

**KORP! ROTALIA
LAULURAAMAT**

Olen lauluraamat.

Oleme väga head sõbrad. Kui ma juhtumisi kadunud peaksin olema, toimeta mind palun kiiresti tema kätte.

Aitäh!

Minu valmimisele
aitasid kaasa:

Marko
Andres
Jaan
Martin
Tarmo
Meelis
ja paljud teised.

HÜMNIID

Eesti

Mu isamaa, mu õnn ja rõõm,
Kui kaunis oled sa!
Ei leia mina iial teal
See suure laia ilma peal,
Mis mul nii armas oleks ka,
Kui sa, mu isamaa!

Sa oled mind ju sünnitand
Ja üles kasvatand;
Sind tänan mina alati
Ja jään sul truuks surmani!
Mul kõige armsam oled sa,
Mu kallid isamaa!

Su üle Jumal valvaku,
Mu armas isamaa!
Ta olgu sinu kaitseja
Ja võtku rohkest' õnnista',
Mis iial ette võtad sa,
Mu kallid isamaa!

Soome

Oi maamme, Suomi, synnyinmaa!
Soi sana kultainen!
Ei laaksoa, ei kukkulaa,
Ei vettä, rantaa rakkampaa
Kuin kotimaa tää pohjoinen,
Maa kallis isien!

Sun kukoistukses, kuorestaan
Kerrankin puhkeaa;
Viel' lempemme saa nousemaan
Sun toivos, riemus loistossaan,
Ja kerran laulus, synnyinmaa,
Korkemman kaiun saa!

Rootsi

Du gamla, du fria, du fjällhöga nord
Du tysta, du glädjerika, sköna!
Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord,
.:: Din sol, din himmel, dina ängder gröna. .:.

Du tronar på minnen från fornstora da'r
Då ärat ditt namn flög över jorden.
Jag vet att du är och du blir vad du var,
.:: Ja, jag vill leva, jag vill dö I Norden! .:.

Poola

Jeszcze Polska nie zginela,
 Kiedy my zyjemy.
 Co nam obca przemoc wziela,
 Szabla odbierzemy.

Marsz, marsz, Dabrowski,
 Z ziemi wloskiej do Polski,
 Za twoim przewodem
 Zlaczym sie z narodem.

Przejdziem Wisle, przejdziem Wartę,
 Bedziem Polakami,
 Dal nam przyklad Bonaparte,
 Jak zwyciezac mamy.

Jak Czarniecki do Poznania
 Po szwedzkim zaborze,
 Dla ojczyzny ratowania
 Wracal sie przez morze.

Mowil ojciec do swej Basi
 Caly zaplakany:
 "Sluchaj jeno, pono nasi
 Bija w tarabany."

Lāti

Dievs svētī Latviju,
 Mūs' dārgo tēviju,
 Svētī jel Latviju,
 Ak svētī jel to.

Kur latvju meitas zied,
Kur latvju dēli dzied,
Laid mums tur laimē diet,
Mūs' Latvijā.

Saksamaa

Deutschland, Deutschland über alles,
Über alles in der Welt,
Wenn es stets zu Schutz und Truze
Brüderlich zusammen hält.
Von der Maas bis an die Memel,
Von der Etsch bis an dem Belt:
.: Deutschland, Deutschland über alles,
Über alles in der Welt! .:.

Deutsche Frauen, deutsche Treue,
Deutscher Wein und deutscher Gang
Follen in der Welt behalten
Ihrer alten schönen Klang,
Uns zu edler Tat begeistern
Unser ganzes Leben lang.
.: Deutsche Frauen, deutsche Treue,
Deutscher Wein und deutscher Gang. .:.

Einigkeit und Recht und Freiheit
Für das deutsche Vaterland!
Danach laßt uns alle streben
Brüderlich mit Herz und Hand!
Einigkeit und Recht und Freiheit
Find des Glückes Unterpsand.
Blüch im Glanze dieses Glückes,
Blühe, deutsches Vaterland!

Inglismaa

God save our gracious Queen;
God save our noble Queen;
God save the Queen!
Send her victorious,
Happy, and glorious,
Long to reign over us
God save the Queen!

Prantsusmaa

Allons, enfants de la patrie,
Le jour de gloire est arrivé
Contre nous de la tyrannie
::: L'étendard sanglant est levé! :::
Entendez-vous dans les campagnes
Mugir ces féroces soldats?
Ils viennent jusque dans nos bras
Egorger nos fils, nos compagnes!
::: Aux armes, citoyens!
Formez vos bataillons!
Marchons!

AMETLIKUD LAULUD

Sinine on meie kodumaa taevas
 Must tema kallis pühendatud maa,
 Rohelises hiilgavad metsad ja aasad
 Lõpmata iluga.

ringis käevangus

Kindlasti seisab rotaallaste kodu
 Sinise-must-rohelise lipu all,
 Kindlate ausate vendade kogu
 On ju kaitsjaks tal.

Truud nad alati Eestimaale
 Rasketel aegadel, hädaohus ka,
 Lootus neil rinnus, et paremail ajal
 Õitseb me kodumaa.

Sinisel-mustal-rohelisel paelal
 Truuks me jääme kuni surmani.
 Möllavad tormid ka tumedal taeval
 Seisame kindlasti.

käsi raputades

::: Gaudeamus igitur
 Juvenes dum sumus, :::
 Post jucundam juventutem,
 Post molestam senectutem
 ::: Nos habebit humus! :::

:: Ubi sunt, qui ante nos
 In mundo fuere? ::
 Vadite ad superos,
 Transite ad inferos
 :: Ubi jam fuere. ::

:: Vita nostra brevis est,
 Brevi finietur, ::
 Venit mors velociter,
 Rapit nos atrociter,
 :: Nemini parcetur. ::

:: Vivat academia,
 Vivant professores, ::
 Vivat membrum quodlibet,
 Vivant membra qualibet,
 :: Semper sint in flore! ::

*seistes –
 õppejõud istuvad*

:: Vivant omnes virgines
 Faciles, formosae. ::
 Vivant et mulieres
 Tenerae, amabiles,
 :: Atque laboriosae! ::

*istudes –
 tekliga takti lüües
 teklit keerutades*

:: Vivat et respublica
 Et qui illam regit. ::
 Vivat nostra civitas,
 Maecinatum caritas,
 :: Quae nos hic protegit! ::

*seistes – teklita,
 valitsuse ja Riigikogu
 liikmed istuvad*

:: Pereat tristitia,
 Pereant osores, ::
 Pereat diabolus,
 Quivis antiburshius,
 :: Atque irrisores! ::

*istudes –
 kannuga takti lüües
 va. kommersi ametlikus osas
 kanne kõlistades
 va. kommersi ametlikus osas*

Eestimaa, mu isamaa

Kuis mull' armas oled sa!
 Murravad ka tormid, tuuled
 Taara viimsed tammepuud,
 Siiski hüüavad mu huuled:
 :: Eestimaa, sull' annan suud! ::

Eesti vaprad vanemad
 Vaimuvallast vaatavad.
 Peas neil paistvad pärlikroonid,
 Võidulaulud nende suus.
 Neil on kuninglikud troonid,
 :: Kuldsed kandleid palmipuust. ::

Eestimaa, su mehemeel
 Pole mitte surnud veel!
 Peab surm ka rohkem lõikust
 Suure sõjakäraga:
 Truuks jääme isamaale
 :: Viimse veretilgani! ::

*seistes – tekkel
 ette sirutatud*

Oo burši hiilgus endine

Miks kuskil sind ei taba?
 Ei sina enam uuene
 Aeg kuldne vapper vaba.
 Ma vaatan ümber asjata
 Sa oled kadund jäljeta!
 :: O jerum, jerum, jerum
 Que est mutatio rerum! ::

Nüüd bursi mütsi katab tolm
 Ja riismetes ta lagi.
 Ka mõõka söönud roostehelm
 Ja kustunud ta vägi.
 Kommersilaul on kaugenud,
 Rapiirilöögid raugenud.
 :: O jerum, jerum, jerum
 Que est mutatio rerum! ::

Kus on kõik need, kes õigelt teelt
 Ei kõikund ega langenud?
 Kes veinis, rõõmus tõstes meelt,
 Kui Kalev olid kanged.
 Nad läksid longus nägusi
 Vilistlasmaale tagasi!
 :: O jerum, jerum, jerum
 Que est mutatio rerum! ::

Sääl seab nüüd nukker ametmees
 Üks kokku relatsioone,
 Ja teine ohkab õppetöös
 Ning see teeb retsensioone.
 Üks sõimleb pattu higi sees
 Ja too on mures ihu eest.
 :: O jerum, jerum, jerum
 Que est mutatio rerum! ::

Üks õudsel pinnal hõõrudes
 Veab piire, külvab iva,
 Ja teine hõõgub müüritöös
 Ning see säeb tänavkiva.
 Üks suhkrut surub naeritest
 Ja too teeb jõudu koseveest.
 :: O jerum, jerum, jerum
 Que est mutatio rerum! ::

Kuid külmuda ei ilmaski,
 Või bursi süda õige
 Tões nagu praegu naljaski
 Hea mõte üle kõige.
 On kadunud küll nooruskuum,
 Kuid järel jäänud vana tuum.
 ∴ Ja seda hoidkem õige,
 Ning hoidkem üle kõige! ∴

Seepärast sõbrad andkem käed, *käsi andes*
 Et elluksid kui enne
 Me vanad, pühad sõprusväed
 Täis ustavust ja õnne!
 Ja tõstkem klaasid, olgem hoos, *klaase tõstes*
 Kõik vanad bursid jälle koos.
 ∴ Ja truudus nagu enne, *andes jälle käed*
 Ja truudus nagu enne! ∴

Vaigistage kõne võimu *ainult vandevanemad*
 Kuulge tõsist laulu nüüd.
 Kuulge selle laulu sõnu,
 Kuulge minu eesti vennad,
 Kõla, kõla vastu koorihüüd.

Eesti vennad, mõõgad kätte, *kõik koos*
 Kodumaad nüüd kaitsema.
 Mõök, mis terasest on taotud,
 Kangeil kalevitel jaotud,
 Löögu läbi mütsi põhja ta.

Võta karik, vennas tõsta,
 Eestimaale kiituseks.
 Võta püha mõök siis kätte,
 Torka läbi müts ja tõtta
 Jooma siis Rotalia õitsmiseks! *veini joomine*

Vaat ta läigib minu/sinu käes
Mõõk nii puhas hiilgav aus.
Mütsi mina/sina torkan läbi,
Iialgi ei tee tal häbi
Töotan olla tubli Eesti mees.

tekli läbistamine

Tule hiilgav piduteras
Vapra meeste kaitseja
Meie mütsid pikas reas
Oma rüppes kannad sa.

Nüüd ta vaevast vabastage
Mütsid päid meil ehtigu,
Mõõka ärge puudutage,
Uue piduni ta puhaku.

Nüüd võta ta Su pead ma tahan katta
Ja mõõka peale matta.
Mu vaenlane kes teotab sind.
Nii kaua kui veel saame
End vennaks nimetame
Vend (*nimi*) ta elagu!

Puhka rõõmsast pidupäevast
Läikiv, piduteras sa.
Kõik nüüd püüdku sellest ajast
Ausatena püsida.

Kiitus neile, kes meist püüdvad
Tublid olla eestlased.
Kes ei ole tublid, ausad,
Ärgu mõõka puutku need.

On vendadest üks lahkunud siit ilmast *seistes –*
 Ja suikund surmaunele. *kannud kaetud teklitega*
 Siis leinapisar vaikselt veereb silmist
 Me venna vaikse kalmule
 :,: Me pisarail rahu soovime
 Veel venna vaikse kalmule :,:

Kiituseks sisseandmise laul

Meil kiitus väärrib (*reb!, noormaja, vanamaja*)
 Ta seda näitand' teoga
 Nii kaua Sulle laulame,
 Kui arvad heaks juua
 :,: Joo (*reb!, noormaja, vanamaja*) joo-oo :,:

Laituseks sisseandmise laul

Meil maa peal palju pahandust
 Teeb vana kuri meile,
 Nii ka selle (*reb!, noormaja, vanamaja*)
 On viinud eksiteele
 :,: Joo (*reb!, noormaja, vanamaja*) joo-oo :,:

IGAPÄEVASED LAULUD

Aeg annab kõik ja kõik ta võtab ka
ning iial kaugeid aegu kätte me ei saa.
Võibolla varjab eelseid päevi lihtsalt kuldne loor,
kuid kes ei ihkaks olla veel kord vallatu ja noor.

Aeg annab kõik ja kõik ta võtab ka,
kord muutub tühjaks jälle õisi kandnud maa.
Võibolla tundub liiga kaunis ammu kuulnud koor,
kuid kes ei ihkaks olla veel kord vallatu ja noor.

Aeg annab kõik ja kõik ta võtab ka
kuid, kallis, aeg ei keela silma vaadata.
Võibolla siis just viivuks kustub keelav valgusfoor
ning rõõm me ümber jälle on kord vallatu ja noor.

Aeg kaob kiirelt, ligemale liigub
Meil' vaikselt sammul lahkumise tund.
Su elupaat siis kaugel laintel kiigub
Ja sõbraringist näed sa vaikselt und.
Aeg kallis on, sest iialgi
Ei tule ta sull' tagasi!
Nüüd kõigile veel: ela hästi!
:,: Me vendeks jääme igavesti! :,:

Nii kaob õnn, kui metsik elu laine
 Ta kõrgelt lööb ja alla vahutab;
 Mis armastand, ei seda sina vaene
 Nüüd enam näe, sest haud sind lahutab.
 Klaas kätte, sõber, sõbrale,
 Veel joome õnne järele!
 Me loodame, et lahkumine
 ::: On kord veel jälleenägemine! :::

K.A. Hindrey ja A. Simm (A. Conradi)

Aeg kaob, rõõmud jäävad,
 katmas kord su pead valge juus.
 Aeg kaob, laulud jäävad,
 noorusmaal mis laulis su suu.
 Pilk nii soe, aastad siis ei loe,
 kui on veel su hing erk ja noor.
 Raske tee kurvaks eal ei tee,
 rõõmu tunda võid igal pool.

Aeg kaob, rõõmud jäävad...

Saabub mai, kõikjal ringi käib,
 tärkav loodus nüüd kutsub sind.
 Kuldselt siis särab päiksekiir,
 kõrgel taevalael laulmas lind.
 Looduses sa tunned end kui muinasjutumaal,
 armsad lapselapsed põlvedel,
 paitada neid sasipäid nii hellalt püüad sa,
 laste mängu kaasa mängiks veel,
 kui saaks siis...

Aeg kaob, rõõmud jäävad...

Pilk nii soe, aastad siis ei loe,
 kui on veel su hing erk ja noor.
 Raske tee kurvaks eal ei tee,
 rõõmu tunda võid igal pool.

Aeg kaob, rõõmud jäävad...

Aias vaikne kõik, puud ei kahise,
 Loodus virgub taas koidu eel.
 Mulle õhtud need Moskva lähistel
 Jäävad kallimaks kõikidest.

Veereb jõevool eemal raugena,
 Helgib hõbekuu sinkjal veel.
 Kõlab, vaibub laul kuskil kaugemal
 Nendel vaiksetel õhtutel.

Kullake, miks pead mornilt painutad,
 Milleks pilku peidad mu eest?
 Raske kõnelda, raske vaikida
 Kõigest sellest, mis südames.

Varsti puhkeb koit, tuhmub tähistee,
 Mulle ainult üht tööta veel:
 Et sul õhtud need Moskva lähistel
 Meelest iial ei unune!

A. Otto / M. Matussovski (V. Solovjov-Sedoi)

Ambroosius on ladna mees,
 See Torma jaama kõrtsimees.
 Ta tegi uhke jõulupuu,
 Mida kiitis terve rahva suu.

Siis sõitis kokku isandaid,
Kuid kõigil polnud emandaid;
Ja hobustel olid kellad pääl,
Kui saksad kokku sõitsid sääl.

Kui jõulupuu sai ehitud,
Sain ma ka juure kutsutud.
Puu küljes ripp'sid kompvekid,
Puu ümber ist'sid antvärgid.

Ma ennast halvaks lugesin
Ja toa nurka pugessin;
Mu ligidal oli ka üks juut,
Kes oli muik ladna, gut.

Ta surus kõigil lahkelt kätt
Ja rääkis vene keelt kui vett;
Ja saksa keelt veel päälegi,
Kuid mina mitte kumbagi.

Mu süda oli külm kui raud,
Kui vaat'sin – saalis kaetud laud,
Ma oleks sinna kölvanud –
Ei isandad mind põlanud.

Klaas kallati siis tihti täis,
Ja järgimööda ringi käis,
Sest kõrtsiisand ütles: “Joo!
Kui lõpeb, eks ma jälle too!”

Ja hommikul, kui söönud kõik,
Meil algas pääle noobel sõit:
Kaks hobust pärastikku ees –
Ambroosius on ladna mees!

Kõik saksad sõitsid saaniga,
 Kuid mina väikse kelguga.
 Ma igas kõrtsis käisin sees,
 Kuid olin siiski sakstest ees.

Ambroosius, ta emand ka,
 On lahked, et ei maksa rääkida
 Mis moodi ma neid kiidaksin
 Ja seega aega viidaksin.

Anna, poiss, karikas mulle,
 Täida head jooki ta täis!
 :: Tuluks jook mulle ja sulle,
 Kui ta ka keelatud näis. ::

Viin teeb südamed rõõmsaks,
 Mis on kord kurvastus löönd.
 :: Või mis on armastus urvaks,
 Paljaks ning heledaks söönd. ::

Jooki täis karikas teol
 On just kui päike ja kuu;
 :: Kulla ja hõbeda näol
 Särab ta enam kui muu. ::

Joogem siis haljastel puudel,
 Vennad kui õhtu on soe,
 :: Sellega tegu ei muudel,
 Ega me karikaid loe. ::

K.A Hermann

Annaks Jumal, et pääseksin erru,

Võtaks naise ja koju ta tooks,
 .: Siis elust ja õnnest ma joobuks –
 Kolm nädalat järjest ma jook. .:.

Oma naist mina armastaks kuumalt,
 Tema surnuks siis suudleksin ma,
 .: Tammelaudadest teeks uhke kirstu,
 Peaks vägevad matused ka. .:.

Kutsuks kokku kõik tuttavad, sõbrad,
 Keedaks sülti ja poest viina tooks,
 .: Ise nutaks ja uluks kui peni –
 Kolm nädalat järjest ma jook. .:.

Siis ma trambiks ja trallaks ja jauraks,
 Nii, et maakera põleb mu ees,
 .: Külas lehmadel piim oleks kinni,
 Ei saaks kuradid põrguski und. .:.

Annaks Jumal, et pääseksin erru,
 Võtaks naise ja koju ta tooks,
 .: Siis elust ja õnnest ma joobuks –
 Kolm nädalat järjest ma jook. .:.

Ants oli aus saunamees,

saun oli suure metsa sees.
 Hundid, karud käisid sees, rebane istus katusel.

.: Ai juudi valleraa! Üks juut läks Tallinna.
 Kuid raha polnud tal, ta sõitis pingi all. .:.

Ants läks mõisa kaebama suure uhke tõllaga:
 Seitse siga tõlla ees, vana emis kõige ees.

Puupöör oli püksi ees, sassis habe rinna ees.
 Sambla tort oli piibu sees, siiski oli kõigist ees.

Armastus,
 mulle peale tuli armastus,
 ta ei lähe ära ka,
 ta on mu peal!

Armsad juudi vennad võtke kätte relvad
 mida meile saatsid sõbrad USA-st.
 Alistame naaberriikide võtame neilt ära nafta
 varsti meile kuulub Aasia.

∴ Suureks saab Iisrael meie on Jeruusalemm
 rõõmustab siis onu Säm tam tam tam ∴

Kõlab Siinai kõrbes meie võidu hüüe
 Iisrael ülekõige, rõõmus USA.
 Sülitame ÜRO-le kurss viib otse Kairo poole
 varsti meile kuulub Aafrika.

Kellel pole kõver nina sellel tuleb anda tina,
 rõõmsalt meie peale loodab USA.
 Palume siis onu Sämi et ta saadaks tuumapommi
 varsti meile kuulub maakera

Armsad sõbrad, võtkem kuulda,
 trillallaa, trullallaa!
 Mis ma teile tahan laulda, trillallaa, trullallaa!
 Oma väiksest piibust ma
 Tahan teile rääkida.

Trillallaa, trullallaa!
 ::: Sind mina ikka armastan! :::

Kui ma õhtul voodi heidan, trillallaa, trullallaa!
 Oma piibu kaissu võtan, trillallaa, trullallaa!
 Magust musu annan tall',
 Sest et naine puudub mul.

Kui ma ükskord naise võtan, trillallaa, trullallaa!
 Siis ma temalt kohe nõuan: trillallaa, trullallaa!
 "Minu piipu pead sa Iga nädal pesema!"

Kui vast naisil lapsed nut'vad, trillallaa, trullallaa!
 Siis nad vitsaga neid peks'vad, trillallaa, trullallaa!
 Ei ma peksta vitsaga, Annan piibukahaga!

Kui ma ükskord ära suren, trillallaa, trullallaa!
 Kirjutage risti peale, trillallaa, trullallaa!
 Siin hingab piip ja piibumees,
 Kes eluaeg oli suitsu sees.

Ei meelest läe mul iial
 Le Havre'i kuumad ööd.
 Ei meelest läe see piiga,
 kel silmad nii kui sõed.
 Seal rüübatud sai viskit
 ja muret polnud miskit,
 sest noor ma olin siis ja veri kuum.

::: Ahoi! Ahoi! sest noor ma olin siis...
 Ahoi, ahoi ja veri oli kuum... :::

::: Ei mul pole mõisa, mul pole valda,
 Mul pole muud kui kõrtsmik kalla. :::

::: Kui ükskord ära suren ma
Ei keegi võta leinata. :::

::: Ei mul pole taga nuttjaid
Ega surnuaeda mattijaid. :::

::: Vaat malm mul jalga pandakse,
Mind mere aga põhja lastakse. :::

::: Seal kõik mind kiisad kiidavad
Ja suured haugid austavad. :::

::: Mind vimmad viivad Viiburi
Ja tursad toovad tagasi. :::

Ei ole kellelgi nii uhket ülikonda.

Ei ole seatina taldadega kingi.
Nad sinust maha peavad jääma supelranda,
Kui sina vee all asjalikult kõnnid ringi.

::: Vaga vesi, sügav põhi! :::

Sa vee all rahus oma päevatööd saad teha
Ei sõber telefoni teel sind tülita.
Et lisaraskus liialt rõhub sinu keha,
Siis pinsile saad varem nagu oletan.

Kas tunned alati end nagu kala vees sa?
Ei tundu ohutuna mulle sinu koht.
Seal pole millegiga täita oma lõõtsa,
Kui juhtub midagi ja otsa lõppeb õhk.

Sa vee all rahus oma päevatööd saad teha
See pole sina, kes peab masti ronima
Ehk vee alt välja tulla hoopiski ei taha,
Sest pinnapealsed asjad sind ei huvita?!

Tean, tänu sinule on vee peal mitmed laevad,
Tean, tänu sinule on merepõhja kaart.
Ma usun mehed, et teil tasub näha vaeva –
Ka vee alt otsida meil tuleb oma saart!

O. Arder (J. Aare)

Ei ole ma veel selles eas

Et nii kaua kuuvalgel ööl
Võiksin seista väraval siin

Sa mine nüüd ja meeles pea
Kaugeid tähti, kuigi neid näed
Kaasa neid taevast ei vii

See hetk on sulle, imeilus romantika
Küllap mulle siin koiduni sellest
Räägiksid sa.

Kuid pole ma veel selles eas,
et nii kaua kuuvalgel ööl,
sinu kõrval seista võiks ma.

Sa oled hea, rohkem kui hea
Ning võib-olla, et ootuse eest
Tasuks tunded kord saad

See hetk on sulle...

Ei otse koju läe,
Kui käes on palgapäev
Vaid sätin sammud linna poole.
Ei huvita mind
Ükski kauplus linna pääl,
Ei heida pilku naiste soole.

16 kannu, mis annab mulle rammu.
16 kannu ja kandikutel juust.
16 kannu, mis toidab minu rammu
Ja lauad, mis tammepuust.

On seismas tänaval
Üks lärmav järjekord.
Sean ennast vastumeelselt sappa,
Kui palju sisenejaid ees on juba old,
Neil pole vaja lauda katta.

On antud üksik koht
Mul seinapoolses reas.
Kus letilt võluv pilk mind saatmas,
Teen suitsu, teise,
Juba kelner seisab seal
"Kui palju?" küsib, mina vastan...

On möödud tundi kolm
Või kurat seda teab.
Kõik seltskond liitunud ühtseks pereks.
Käib laul, sest õllekas
On kõigil tuju hea.
Ja õllenaps on juba veres.

Ei saa mitte vaiki olla,
 Lauluviisi lõpeta' –
 Vaikimine oleks vale,
 Sunniks südant lõhkema.

Tahan õige tasa laulda,
 Tasa kannelt helista',
 Et ei sind, mu kõige kallim,
 Lauluga ma tülitä.

Aga kui torm minu kandlelt
 Kostab siiski kõrvu sull',
 Siis sa ise oled süüdi:
 Miks nii armas oled mull'!

A. Haava (M. Härma)

::: Ei seda aga oleks uskund miä, :::

::: Et madrusel hea põli on. :::
 ::: Ei hukka aga lähe täma põlv, :::
 ::: Ei kõrtsi seenas seesa võlg. :::
 ::: Tema purjutab seal mere pial :::
 ::: Suure mere laen'de käes. :::
 ::: Kus maale aga läeb, seal ikka linn. :::
 ::: Kui jõuab tema Riia linna all', :::
 ::: Siis läheb tema uhke trahteri. :::
 ::: Seal istub tema pehme sohva peal :::
 ::: Ja preili täma põlve peal. :::
 ::: Sie teeb tema ihul' himmostust :::
 ::: Ja kõik'elekont'ele kergitust :::
 ::: Sie paneb tema ihu hüppämä :::
 ::: Ja kella kuubes kargama. :::
 ::: Ei seda aga oleks uskund miä :::
 ::: Et madrusel hea põli on. :::

Ei talumees tüdrukult tahtnudki muud

Kui kanala taga kord anda vaid
 Selgitust selles, mis kanad on väärt,
 Kuid piilus sealjuures ka tüdruku
 Nägu kui näinuks seal midagi uut
 Ja küsis, kas tüdrukust saaks talle
 Abilist tallu, kes virk ja nii kraps,
 Peagi neil mõlemal oleks siis

Suur lilleaed, ümber väikse maja.
 Särab ja lõhnab seal õitehurm –
 Elu on sinuga, suur lilleaed!

Kui tüdrukult isani jõudis see jutt,
 Siis papale peale näis tulevat
 Naer, sest ta hõõgudes näost nagu vask,
 Seal hüüdis: see mees on küll täielik
 Ohver, sest kosimist nõuda võid talt,
 Ning katsugu ainult ta hüpata
 Jõkke. Jah, sina ta saada nüüd võid,
 Naisena oled sa lihtsalt üks

Siis talumees nägi, et saatus on julm
 Ja üle nüüd jääb ainult teha veel
 Ülikond uus, olgu raha küll napp,
 Kuid südames vahutab ülekeev
 Rõõm, et saab säästetud teenija palk
 Ja laiskuse kontidest piitsutab elu
 Mis kirev, kui haldjate mäng –
 Tähtsaimaks paigaks seal ikka jääb

H. Karmo (C. Coben ja Ch. Grean)

Ei tee mind kurvaks see, mis läind, ja milleks?

Mul on üks päev, mis meelest eal ei kao:
 Kui murdsin sinu sülele tõrksaid lilli,
 Ei mõelnud vaid, et mälestuste jaoks.

Valgeid roose, valgeid roose,
 Neid, mis ääristasid aiateid.
 Tõin ka teisi kauneid õisi,
 Kuid su süles meelde jäid vaid need.

Sa hoiad süles neid mu igal sammul,
 Neis alles jääb üks ammu möödunud päev.
 Ja aeda, mis on rohtund juba ammu,
 Sa jäidki seisma, lõhnav sülem käes.

V. Ojaverre (F. Spielman)

Eidekene ketrab, heietab lõnga,

Heietab kondisel käel,
 :: Värtnake vuriseb, laulu lööb kaasa,
 Kuni ta magama jääb. ::

Eidekene unes näeb kadunud noorust,
 Armsam tal härraste kokk,
 :: Eidekene paneb käed armsamale kaela –
 Ärgates süles tal vokk! ::

E. L. Wöhrmann

Elasin ärklitoas üheskoos ämmaga,

Õnn tahtis pageda käest.
 Päeval ja ööl, kodus ja tööl
 Mõtlesin Mustamäest.

Nüüd elan Mustamäel, korter on aus ja hea
Ning selle õnne eest Fortunat kiitma pean.
Nüüd elan Mustamäel – tahta mis võiksin veel!
Hulk päevi, kauneid, siin mind ootab, ootab eest.

Naabrite rõõmudes olen nüüd osanik,
Olgu seal pidu või pulm –
Igavust ma tunda ei saa
Enne, kui kell on kolm.

Kui nüüd veel Mustamäe Ziguli kandiga
Sõpruse sidemed looks,
Võib-olla nii minagi siis
Auto veel majja tooks.

Elas ja oli kord üks pisikene neiu,
Noorte meeste armsam ja kallike,
Ise tema riidles ja ise tema suudles,
Ise istus noorte meeste põlvede pääl.

Noores eas ema teda tihtigi noomis,
Isa teda valjuses kasvatas,
Aga sellest kõigest nii vähe tema hoolis,
Sadat noort meest ta armastas.

Leeripäevaks ema talle kinkis kana,
Suure, kirju ja muneva,
Isalt tema päranduseks oli saanud maja,
Suure, uhke ja toreda.

Majas elas neiu ja majas elas kana,
Kaks õrna hingekest naiste soost,
Kana munes muna ja neiu sõi ta ära,
Nõnda neil kestsivad päevad, ööd.

Kana pole saanud enam mitmel aastal kukke,
Katsus ja katsus kuid muna ei saand,
Neiu pani parajasti jalga oma sukki,
Vaatas, mis kana sulgi sinna peale aand.

Neius tõusis viha: mis on mul sust kasu,
Ainult risu tegijaks sa igal pool mul ees,
Kana siis neidu kinni pidas sõnast,
Vastu talle vaidles madalast maast:

Sinul muudkui igal õhtul käivad kuked,
Aga mitte ühte muna pole ma sul näind,
Mina aga ometigi seni olen munend,
Ehk küll mitmel aastal pole kukk mul käind.

Neiu kesse pea vajus kummardades longu,
Ta kana võttis kaenla ja kallistas,
Sellest ajast neiu ja kana,
Teineteise võidu nad munevad.

Elu, armastan sind,

Sulle kuulub mu kiindumus ammu.
Elu, armastan sind,
Ikka uuesti sinusse armun!
Tuhat tuld süütas linn,
Töölt ma väsinult koju nüüd suundun.
Elu, armastan sind
Ning ma soovin, et kaunimaks muutud!

Palju antud meil head:
 Õitsev sünnimaa, merede hingus...
 Ning ma ammugi tean,
 Mis on väärt siira sõpruse kindlus.
 Hea, et tunda ma saan,
 Kuidas päevade keeris mind haarab!
 Elu armastan ma –
 Süda innukalt lööb talle kaasa!

Kuulad ööbiku häält,
 Süüded lemmikut tähtede valgel.
 Annab arm sulle käe
 Ning täis õnne sul uus elu algab.
 Oma lastega koos
 Jälle vallatled nii nagu enne.
 Oled kaua veel noor,
 Tunned lastegi lastest kord õnne.

Aastad lendavad reas,
 Muutud nukraks, kui juustes näed halli.
 Elu meeles neid peab,
 Kes ta eest oma verd andnud kallist.
 Elu, vaimustad mind,
 Sulle tehased laulavad hümmi.
 Elu, armastan sind
 Ning ma loodan, et armastad mindki!

E. Kumar / K. Vanšenkin (E. Kolmanovski)

Elus pole alati kõik nali,
 Elu toob meil rõõme, kurvastust.
 Ent sageli kui saatus liiga vali,
 Ma kuskilt pean ju leidma lohutust.

Ma tõstan klaasi, sest olen täna kurb.
 Ma tõstan klaasi, sest pettis mind mu arm.
 On keegi teine, keda armastab ta,
 On keegi teine ja ma nõnda üksinda.

Ma tõstan klaasi su terviseks, mu neid,
 Et õnne saaksid sa leidma eluteel.
 Mis sest, et jäädvalt sinust lahkuma nüüd pean,
 Ma tõstan klaasi soovides sul head.

R. Valgre (R. Valgre)

Enne veel, kui kustub eha, lähen lahingusse ma,
 .: Tulen tagasi sealt võitjana
 Või langen ma. .:.

Kui ma peaksin täna langema,
 Olen homme surnud mees.
 .: Siis mind sõbrad hauda kannavad
 Just koidu eel. .:.

Kolm sinilille õitsevad minu hauakünka peal;
 .: Uhke ratsamees neid murrab seal
 Nii õelal käel. .:.

Käi põrgu uhke ratsamees, lase lillal õitseda!
 .: Neid vast näha oleks igatsend
 Mu kauneim neid. .:.

P. Abel

Esimene tüürimees ei raatsi iial juua
 Kõik oma kopkad tahab kodumaale tuua.

∴ Jää jumalaga Mann, sest tuules oli ramm
Ja reisisihiks oli meile Rotterdam. ∴

Kapten, vana merikaru, juua täis kui tint,
Jäi masti alla magama kui väljas oli vihm.

Pootsman on meil kaine peaga vaikne nagu toi,
Purjus peaga lärmab nii, et ruhvis kerkib koi.

Kokal puder kõrbes põhja, see on paha märk,
Siis masti otsa tõmmatud sai koka vana särk.

Kui masti otsa tõmmatud sai koka vana särk,
See paistis igäihele kui viimsepäeva märk.

∴ Esmaspäev on selleks loodud,
Et saaks terve päeva joodud ∴

∴ Teispäeval minu käsi,
Viina viskamast ei väsi ∴

∴ Kolmapäeval, trilla-tralla,
Kallan viina kõrist alla ∴

∴ Neljapäeval süda paha,
Viina nähagi ei taha ∴

∴ Reedene päev see kah pole kaine,
Ära sai joodud "Lõunamaine" ∴

∴ Ja kui kätte jõuab laupäeva õhtu,
Kallan jälle viina kõhtu ∴

∴ Pühapäeval uue hooga,
Tõttan "Viru Valget" tooma ∴

∴ Haanja miis vidi lubjakivve ∴

∴ Kolm päivä Võrolõ. ∴

∴ Haanja miis läts Tiganiku puuti ∴

∴ Uma kolmõ kopkaga. ∴

∴ Tahtsõ otsa püksi nõpse ∴

∴ Uma higi vaiva iist. ∴

∴ Haanja miis nägi silgupüttü ∴

∴ Tiganiku leti iih. ∴

∴ Haanja miis pallõl puudisaksa ∴

∴ “Esänd, lupa tsurgata!” ∴

∴ “Tsurka, no tsurka Haanja miis ∴

∴ Uma leeväpalakõst!” ∴

∴ Laul um otsah, laul läts mõtsah, ∴

∴ Ei lää inämb edäsi. ∴

J. Räppo

Hei, poisid, kas olete valmis?

Siis lükkame korraga.

∴ Peipsi koha päält lükkame lahti

Selle väikese Maarjamaa. ∴

Ühe tiiru nii ümber selle ilma

Nõndaviisi peab tegema

∴ Ja siis kasvõi teise ilma

Ühes rohu ja rahvaga. ∴

Eks toetage pilgud siis vastu
Ja lükkame korraga
.: Tasapisi, et kokku ei põrkaks
Soome, Rootsi või Norraga. .:.

Õö tähtede tuules me läeme.
Maad varjab ta hingede vall.
.: Uhke laine lööb Lätimaa randa
Seal Ruhja ja Valga all. .:.

Eks sealt on siis tee meile lahti
Kogu maailma merele
.: Kas leidub sääl kuskil veel paika
Meie viimsele verele? .:.

Taani väinadest mahume läbi,
Kui kõik seisavad serva pääl.
.: Sealt minna ei ole meil häbi –
Küllalt näinud mis kurja, mis hääd. .:.

Eks seal siis veel vaatame otsa
Ta päikese kullale.
.: Kas leidub ta all veel üht paika
Meie viimsele mullale? .:.

Hei, poisid, kas olete valmis?
Siis lükkame korraga.
.: Peipsi koha päält lükkame lahti
Selle väikese Maarjamaa. .:.

J. Johanson (J. Johanson)

Hele täht, sa vaikselt vilgud,

Sinetavast taevast pilgud.

Ära peida minu eest

Oma lahket silmakest.

Sinu juurde üles sõuda
Sooviksin siit ilmast jõuda,
Säält siis armsamale ma
Paistaks hele' tähena.

Paistaks üle uin'va ilma,
Kallimale sinisilma,
Leina laugelt peletaks,
Õrna armu seletaks.

Räägiks talle valust, vaevast,
Räägiks talle õnnetaevast,
Kuni vaikselt uinuks ta
Une hõlma magama.

Ära otsi õnne ilmast,
Iialgi sa sinisilmast;
Petlik sinisilma sära,
Südamest viib rahu ära.

Sinu juurde üles sõuda
Sooviksin siit ilmast jõuda,
Säält siis armsamale ma
Paistaks hele' tähena.

O. Mägi (H. Wetterling)

Hellad vennad, astkem kokku

Lustipidu laua ümber;
 :: Tõstkem klaasid, tõstkem kannud,
 Laskem priiust elada! ::

Lapsepõlve ladus lootus,
 Mis mu kaisus enne kasvas
 :: Mängimisel pehmel murul:
 Arka jälle ülesse! ::

Laena julgust, laena jõudu
 Targa tööde toimetusel',
 :: Vahvusta sa meie vaimu
 Õnnistuseks isamaal' . ::

Hellad vennad, tõstke kannud
 Nende meeste auks ja õnneks,
 :: Kes on tähtsa' tegudega
 Eesti põlve parandand. ::

Hellad vennad, joogem jälle
 Neile heldeil' emadele,
 :: Kes on kannud kangeid poegi,
 Kauneid tütreid kiigutand. ::

Joogem noorte' neidudele,
 Tühendeles kannud, klaasid,
 :: Kübart kergitades kõrges:
 Eesti neiud elagu! ::

Täitkem kannud ääretasa,
 Andkem ohvrit Eesti mullal',
 :: Mis on muistsel ajal joonud
 Vahva' eesti meeste verd. ::

Joogem rõõmsast' jälle, vennad,
Sest veel elab eesti sugu,
∴ Kasvateleb kangeid poegi –
Eesti sugu elagu! ∴

Helmi, mulle õpeta

kuidas saaks kord minust tantsija,
sest on vallanud mind džässirütm
ning see võluv muusika.

Helmi, mulle näita vaid,
mõni moodne samm kuis foksis käib –
paarist sammust peaks ju piisama,
et ma võiksin tantsida.

Ja kui kõlab me lemmikviis,
tantsima sinu siis viin.
Maailm siis kaob ja paradiis
meile on avatud siin.

Helmi, mulle õpeta,
kuidas saaks kord minust tantsija,
sest on vallanud mind džässirütm
ja mind võlunud sa.

Hoia jumal, Eestit, meie kodumaad.

Kaitse teda kallist, meie armsamat.
Rahu, töö ja kainus, olgu Eesti kroon –
Vennaarmu suurus, tema võimu troon.

Õnnista me rahvast, saada kosumist.
Puhasta meid kurjast, anna kasvamist.
Aita võita vaevad, vägev kaitseja –
Jõudu andku taevad, Sulle, kodumaa.

Iga kord, kui öö on võimul,
 Surub laotus ligi maad,
 Iga kord, kui koidab uus päev,
 Muutun valgeks tuviks ma.

Una paloma blanca –
 Mäe kohal hõljun kui lind.
 Una paloma blanca –
 Tuul kannab edasi mind.
 Ja vabadust käest ei anna nüüd eal.

Tunnen värsket heina lõhna,
 Näen, kui kuldseks muutub liiv.
 Kuulen häält, mis kutsub kaasa
 Ja mind päikest leidma viib.

Oli aeg, mil polnud päikest,
 Ümberringi trellid vaid.
 Tahet püüti jõuga murda,
 Kuid ma siiski vabaks sain.

H. Karmo (H. Bouwens)

Iga mees on oma saatuse sepp
 Ja oma õnne valaja.
 Ükskord prahvatab vimm,
 Mis on kogunend salaja. Jaa!

Mõisad põlevad, saksad surevad,
 Mets ja maa saab meitele.
 ∴ Meitele, jah, meitele,
 Meitele, meitele, meitele. ∴

Iga mees on oma saatuse sepp
 Ja oma õnne valaja.
 Ükskord prahvatab vimm,
 Mis on kogunend salaja. Jaa!
 Metsad põlevad, maad surevad,
 Meie saame meitele.
 ∴ Meitele, jah, meitele,
 Meitele, meitele, meitele. ∴

Iga mees on oma saatuse sepp
 Ja oma õnne valaja!
 Ükskord – jah! –
 Prahvatab vimm – nojah! –
 Mis on kogunend salaja! Jaa!

Meie põleme, meie sureme,
 Vaat siis ei jää enam ühtegi orja,
 Ühtegi orja, ühtegi orja
 Ega ühtegi, ühtegi peremeest!
 ∴ Ühtegi orja, ühtegi orja
 Ega ühtegi, ühtegi peremeest! ∴

Iga nädal, mis mööda end veab, on hallim veel,
 Kui mõtted mu peas
 Hei, hei, hei, on vist üksindus see

Argipäeval jäänud on rõõm,
 Pargis puud ja päikese lõõm
 Hei, hei, hei on vist üksindus see

Ha, ha, ha, midagi loota
 Miks küll ma,ma,ma üksinda jään
 Kas kord see,see,see ära ei lõpe
 Uo, uo, uo, ma, ma, ma ikka lootma veel jään

Pühapäeval parki kui läen,
 Mul äkki ongi üllatus käes
 Hei, hei, hei, mis küll olla võib see

Tüdruk tõmmu seisab mu ees,
 Ligi tõmbab ja selge mul see,
 Hei, hei, hei, lahe tüdruk on see

Ha, ha, ha, pühapäev mulle
 lõpuks ma, ma, ma rõõmu sest tunnen
 on ju see, see, see pühapäev mulle
 Uo, uo, uo, ma, ma, ma üksi enam ei jää

Ilus naabriniuke

oli minu armuke
 punapaletega ta
 käis ikka kahe patsiga.

Juhtusin juurde temal minema –
 lahkesti vastu tema võttis mind
 Ära tulles andis ta
 veel mulle musumatsaka.

Käisin aasta, käisin kaks,
 asi läks iga päev hullemaks.
 Vanamees hakkas viimati
 veel vahtima säääl võeriti.

Vanaeit see oli minu poolt,
 minu eest tema kandis hoolt.
 Tütar on sinu – nii ütles ta
 ühes maja, inventaariga

Ükskord kindla mõttega
uksest sisse astusin ma.
Paras aeg just oli siis,
kui teispere kellad lõivad viis.

Küll mina irmsast kohkusin,
patsid kõik laua peal laiali,
valehambad, puudrid, värvid –
lõhkeda minul tahtsid närvid.

Uksest välja viis minu tee,
tagasi heitsin pilgu veel –
ukse peal seisis sambana
üks neiu kui jõle luupainaja.

Poissmees olen ja poissmeheks jään
kuni mina, naabrineiu, sind näen
Möödamannes tunnen ma
oma kehal külmavärina.

Inimese loomakene sündind ilma sabata,

∴ Aga saba väga vaja –
Saba väga tarvilik. ∴

Laupäeva õhtul sauna mines poleks vihta vajagi,
∴ Võtaks oma sabajupi –
Sellega end vihtleksin. ∴

Vahel võimu ees on vaja alandlikkust näidata,
∴ Võtaks oma sabajupi –
Tasa, tasa liputaks. ∴

Sõbramehel vastu tulles annaks saba katsuda,
∴ Vihamehest mööda minnes –
Saba peale astuksin. ∴

Kui on abielus tüli, mida ei saa lahenda,
 ∴ Siis on kõige parem vahend –
 Sabad sõlme siduda. ∴∴

Inimestel elu igav,
 haldjail hallivõitu.
 Nõia elul sel on võlu
 laskem luuasõitu!

Nõia elu, nõia elu, see jah on kõige parem!
 Ah, kui hea on olla nõid kui sa vaid õppind oled.
 Nõia elu, nõia elu, see jah on kõige parem!
 Ah, kui hea on olla nõid, kui sa õppind oled.

Inimene tõuseb vara,
 ta on tööde ori.
 Nõial kratt toob koju vara,
 kulda on meil kui pori.

Nõidund ma ja uurind veidi,
 kübara saan potist.
 Aga tip-top ballikleidi
 nõiun jahukotist.

Teiste mured meile kama,
 klõbistame sõrgu.
 Aga pärast maiset jama
 põrutame põrgu.

Isamaa hiilgava pinnala paistab
 Kodu meil kaunike, kallike.
 Isamaa sinava võlvita vaatvad
 Vilkuvad koidud meil orusse.

∴: Hoi la, la, la, la, la; hoi la, la, la, la, la,
õitse ja haljenda, eestlaste maa! ∴:

Kukulind kaunisti kõrvu meil kostab,
Äratub ülesse looduse;
Helinal õhud ja hääled meil hüüdvad,
Helinaid saadavad südame'.

Valvamas isamaa vaim meie vahel,
Looduses liikumas lennula;
Süda ei aina või vangissa viibi,
Hõiska ja helise, õnnis suu!

∴: Isamaa, õitse sa! ∴:

Kallimat varandust ilmas mul pole,
Sinuta elu mul tühi ja kole,
Armsamat enesel ma ei saa:
Isamaa, õitse sa!

∴: Isamaa, kasva sa! ∴:

Sinule enese olen ma annud:
Kätkist nii kauaks kui hauda mu pannud;
Omaks mult võta, mis pakun ma.
Isamaa, kasva sa!

∴: Isamaa, ela sa! ∴:

Õitse ja kasva ja edasi astu,
Ela ja vaenlastel' astu sa vastu
Igavest, igavest, õnnega.
Isamaa, ela sa!

M. J. Eisen (M. Härma)

::: Istsõ maailma veerõkõsõ pääle,
 Veerõkõsõ pääle, veerõkõsõ pääle. :::
 Kae, ja-ha-ha, oi-jeh!
 Kae, ja-ha-ha, oi-jeh!
 Kae, ja-ha-ha, oi-jeh!
 Istsõ maailma veerõkõsõ pääle.

::: Kaie maailma kavaluisi...
 ::: Kuhu nuu tütriku magama lävä...
 ::: Kissa-kassa, kissa-kassa kõlgusahe...
 ::: Hussa-hassa, hussa-hassa, hainu sisse...
 ::: Tipa-tapa, tipa-tapa, tasakõiste lätsi...
 ::: Näide manu üle muru hainu sisse...

Istun aknal, loojumas päev,
 äkki kuju tuttavat näen – see on Alice.
 Kas petavad silmad või tõsi on see –
 käes tal pakitud kohver ja keep,
 ta korraks peatub ja lehvitab siis.

On hetki elus palju, üks määravaks kord saab,
 võib-olla on see saatus, et täna lahkub ta,
 kuigi palju-palju aastaid
 oli olnud mulle naabriks Alice.
 Kõik need aastad reas, mis on elus mööda läind,
 kui lootusetult pime olin õnne kõrval käind.
 Nii ei näinud ma,
 et kogu aja olnud mulle naabriks Alice

Kaunim kõigest mulle ta näis,
 süda rõõmu ja joovastust täis – oo Alice!
 Suvesoojus seal silitas päid,
 paitas silmi nii siiraid ja häid,
 kui loodus hellitas meid – see meeles on veel.

Nüüd ei teagi, kas eales veel ma
kuulda uksele ta koputust saan – oo Alice!
On vist tõsi see – ta jäädavalt läeb.
Ainus tunne, mis minule jääb –
see on tühjus.

Jaanipäevaks kõrgeks kasvab rohi,

Rinnust saadik kiigub kastehein.
Ütle, kust ma rada teha tohin,
Igal pool on noor ja õitsev hein.

Jaaniõhtul süüdatakse tuled,
Tantsuplatsil tallatakse hein.
Aastas kord see õhtu ette tuleb,
Igal pool saab muserdatud hein.

Jaaniöö on sõnajalad õites
Metsa all, kus kõrge-kõrge hein.
Lapsed, lapsed, sinna minna võite,
Niikuinii sealt niitmata jääb hein.

Jaanipäeval rinnuni on rohi,
Sügis jõuab, jääb vaid kuluhein.
Ütle, kust ma rada teha tohin,
Igal pool on noor ja õitsev hein.

H. Runnel (V. Salumets)

Juhtub, et täbar on tudengi tervis

Süda tal läigib ja valutab pea.
Tühjendab klaasi ja taas on ta vormis;
Kes julgeb öelda, et viin pole hea?

Rulladi-rulladi...

Õhtu on saabund ja tudengid lauas,
 Muusika, viinad ja tüdruk kui roos.
 Räägivad sellest, et noorus pea möödub,
 Sellest, et tore on viibida koos.

Räägivad sellest, et vana on tudeng,
 Püksid tal vanad, kuid süda on noor.
 Mööduvad aastad ja saab tast professor,
 Koltund ja kuivand kui sidrunikoor.

Kesköö on saabund ja tudengid purjus
 Hüüavad: "Elagu naised ja viin!
 Naine viib taeva ja viin see viib põrgu,
 Täitkem kõik klaasid, meil tore on siin!"

Jõekaldal istub kalamees,
 Õng kiigub, liigub lainetes.
 .: Mees ise sihhib sala,
 Mil õnge hakkab kala. .:.

Kui löövad lained liikuma,
 Siis õnge välja tõmbab ta
 .: Ja naeratades sala
 Mees kotti pistab kala. .:.

Kas tunnete te mõnda meest,
 Kes õnne otsib vete seest
 .: Ja tihti salamahti
 Jõekaldal peab vahti? .:.

Ma tunnen, tunnen palju neid,
 Kes nõnda püüdvad südameid.
 .: Kui ühe kätte saavad,
 Teist jälle ihaldavad. .:.

Kaardi pealt oma maad

Otsima ma ei pea,
Kinnisilmi võin leida ta sealt.
Ühel pool merepiir,
Teisel metsade viir,
Nõnda väikene ongi mu maa.

Põllud meil sirged ja mullad on head,
Põllumees töö hinda teab.
Kuke ja koiduga sammu ta peab,
Kui ainult ilmaga veaks.

Kaardi pealt oma maad
Otsima ma ei pea,
Kinnisilmi võin leida ta sealt.
Ühel pool merepiir,
Teisel metsade viir,
Nõnda väikene ongi mu maa,
Nõnda väikene on Eestimaa.

Põhjamaa päike ei hellita meid,
Kallilt on käes meie leib.
Kareda käega peab leppima neid,
Kui põllumees on ta peig.

Kaardi pealt oma maad...

Ka-ka-ka-Kati, minu armas Kati,
Sa oled ainus, ke-ke-kes mind võlund!
Kui saabub õhtu, nälg näpib kõhtu,
Siis te-te-tervitan sind köögi akna all.

Ka-ka-ka-Kati, tule siia, Kati
 Ma ki-ki-kingin sulle siidirätiku,
 Ka-ka-ka-Kati, kui lüpsad lehma,
 Ma oo-oo-oo-ootan lauda ukse ees.

Ku-ku-kuu paistab üle lehmalauda,
 Su järel jooksen pa-pa-paljajalu ma.
 Ka-ka-ka-Kati, tule siia, Kati,
 Ma ki-ki-kingin sulle kuuma suudluse!

Kaks silma on mu elu rikkun'd

Nad on mind pannud mõtlema.
 .,: Kaks silma vägivaldselt tikkun'd
 Mu unerahu röövima. .,:

Kas reisu peal või kodus olles
 Neid silmi ikka mäletan.
 Nad tekitavad valuvaeva
 Ja viimaks hauda kannavad.

Otši tšornõe, otši skutšnõe,
 Otši strašnõe i prekrasnõe.
 Kak ljublju ja vas,
 Kak bajus ja vas
 Eta diki...

... sa sõber tunned rohkem ilma,
 Et võiksid mulle ütelda,
 Kes arstiks need kaks konnasilma,
 Mis mul on suure varba peal

Kas meenub vana armastus,

Et nukraks ei läe meel?
Kas unuda võib armastus
Ja käidud vendlustee?

Me vennastuse terviseks
Confrater, tõsta klaas,
Ja meenutagem armastust
Ning endist sõprust taas!

Confrater, joon ma sinuga,
Meil klaasid olgu täis,
Ja õnneaega meenutan
Ning sõpruspäevi häid.

Me sõprusele terviseks
Täis veini olgu klaas!
Me nooruspäeve terviseks
Joo põhjani see klaas!

On käidud läbi sõpruses
Me kodumaised teed,
On vallutatud kõrgused
Ja ületatud veed.

Me vennastuse terviseks
Confrater, tõsta klaas,
Ja meenutagem armastust
Ning endist sõprust taas!

Ja seal, kus meri vahutas,
Mu noorus – confrater,
Meid elu viimaks lahutas,
Meil lahku läksid teed.

Me sõprusele terviseks
Täis veini olgu klaas!
Me nooruspäeve terviseks
Joo põhjani see klaas!

Siin tee meid jälle kokku toob,
Siin, sõber, sind ma näen,
Siin siin sõprusele tervist joon,
Siin ulatame käed.

Me vennastuse terviseks
Confrater, tõsta klaas,
Ja meenutagem armastust
Ning endist sõprust taas!

Kas tunned maad, mis Peipsi rannalt

Käib Läänemere rannale
Ja munamäe metsalt, murult
Käib lahke Soome lahele?

See on see maa, kus minu häll
Kord kiikus ja mu isadel.
Sest laulgem nüüd ja ikka ka;
See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretavad metsaladvad
Nii lahkelt järvi, rohumaid;
Siin taeva vihmal oras võrsub
Ja päike paitab viljapäid.

Siin kasvab eesti meeste sugu
Ja sammub vabadusele;
Siin kasvab priskelt eesti neiu
Ja sirgub eesti mehele.

Siin tõstab rahvas põllu rammu
Ja matab endist viletsust;
Siin püüab rahvas vaimu valgust
Ja võidab endist pimedust.

Oh töotagem südamest
Me mehed olla igavest!
Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
Sa kosu, kasva, kallid kodumaa!

M. Veske (F. Berat)

Kas sa Tihemetsa Tiinat tead?

Tean, väga hästi!
Temast rääkida võib nii mõndagi head,
Aga peale selle on tal ka väikesed vead:
Kus ta iganes sattus,
Oli paratamatus,
Et ta segi seal ajas kõik poiste pead.

Laule ilmas on mitu tükki,
Kõiki laulda me ei saa,
Kõik ei ole veel pääsnud trükki,
Kõik ei ole veel valmis ka.
See laul on Tihemetsa Tiinast.

Kas sa brigadir Priitu tead?
Jah, olen kuulnud!
Temast rääkida võib nii mõndagi head,
Aga peale selle on tal ka väikesed vead:
Kas ta muud enam vahtis,
Sinult Tiinat ta jahtis,
Vinder-vänderdi lasi kõik maisiread.

Kas sa zootehnik Sassi tead?
 Kah olen kuulnud!
 Temast rääkida võib nii mõndagi head,
 Aga peale selle on tal ka väikesed vead:
 Kas ta muust enam hoolis,
 Ainult Tiinat ta noolis,
 Ripa-rapakil olid kõik lehmad ja sead!

Kas sa Pulleritsu Peetrit tead?
 Ei, pole aimu!
 Temast rääkida võib nii mõndagi head,
 Aga peale selle on tal ka väikesed vead:
 Kas ta ohkis või puhkis –
 Ainult tööd teha vuhkis,
 Kuni Tiina lõi üle meilt tema, kas tead!

Kasarmu ees tänaval, öisel kõnniteel

Latern tookord säras, ta särab nüüdki veel
 Ja ootab, et me tema all
 Taas kohtuksime tänaval
 :: Kui siis, Lili Marleen. ::

Latern oma kaitsel me õnne pühendas
 Kauni tunni maitset me varjud ühendas.
 Mis sest, et rahvas möödus meist,
 Me nägime vaid teineteist,
 :: Mu arm, Lili Marleen. ::

Juba lahku viiski signaal meid õnneteelt,
 Kolm päeva kartsa siiski ei julgustand mu meelt.
 Ehk küll su juurde ihkasin,
 Ja lahkumist ma vihkasin,
 :: Mu neid, Lili Marleen. ::

Latern sinu sammu tunneb ikka veel,
 Kuigi mina ammu viibin kaugel teel
 Ja ootab, et me tema all,
 Taas kohtuksime tänaval,
 :: Mu neid, Lili Marleen. ::

Kui mul uni laugel, öisel puhkusel,
 Tootan sulle kaugelt kaitsekraavist veel:
 Kui igav hakkab laternal,
 Sind ootan jälle tema all,
 :: Kui siis, Lili Marleen! ::

H. Leip (N. Schulze)

Kaua sa kannatad kurbade naeru

Võta need võtmed ja viruta kaevu.
 Teravad tangid too tööriistakuurist,
 Koer lase ketist ja lind päästa puurist.

Põll võta eest ja põgene kodust.
 Kuusikutukas näed kaheksat hobust.
 Võta see seitsmes, kes heledalt hirnub
 Mine ta juurde ja talitse hirmu.

Seitsmes on sinu, sest peas on tal valjad,
 Sadul on seljas ja rauad on haljad.
 Valjaste vahel on raha ja ratsmed
 Turjale tõusma pead äkitsel katsel.

Muidu ta sind võib tantseldes tappa
 Sõrmed pead suruma sügavalt lakka.
 Parema käega pead juhtima hobust
 Kiiresti kaugemale eemale kodust.

Seitsmes on sinu...

Kaugel idas paksus metsas

Seisab sõdur valvel seal.
Oma langend sõbra kõrval,
Keda tabanud on surmav kuul.

Sosistavad sõbra huuled:
“Pöördu sõber koju sa
Näed seal jälle vaba Eestit,
Saabud kodumaale ka.

Kodus Eestis keset küla
Seisab väike majake.
Aed kus õitsvad nelgid, roosid –
Seal on minu neiuke.

Võta sõrmus minu sõrmest,
Võta sõrmus minu käest.
Suru huuled tema laubal,
Minu tervitusena.”

Sõber nõnda oli rääkind,
Sõber nõnda töotanud.
Surm on sulgend tema silmad,
Kaugel kodust on ta haud.

Eesti mehed, Eesti naised,
Hoidkem kõrgel tema au,
Sest ta teie eest on langend,
Kaitstes kodumaa vabadust!

Kaugel, kaugel, kus on minu kodu

Kaugelt tervisi saadan ma sul.
Üksi rändan ma võõramaa radu
Pisar laugel, kui meelestud mul.

Tasa nuttis siis kallim mu rinnal,
Tasa sosistas õrn tuulehoog,
Kurvalt kaeblesid kajakad rannal,
Kurvalt kohises vahune voog.

Vaikseks jäänud on tormine meri,
Vaikseks jäänud on kallima rind,
Üle lageda vete vaid kajab
Kurb ja igatsev hulkuri laul.

Tulge tagasi Eestimaa pojad.
Tulge tagasi, ootame teid.
Võtke kaasa kõik langenud sõbrad,
Võtke kaasa ka haavatud kõik.

H. Suurkask

Kauneim linn on Eestis Tartu,
Emajõe kalda peal.
Kes kord käinud seal,
Ei sel meelest läe
Kaunid tunnid Toomemäel.

Kauneim linn on Eestis Tartu.
Ja kui saatus sind on viind
Ära kaugele, koju viib su tee
Ikka Tartu tagasi.

Sinna jäid minu isa ja ema,
Sinna jäid minu õde ja vend.
Raskel tunnil Tartu linn meid kutsub –
Kätte jõudnud tasumise tund!

Ei me kauem end oodata lase,
 Võitlus ühine kõiki meid seob.
 Me tuleme ja võidame,
 "Vanemuises" laulame:

Kauneim linn on Eestis Tartu...

R. Valgre ja E. Johanson (R. Valgre)

Kaunimad laulud pühendan sull',
 Vanematest armastatud kallis kodumaa!
 Võimsasti tuksub süda siis mul,
 Kui sulle laulan, mu isamaa!
 Taevasse tõuseb tugev lauluhääl
 Südamel põhjast vaimustuse väel.
 Pühamaks paigaks oled mull' ikka,
 Kuni veel süda tuksub mul sees.
 Võimsasti kõla siis, ühine laul :
 Õitsegu, kasvagu, kodumaa!

Priiuse päike paistab me maal,
 Rusujatest vabastatud Kalevite ra'al!
 Orjuse kütked purustud' maas,
 Muistene priius meil jälle käes!
 Särama löönud kodupinnal koit,
 Eestimaa taevas vabaduse loit.
 Paremad päevad paistma meil jäävad,
 Kaunimad ajad ootamas ees.
 Võimsasti kõla siis, ühine laul :
 Õitsegu, kasvagu, kodumaa!

Kaunistagem Eesti koad kolme koduvärviga,

Mille alla Eesti pojad ühiselt võiks koonduda.
Ühine neil olgu püie ühes venna armuga,
Kostku võimsalt meie hüie:
“Eesti, Eesti, ela sa!”

Sinine on sinu taevas, kallis Eesti kodumaa
Oled kord sa ohus, vaevas, sinna üles vaata sa.
Must on meie mullapinda, mida higis haritud,
Must on kuub, mis Eesti rinda
Vanast' juba Varjanud.

Sinine ja must ja valge kaunistagu Eestimaad
Vili võrsugu siin selge, paisugu tal täieks pääd!
Vaprast meelest, venna armust Eesti koad kõlagu,
Kostku taeva poole põrmust:
“Eesti, Eesti elagu!”

M. Lipp (E. Võrk)

Kel teist süda armul põleb,

Suudelge siis huultele.
Suu ja huuled loodud selleks,
Seal viib südamesse tee.
Aga, kes teist veel on võhik,
Nende võludest ei tea,
Kuula siis mu õpetusi
Ja neid hästi meeles pea,
Ja kuula siis mu õpetusi
Ja neid hästi meeles pea.

Mitte vähe, mitte palju,
Õiget mõõtu polegi.
Ei liig pehmelt, ei liig raskelt,
Aga kuumalt alati.

Aeglaselt ja äkki hoogsalt,
 Ükskord nii ja teisiti.
 ∴ Ei liig kuival, ei liig märjalt,
 Külmalt mitte kunagi! ∴∴

Õrnalt suru, aralt maitse,
 Kuni leitud on kontakt.
 Sest, et suudlusel – pea meeles –
 Kindel rütm ja kindel takt.
 Aga kes ta'ab meistriks saada,
 Peab veel palju õppima.
 ∴∴ Tulge neid minu juurde,
 Opetan teid suudlema! ∴∴

Kena näokene, ilus suukene,
 Magus musukene, trullalla!
 Väike käekene, kõik see muukene
 Mind nüüd lõõga võtta küll ei saa.

Välkuv silmakene, mahe jutukene,
 Pehme kehakene, trullalla!
 Salgus rippuv kuldne juuksetutukene
 Mind nüüd kauaks kõita küll ei saa.

Ühte kaisutada, teist kord kaelustada,
 Seda küll juheissa, trullalla!
 Tahab ta mind kauaks paelustada
 Ruttan teise juurde, juhheida!

Seni on ta kena, kui võin joosta ära,
 Seni igast küljest kaunim ta,
 Kui ma kindlalt küüsis, kaob terve sära,
 Jääme jumalaga, trullalla!

Siis on tuhvliid lossis, siis on nägu mossis,
 Kadus kõik see laul ja trullalla!
 Siis on mitmed mured, siis on toonekured,
 Mees on majariist, käib uiaiaa.

Parem mälestuses ilus suukene,
 Magus musukene, trullalla!
 Väike käekene, kõik see muukene –
 Kiidan teid ja laulan trullalla!

Kes on rikas, see vaid praadi süüa leegib,
 Kes on vaene, see küll vesist suud vaid pühib,
 Kes on rikas punab näost kui kirsimari,
 Kes on vaene, see on kuiv kui surmavari.

∴ Aga mulle siiski ükstaskõik on see,
 Ei mu rõõmsat südant miski kurvaks tee! ∴

Kes on rikas julgeb tõe näkku öelda,
 Kes on vaene julgeb sellest ainult mõelda.
 Kes on rikas pahvib sigarit nii magus,
 Kes on vaene imeb vaikselt pinutagust.

Kes on rikas sõidab autos, lüües laulu,
 Kes on vaene, see vaid lisab kondiauru.
 Kes on rikas, sellel siid ja samet seljas,
 Kes on vaene sellel küünarnukk on paljas.

∴ Aga mulle...

Kes on rikas kannab seemisnahast kingi,
 Kes on vaene vantsib paljajalu ringi.
 Kes on rikas selle jaoks kõik üksed valla,
 Kes on vaene lendab tihti trepist alla.

Kes on rikas seda iga naine ihkab,
 Kes on vaene, see vaid igatsedes õhkab.
 Kes on rikas julgeb abikaasat petta,
 Kes on vaene see jääb selles suhtes hätta.

∴ Aga mulle...

Kes on rikas võidab kohtus kõik protsessid,
 Kes on vaene tasub kongis kõik ekstsessid.
 Kes on rikas teeb küll sageli pankrotti,
 Kes on vaene talle puistama peab kotti.

Kes on rikas, see ju uhkes lauas praalib,
 Kes on vaene seda paha tuju klaarib.
 Kes on rikas läheb hauda kätel kantud,
 Kes on vaene läheb käru peale pantult.

∴ Aga mulle...

Kes see köitis kaks vaest peni, peni,
 Kes see köitis kaks vaest peni
 Ühe keti otsa, otsa
 Ühe keti otsa.

Ja nad peavad sinna jääma seni, seni
 Ja nad jäävad sinna seni
 Kuni üks saab otsa, otsa,
 Kuni üks saab otsa.

Kes see kahed kindad pani, pani,
 Kes see kahed kindad pani
 Talveks ahju otsa, otsa,
 Talveks ahju otsa.

Ja nad jäävad sinna seni, seni,
Ja nad jäävad sinna seni,
Kuni talv saab otsa, otsa,
Kuni talv saab otsa

Aga oli keegi veel, kes pani, pani,
Aga oli keegi, kes pani
Joonete kaks otsa, otsa
Joonete kaks otsa.

Ja nad jäävad sinna seni, seni,
Ja nad jäävad sinna seni,
Kuni kõik saab otsa, otsa,
Kuni kõik saab otsa.

Kevadkuul metsas lõokene lõõris ju,

Kui me läksime käsikäes,
Eemal haljendas aas.
Mäletad, siis su südame võitsin ma –
Vaiksel pingil seal pärna all
Sulle ütlesin ma,

Et saja aasta kestel kordub sama kevade,
Niisama kaunis ta kui see.
Võib-olla pärna all veel ikka sama pingike,
Kuid kes seal istumas siis, ei me seda tea!
Kuid tulevik meid põrmugi ei häiri,
Meil aega siin on küllalt viibida.
Ehk saja aasta kestel kordub sama kevade,
Kuid ilusam ta nüüd koos sinuga!

Ime see, tuhat kord olnud kevade,
 Palju armunuid istund siin, kuid ei keegi neid tea.
 Kindlasti sama saatus kord tabab meid,
 Särab taas õnnepäikene –
 Kuid me seda ei näe,

Et saja aasta kestel...

(N. Dostal)

Klaas kokku, Taaralinn elagu

Kõrgelt, hurraa!
 Kõik vilistlased meid toetavad,
 Nad tudengi elu tunnevad.
 :: Prii olen ma! ::

Klaas kokku N.N. elagu
 Kõrgelt, hurraa!
 Kes taeva võlvil tähti seab,
 See meie lippu kõrgel peab.
 :: Prii olen ma! ::

Klaas kokku, armastus elagu
 Kõrgelt, hurraa!
 Kes ei armasta naise õrnemat meelt,
 See kõrval' hoidku meie teelt.
 :: Prii olen ma! ::

Klaas kokku, tõesõna elagu
 Kõrgelt, hurraa!
 Kes tunneb, mis tõde ja salgab siis veel,
 On näru, kel puudub aus mehine meel.
 :: Prii olen ma! ::

Klaas kokku, julge meel elagu
 Kõrgelt, hurraa!
 Kes kartlikult kahtleb, kui võitlus on käes,
 See häbistab ennast, ei ole see mees.
 ∴ Prii olen ma! ∴∴

Klaas kokku, vennastus elagu
 Kõrgelt, hurraa!
 Ma vend teil' olen ja vennaks ka jään,
 Ei truudust ma murra, kui hauasse lä'en.
 ∴ Prii olen ma! ∴∴

Kodukülla maha jäi mu neiuke

Nimeks tal – Erika!
 Millal jõuan ma su juurde tagasi?
 Minu neid – Erika!

Trallallal-lalallalalalall...

Metsa serval väike valge majake
 Elab seal – Erika!
 Nüüd ma teen siin üksi püsti-pikali.
 Sinuta – Erika!

Lähme Venemaale naisi röövima
 Sinuta – Erika!
 Venemaal on naised nõnda ilusad.
 Nagu sa – Erika!

∴∴ Konn astus usinasti mööda teed

Ja-jaa, ja-jaa, ∴∴
 Konn astus usinasti mööda teed
 Oli alanud ball paksu metsa sees,
 Ja-jaa, ja-jaa, ja-jaa.

.,: Nägi konn: on üsna tore ball,
 Ohoo, ohoo, .,:
 Nägi konn: on üsna tore ball,
 Sest hiireneiu meeldis tal, ohoo, ohoo, ohoo.

.,: Nüüd tantsima hiirt tema kutsus ka,
 Ahaa, ahaa, .,:
 Ja kui tiiru kolmandat tegi ta,
 Siis teatas hiirele: Mu naiseks saad,
 Ahaa, ahaa, ahaa.

.,: Sõnas hiir: Ei meeldi mul see jutt,
 Mh-mm, mh-mm, .,:
 Sõnas hiir: Ei meeldi mul see jutt,
 Sest mul on peigmeheks ammu mutt,
 Mh-mm, mh-mm, mh-mm

.,: Siis lahkus konn ja ütles solvunult:
 Head teed, good-bye, .,:
 Lahkus konn solvunult, öeldes vaid :
 On ilmas teisigi jahimaid,
 .,: Adieu, good-bye, head teed! .,:

Kord Capri saarel ma südame kaot'sin,

Nüüd enam rahu ma leida ei saa,
 Kui teda palmi all istumas leidsin,
 Kohe tundsin, et armunud ma.

Kui talle sügavalt silmisse vaat'sin
 Ja nende särast ma joobusin siis,
 Kui temaga merele purjetasin,
 Meile tundus sääl kui paradiis.

Ja Itaalia taeva sina,
Võlus meid ta päikene.
Küsisin talt, tahad sina
Nüüd vaid kuuluda minule?

Mu käte vahel ta sosistas õrnust
Ja siis kui kätt temal suudlesin ma,
Siis nägin sõrmes tal laulatussõrmust,
Igavest' nüüd adjöö, Capri saar!

A. Ranne / J. Kennedy (W. Grosz)

Kord elas mölder veski peal,
Tšimmai ruudi ralla,
Ja temal ilus tütar seal.
Tšimmai ruudi ralla!
,: Ai tšimmai, tšimmai, tšimmaia,
Ai tšimmai ruudi ralla! ,,:

Seal ligidal oli mõisake...
Ja mõisas kaval sulane...

See ajas härra kottisse...
Viis alla veski majasse...

Oh tere armas möldri Mats...
Kus panen ma see kaerakott...

Vii üles teise korra peal'...
Mu tütre voodi on ju seal...

Kui väljas oli pime öö...
Siis nurgas sündis imetöö...

Kott hakkas nurgas liikuma...
Ja voodi poole kiikuma...

Siis tütar valjust kiljatas...
Ja mamma üles äratas...

Oh, rumal, mis sa kisendad?!...
Sa oleks mõisa härrat saand...

Ei mõisa härrat taha ma...
Kui tublit talupoissi ei saa...

Kord ennustas arst mulle kadu,
Ta ütles: "Sa sured kui jood!
Poiss, jäta nii viin kui ka õlu,
Sest nendega hukatust tood!"

Siis andsin ma arstile sõna,
Et kaineks jään pikemaks a'aks,
Kuid ennäe – nädala kestel
Mul mure, kust viina ma saaks!

Jook jumalik andis taas ilu
Ja öörahu vagusa tõi,
Et tõusis mu tuju ja tunne
Ja surmagi meelest mul löi.

Surm, kuule! Arst ennustas kadu
Kord öeldes: "See sureb, kes joob!"
Siin kannu su terviseks tõstan –
Ükspuha, mil Mana mind toob.

K. E. Sööt

Kord kõndisin ma halja aasa peal,

Üht imekaunist neidu nägin seal.
Ta noppis lilli imeilusaid
Ja punus pärga sinililledest.

Ma teretasin teda viisakalt
Ja kostsin talle õrna häälega:
“Ei sellist lille teist ei leia ma,
Kui sinus peidus olev sinilill!”

Me põõsa alla maha istsime
Ja magusasti juttu vestsime.
Ta peake puhkas minu rinna naal
Ja tema sinilille murdsin ma.

Kolmveerand aastat mööda läinud sellest aast
Ja asi ununenud oli taas.
Kui ühel päeval üllatati mind
Mul koju toodi sinilill.

Seepärast, armsad sõbrad, ütlen ma,
Ärge laske juhust mööduda.
Kui kuskil murdub, murdub mõni lill
Siis on see ikka väike sinilill.

::: Kord läksid kolm sõpra :::

Kord läksid kolm sõpra üle koivamaa jõe.

::: Ja sõprade majja :::
Ja sõprade majja siis viis nende tee.

::: “Oh mamma, mis maksab :::
Oh mamma, mis maksab teil õlu ja viin?”

::: Kas on teie ilus :::
Kas on teie ilusaim tütar ka siin?"

::: "Meil õlut ja viina :::
Meil õlut ja viina on rohkest' kui lund.

::: Aga tütar see magab :::
Aga tütar see magab juba igavest und."

::: Siis läksid nad kambri :::
Siis läksid nad kambri, kus ta lamas kirstu sees.

::: Üks võttis tal räti :::
Üks võttis tal rätiku silmade pealt.

::: Ja andis ta närtsind :::
Ja andis ta närtsinud huultele suud.

::: "Kui elasid, olid :::
Kui elasid, olid, olid kaunim kui kuld.

::: Nüüd lamad sa kirstus :::
Nüüd lamad sa kirstus, oled mustem kui muld."

::: Siis läksid kolm sõpra :::
Siis läksid kolm sõpra, kuhu viis nende tee.

Kord mina pargis tukkusin

Kisa peale ärkasin
Kuulda oli pillihäält
Oh mis ime algab seal.
Rahvas jooksis murruna
Kisa kära vaatama.

Ai trika, ai trika
 Need poisid toredad
 Jah sõdurid, jah sõdurid
 Nad mööda marsivad.
 Üks, kaks, kolm,... kott
 Hakkas nurgas liikuma
 Tsimmai ruudi ralla
 Ja voodi poole liikuma
 Tsimmai ruudi ralla
 ;: Ai tsimmai tsimmai ah-ah-haa
 Tsimmai ruudi ralla. ;:

Kes on paks ja higistab
 Teisi kokku pigistab
 Kes on liialt lühike
 Ronib teiste kukile
 Päevapiltnik nagu kilk
 Hüüab: veel üks silmapilk.

Ai trika...

Väike kooliplikake,
 Ise alles titake
 Vaatab aknast, näpp tal suus
 Aga peas tal armastus.
 Kui ta õhtul koju läeb
 Musist ikka ilma jääb...

Ai trika...

Kord mõtetes istus ;: üks emake nii, ;:
 Ei tea, kus rändab mu pojake prii?

Ta kodust läks ära ;: nii haledalt mult, ;:
 Ei tea, kas iial saan sõnumeid sult?

Ta kaugel on ära :, ei tagasi veel :,
Oh kaitsku sind Jumal sääli võõramaa teel.

Kord olid niidud rohelust täis,
Pily taevavõlvist vaid harva üle käis.
Peegeldus päike jõe suveselges vees,
Niitude vahel, siis kulges meie tee.
Niitude vahel, kus rõõm saatis meid.

Niitudelt päike kadunud nüüd,
Nukrana kaigub vaid sügislinnu hüüd.
Vingudes tõttab vaid vihur üle mäe
Ning ega neidki seal keegi enam näe.
Kus on siis suvi ja kus on me arm?

Ei ole sind ja tõesti ma ei tea,
Mille peale lootma või mõtlema nüüd pean.
Sa katki kõik me unistused löid –
Võtsid kogu õnne, mille kaasa tõid.

Kuid siiski ma ootan kevadet uut,
Niitude haljust ja palju-palju muud.
Aiman ma nüüdki, et ühel päeval siis,
Lõplikult tuled, sest süda nõuab nii.
Niitude rüpes meid rõõm leiab taas.

Kord oli mul naine ja natuke raha
Ja pisike majake mändide all.
Kõik oli nii kena ja enese teha
Ja elu see veeres kui võõbatud pall.

Sigaretid ja viinad ja kirglikud naised
Mu elu kõik tuksi on keeranud nad.
Sigaretid ja viinad ja kirglikud naised
Ei hauaski enam neist rahu ma saa.

Siis tuli üks sõber ja ütles, et lähme
Ja teeme seal kõrtsis üks mehine pits.
Sest ajast see maailm on minule täpe,
Nii valusalt nüpeldab issanda vits.

Nüüd mullaga kaetud mu patune kere,
Üks rohtunud haud asub mändide all.
Siit sinule, mööduja, ütlen ma tere
Ja hoiatan tegemast kõike mis halb.

Kord olin ma röövlite päälük,
Mul salgas kaksteistkümmend meest,
Meie röövisime rikkaid ja vaeseid
Ja neidude südameid ka.

Me laeval oli puusärgi kuju
Ja mastideks kolm võllapuud.
Ja reelingul rippus must plagu –
Kaks konti ja surnupealuu.

Me seilasime läbi kõik mered.
Kus iganes peatus me laev
Me panime voolama vered,
End rikkasti tasus me vaev.

Me laeval oli saaki nii palju
Ja viina, mis igamees jõis.
Kõik röövis veetalune kalju,
Mis laevale hukatust tõi.

Kõik mehed mul uppusid ära,
 Merepõhjas on neil vaikne haud.
 Ma üksinda pääsesin ära,
 Mu päästjaks sai laeva laud.

Oh, oleks ma röövlite päalik,
 Oleks laevas kaksteistkümmend meest,
 Ma rööviksin rikkaid ja vaeseid
 Ja neidude südameid ka!

Kord olin maal ma seakarjus,
 Ei muret vaeva tundnud ma
 Vaid halja pärnapuude varjus
 Ma sigu hoidsin hoolega,

.,: Ei näputöö pole naiste töö,
 Ei labajalavalss pole laste tants. .,:

Sääl tuli Roosi nägus neiu,
 Mind mahedasti musutas,
 Sest saadik olin ma ta peiu
 Ja Roosi mind ka armastas.

Kolm päeva kestis arm ta põues,
 Siis olin Roosist põlatud mees
 Ja asjata ma oot'sin õues,
 Just sealauda ukse ees.

See sirge sõjaväe kapral,
 M'ult Roosi ära meelitas
 Ja naabri rukkipõllu nabal
 Ta Roosit hellalt kaisutas.

Ma uued eluviisid võtsin
Ja Tartu poole tõi mind tee.
Ma seakarja maha jätsin,
Sead jätsin teiste hoolele.

Nüüd kõrgel voorimehe pukil
Ma Roosit ootan ihaga,
Ja mure, vaeva, mis mul kukil –
Kõik viinasse ma uputan.

Kord Sofi kõndis tänaval

Tal selleks aega oli
Ja oma Fifit jalutas
Kui frits tal vastu tuli

∴: Hõissa ja külmad
On kevadised ilmad
Siis neidudel on mured
Kui lendvad mundris kured ∴:

Nad jalutasid käsikäes
Üks sõdurpoiss ja Sofi
Arm leegitseis neil südameis
Ja järgi jooksis Fifi

Siis Sofi lahkelt naeratas
Ja ütles: “Bitte bitte”
Mul mees on kaugel Venemaal
Ja kodus mittu titte

Frits ütles see ei sega mind
Sa armas oled mulle
Sukki pekki võid petrooli
Toon ma ikka sulle

Nii möödus mitu-mitu kuud
 Kui Sofi alles märkas
 Et oli läinud paksemaks
 Ja õnneimast ärkas

Frits rindele siis saadeti
 Ja leinama jäi Sofi
 Tal lohutuseks väike frits
 Kolm mehelast ja Fifi

Kord võitles lõuna Venemaal,

Kaugel Donni steppides
 Vapper Eesti Välgupataljon,
 Lauldes laulu kuradist.
 Teed tagasi meil ei ole,
 Ehkki häving on silmade ees,
 Vaba Eesti eest palju see pole,
 Kui langeb meist viimne kui mees.

Rünnak relvade terases tules,
 Kostab leekidest kuradi naer: Ha-ha-haa.
 Võrs sub vabadusidu, ei murta neid ridu,
 Kes Eesti eest andnud on kõik

Aeg sangarid kõik unustab,
 Ja ka tandrid tasandab,
 Kuid surnupealuu sõdureist
 Meil tuul veel jutustab.
 Meid paisati itta, kord läände,
 Kõikjal seisime kaljudena,
 Ja ka Neebeli sood ja Tšerkassid,
 Meid iial ei unusta' saa.

Rünnak relvade terases...

Korporandi rõõmus meel

Olgu kõigil sihiks eel –
Rõõmu elust püüa sa,
Kurbust katsu lüüa sa!

Kui kord võitlus, sõjatee
Kutsub surmatandrile –
Oma au ja isamaad
Vahvalt nemad kaitsevad.

Burshid kui ka rebased,
Kõik on suured karsklased –
Viina hävitavad nad,
Muidu joomine võtaks maad.

Tudengid kui demonid,
Pikadoorid, treilorid –
Naisi taga kiusavad,
Veenust truult nad teenivad.

Korporatsiooni-meess
Sotsidest on ikka ees –
Kapitali põlgab ta,
Laseb rahal lennata.

Kui confrater peaks ka
Eluaeg tudeerima –
Siiski Alma Materis
Käib ta aastas korda viis.

Kui maailm kord hukka läheb,
Mis siis meist küll üle jääb –
Taevatähti uuri sa,
Täht võib gloobust surmata!

Korraks vaid ainult sain ma olla sinuga,
 Korraks vaid – küllap nii vist peabki olema,
 Korraks vaid lootsin leida õnne ma,
 Korraks vaid – kuid siis jälle läksid sa.

Ütlesid, et lahkud minust – teise leidnud sa,
 Nii teha võid, ei hakka hoidma kinni sind nüüd ma
 Ilmas leidub teisigi, kes armastavad mind,
 No ütle, miks siis taga nutma pean ma praegu sind.

Korraks vaid ...

Mine siis, kuid minneski sa seda meeles pea –
 Ma peagi leian teise, kes on sama hell ja hea.
 Pole tarvis teada mul, et süüdi oled sa,
 Küll aeg see kiirelt mööda läeb, pea unustan sind ma.

Korraks vaid ...

Krambambuli on joogi nimi
 Mis vahul klaasides meil keeb.
 On hästi proovitud ta abi,
 Kui keegi meile kurja teeb.
 ∴ Ma hilja õhtust koiduni
 Sest klaasist joon Krambambuli,
 Kram-bim-bam-bambuli,
 Krambambuli! ∴

Kui astun kõrtsi leti taha,
 Nii nagu rikas kaubamees,
 Ei leiba, liha ma siis taha,
 Sest pudel märjukest on ees –
 ∴ Ja kõht mul laulab tantari,
 Sest klaasis on Krambambuli.
 Kram-bim... ∴

Kui pea mul haige, kõhus valu
 Ja söögiisu kadunud,
 Kui nohu raskust ma ei talu,
 Katarr on kopsu tunginud,
 :: Ei lohuta mind medici –
 Ma joon üks klaas krambambuli... :::

Oh oleks suurest soost ma tõusnud,
 Kui keiser Maximilian,
 Ma oleks lippu kõrgel hoidnud
 Ja selle peale kirjutand:
 ::: Toujours fidèle et sans souci,
 C'est l'ordre du Crambambuli... :::

Kui mängulaual kaotan raha
 Või veksel alles maksmata,
 Ei pruut mull' kirja saata taha,
 Või surmasõnum postiga,
 ::: Siis kurbuses ma põhjani
 Joon klaasi täis krambambuli... :::

Oh kui nüüd vaesed isad, emad
 Teaks pisut poege puudustest,
 Pääst silmad nutaksivad nemad
 Ja kahvataksid kurbusest
 ::: Kuid siiski joovad filii,
 Sest bene on krambambuli... :::

Kui vabadust ma hoidma tõttan
 Ja sünnimaa eest võitlema,
 Ma halja mõõga kätte võtan,
 Mu kõrval sõber seisab ka.
 ::: Siis ütlen tal: "Mon cher ami,
 Veel enne klaas krambambuli!" :::

Kui tudengil ei ole raha,
 Ta laenab seda jällegi
 Ning mõtleb: kõigil ilmas paha,
 Nii minul kui ka sandilgi.
 ∴ Sest nõnda käib filosofii,
 Mis äratab krambambuli... ∴

Te rumalad, kes ei joo viina,
 Ei salli teid ja kahju teist!
 Siin maa peal tunnete tõest' piina
 Ja taevas saavad inglid teist!
 ∴ Vett joote nagu veisedki,
 Teil tundmatu krambambuli... ∴

Kes omad autud lõuad avab
 Krambambulaste laituseks,
 See Taeva Isa andi haavab,
 Ei teda pea me kristlaseks,
 ∴ Ja tall' ei anna iialgi
 Üht tilgakest krambambuli... ∴

Kui aega saate, tulge minu juurest läbi

Mis sest, et tornikell on löönud pool kaksteist
 Mu pargis kuuskedel on kullast iga käbi
 On öösel aega tunda saada teineteist

∴ Ma olen tõesti nõnda, tõesti nõnda lahke ∴

Mu suures majas leidub mitu valget tuba
 Kus seitse päeva võite pidutseda just
 Vaid õelaid mõtteid, kortsus kulme ma ei luba,
 Teil halva tuju korral näitan kohe ust.

Kui soovi on, võib ratsutada valgel märal,
 Et teada saada, kuhu käändub pargitee
 Mu majas ikka leidub kohte rõõmsal käral
 Mis sest, kui pööraseks on muutunud dinee.

Kui ehapunal tuld helkis meri,

Kui ehapunal tuul jutustas
 .: Aas vaikselt leinas, kui päike suri,
 Ja meri unele ranna äiutas .:.

Kesk õitsvaid lilla mina leidsin sinu,
 Kesk õitsvaid lilla sind suudlesin,
 .: Kesk õitsvaid lilla meil laulis ööbik,
 Tema laulis hünni armastusele. .:.

.: Kui kell on neli, minu süda mures,
 Kus viibid sa, minu kallike.
 Sinu väikene suukene ei iial väsi,
 Suudlusi jagab ta mulle miljonid. .:.

Kui ilma sünnib inime',

Siis on ta rumal, unine.

Ai-ui-aijaa, lase lennata –
 Viis versta veerand tunniga!
 Pumm! Tšumm vidi-ridi pumm,
 Tšumm! vidi-ridi pumm!
 Tšumm, vidi-ridi, sudi-ridi pumm valerui!

Siis asub südame tal hirm,
 Et varsti jõuab kätte surm.

Mil saab ta põrgu heidetud
 Ja orgi otsas küpsetud.

Kuid, sõber see on vale kõik,
Ei põrgu pole paha paik.

Meist mõni mees on põrgus käind
Ja põrgu au ja ilu näind.

Siit minnes, versta viis või kuus,
Sa oled otse põrgu suus.

Sääl uksehoidjaks kirju kass,
Kel silm on pääs kui kohvitass.

Sääl kartul nagu apelsin
Ja kaevuvesi selge viin.

On põrgus nii suur tantsusaal,
Kui Viljandi kreis Mulgimaal.

Sääl igamees teab joba joht,
Kus kohas on ta õige koht.

Ei kurat ole laita mees,
Tal soe ja pehme süda sees.

Ei sarvi ma tal pole näind –
Võib-olla, et nad ära läind.

Ja ühel kevadsuisel ööl
Surm ilmus talle, vikat vööl.

Siis kukkus kurat küliti,
Ja hing tal väljas oligi.

Siis põrgu seinad põrusid
Ja taevast sadas tõrusid.

Siis võttis Peetrus suure sae
Ja saagis läbi põrgu lae.

Ta hüüdis: koeral' koeramalk!
Vaat' surm on ikka patupalk!

Laul olgu lühike või pikk,
Peaasi, et on õpetlik.

Kui kallist kodust läksin

.,: Ma kurvalt kaugetele, .,:
Siis ütles kase varjul mull' hella neiuke:
"Nii selge kui see allik
.,: On minu armastus, .,:
Siit käib küll õhtu õhul su järel igatsus!"

.,: Sinu süda on kui Emajõgi,
Voolab vaikselt, tundmata ta vägi.
Täna võid küll neidu armasta'
Aga homme vaata,
Kuidas sa tast lahti saad. .,:

Ma nägin mõnda kaske
.,: Ja mõnda allikat .,:
Ma nägin mõnda neidu mul naeratelevat
Ei olnud kask, ei allik
.,: Nii armas ometi, .,:
Ei vaatanud võõras neiu nii õrnalt iialgi.

Kui kaugelt jälle koju
 :: Ma rõõmul rändasin, ::
 Ja allikat ja kaske ma jälle tervitin:
 Kask oli ära kuivand
 :: Ja allik mudane ::
 Mu neu oli läinud ju teise kaenlasse.

M. Veske

Kui kevad astub üle maa, lahti teed ja veed,
 Siis korjan kimbu ülaseid ja sulle kingin need.

Olgu sirel see, roos või orhidee –
 Üht nad kinnitavad kõik.
 Et arm meil kestab, sellest ju vestab
 Vaikselt-vaikselt iga õis...

Kui suveaeg on lõpuks käes, kõikjal lillepõim,
 Neid sada liiki iga päev siis sulle tuua võin.

Kui sügis tõuseb hallaööst, õiteilu viib,
 Veel viimsed astrid sinu jaoks ma murrar peenralt siis.

Ei talvel aknalt noppida lumelilli saa.
 Jää üle osta alpikann – ja seda teengi ma!

H. Karmo (H. Williams)

Kui Kungla rahvas kuldsel a'al
 Kord istus maha sööma,
 Siis Vanemuine murumaal
 Läks kandlelugu lööma.

∴ Läks aga metsa mängima,
Läks aga laande lauluga. ∴

Sealt saivad lind ja lehepuu
Ja loomad laululugu
Siis laulis mets ja mere suu
Ja Eesti rahva sugu,

Siis kõlas kaunist' lauluviis
Ja pärjad pandi pähe.
Ja murueide tütreid siis
Sai Eesti rahvas näha.

Ma laulan mättal, mäe peal
Ja õhtu hilja õues,
Ja Vanemuise kandle hääl,
See põksub minu põues.

Fr. Kuhlbars (K. A. Hermann)

Kui kõik maailma järved kord kokku puutuksid
Ja selle järve lained veel viinaks muutuksid,

Siis viinajärve randa me kodu looksime
Ja ööd kui päevad aina vaid viina jooksime.

Siis nagu kala ujuks meist viinas iga mees.
Noh, sõbrad, parem poleks Eedeni aia sees!

Ja kui ses järves vähjad meid ei peaks purema,
Siis selle järve põhja me hüppaks surema.

Kui lapsena lustilla luhal

Ma mängisin kaskede all,
 .,: Siis oli mu süda nii puhas
 Kui allikavete kristall. .,:

Maailm aina säras mu silmas,
 Kõik süütu ja puhas mul näis.
 .,: Ma ei teadnud, et õelust maailmas
 On kaunimad hingedki täis. .,:

Kui mesilind jalast mind nõelas,
 See oli mu ainuke oht,
 .,: Kuid ema mind osavalt põetas
 Ja terveks sai haavatud koht. .,:

Mu lapsepõlv läinud ju mööda,
 Nüüd valust on lõhkemas rind.
 .,: Ei emak'se oskus nüüd suuda
 Neist haavadest päästa küll mind. .,:

Kui Lohmi saarel käisin ma. Uu-ra, uu-ra.

Kui Lohmi saarel käisin ma, ai

Tinks-tonks laikonks, iga-tiga tinks tonks,
 Seevare, ellavere, emmarsoo.

Siis nägin ma ühte klappermeest. Uu-ra, uu-ra.
 Siis nägin ma ühte klappermeest, ai

See mees oli poole puusaga. Uu-ra, uu-ra.
 See mees oli poole puusaga, ai

Ta otsis endale klappernaist. Uu-ra, uu-ra.
 Ta otsis endale klappernaist, ai

See naine oli viltu kintsuga. Uu-ra, uu-ra.
See naine oli viltu kintsuga, ai

Kui ma alles noor veel olin, unistasin ma:
Küll võib elu ilus olla noore naisega.

Jaa, jaa, jaa, jaa, unistasin ma,
Küll võib elu ilus olla noore naisega

Aastat paar ma olen juba olnud naisemees,
Aga minu pükstel pole ühtki nõöpi ees.

Naine on mul noor ja ilus, laulab, mängib ka.
Kõik on kadedad ja kurjad, et ta võtnud ma.

Naine tahab lakkis kingi, läheb peole ka,
Aga ma pean koju jääma sokke nõeluma.

Toit, mis naine laual kannab, on nii soolane.
Musi, mis ta mulle annab, on nii vesine.

Armsad sõbrad võtke kuulda minu eluloost:
Naist küll võtta pole nali, ta on kurjast soost.

Kui ma veel kord noor saaks olla, unistaksin ma:
Küll võiks elu ilus olla ilma naiseta!

Kui mina alles :: noor veel olin, ::
Lapsepõlves :: mängisin. ::

Ei mina teadnud :: muud kui seda, ::
Mis mina nägin :: silmaga. ::

Rõõm teeb lastel :, laulu hääle :,
Kaunimaks kui :, kandle keele. :,

Meie elu :, on siin ilmas :,
Nii kui linnul :, oksa peal :,

Näitab ennast :, rõõmul siiski :,
Süda on täis :, kurvastust. :,

Ei meie tea, :, kas me saame :,
Siin veel kokku :, tulema. :,

Kui mina alles, umpa, umpa,

Noor veel olin, umpa, umpa,
Tuli mul kord piibuhimu, umpa, umpa jaa.
Piibu tegin kasepahast, umpa, umpa jaa,
Tubakakoti lambanahast, umpa, umpa jaa.

Kord ma võtsin salamahti
Vanataadi tubakalehti
Ja veel mõne tuletiku.
Kaasas oli naabri Juku.

Läksime siis nagu lennul –
Juku jooksis minu kannul –
Naabri aida nurga taha.
Sinna istusime maha.

Seal ma piibu täis siis täitsin,
Tikust tule peale läitsin.
Suitsetasin kahatäie,
Sõber Juku kurvalt kaie.

Juku mättalt sammalt võttis,
Piibuseinad kuumaks küttis.
Ise kiitis: “Oh kui hea,
See paneb üsna purju pea!”

Küll siis oli kena nali,
Kui me Juku purjus oli.
Mulle küll ei teinud viga
Kasepahast piibunaga.

Õde Manni piipu märkas,
Salaviha põues tärkas.
Ütles: “Ema, armas ema,
Meie poistel piibud juba.”

Püksid mul siis maha aeti,
Vitsaga mind läbi soeti.
Ei sest peksust hoolind mina,
Kui sain piipu põletada.

Piip siis minult ära võeti,
Raiepaku peale seati.
Oh, kuis silmist vesi jooksis,
Kui mu piipu kirves koksis.

Teistre Neti, armas Neti
Tegi mulle uue nosu.
Oh, kuis suudlesin siis Netit:
Armas Neti, kallis Neti!

Tubakat nüüd imen auga,
Panen mõlemasse lõuga.
Pistan piibugi veel suhu –
Nii on minu hingel rahu.

Kui mul mure kipub

Ja mind saatus lükkab
Ja mu kallike mind ei armasta –
Ainult siinseis ruumest
Õllekannu juures
Jääb mu süda ilma mureta.

Oh! miks ei peaks siis ma
Veel rõõmus olema,
Oh, miks ei peaks siis ma
Maitsma märjakest.
.: Sest see õlle märjus
Annab meile julgust
Siin ja seal ja meie eluteel. .:.

Siin neil kõrgeil puiel
Kasvab humal juurtel
Siin mu kesvake,
Kasvab kenasti.
Siin üürikeses elus
Paremat ei ole
Kui see õllemärjuke ja vein.

Hingaks õllekeldris
Õllemaat mul hõlmas
Hõiskaks rõõmuga:
Kõik sõbrad elagu!
Jooksin täis mis mahub
Ei vürstiga teeks vahet
Uneski ma poleks kuningas.

Kahju kehvast mehest,
 Kellel veini vähe,
 Kes mu kesvadest
 On teinud märjukest.
 Teda tahaks kiita,
 Taevariiki tõsta
 Enne kui mind nektar joobnuks teeb!

Kui olin väike tütarlaps,
 Küsisin emalt, mis ootab ees.
 Kas on ka päevad päikest kõik täis?
 Ema mul vastas vaid:

∴ Ei me ette tea,
 Mis elu meil tuua võib,
 Kuid ometi see, mis peab,
 Tuleb kindlalt kõik. ∴

Möödusid aastad, suureks sain,
 Küsisin õrnalt armsamalt ma:
 Kas palju õnne ootamas meid?
 Armsam mul vastas vaid:

Nüüd, kus mul endal lapsed on,
 Küsivad nemad: mis ootab meid?
 Kas on me elu rõõmus ja hea?
 Mina siis vastan neil:

Kui on jõudnud sügise, kolletanud lehed,
 Salatung siis vägisi Tartu kannab mehed.
 Rinnast tõuseb vägev viis, tuulest õhku kantud,
 Talle vastab põld ja hiis, ta on rõõmuks antud:

Gaudeamus igitur...

Pikk ja väsitav on tee, mis viib Taaralinna.
 Üle mitme mäe ja vee jõuad viimaks sinna.
 Nukrus poeb rinnasse, kurbus valdab meeli,
 Ja siis läbi silmavee kuuled kurbi hääli:

Vita nostra brevis est...

Aga ees teekäanu peal valendab üks kogu,
 Varsti selgub silmal' seal väikse neiu nägu.
 Uuest' rõõm siis rinnas keeb, nukrus kaob ära –
 Tudeng jälle laulu teeb, nõidund silmasärast:

Vivant omnes virgines...

Juba jõudnud Tartusse, kaugel kodu, isa,
 Kaugel hella emake, siin vaid kära, kisa...
 Siiski paik on olemas, kus võid rõõmul viibi,
 Sõpre ringis kõlamas kuuled tutvat viisi:

Pereat tristitia....

Kui on meri hülgehall

Ja sind ründamas suur hall.
 Kui on meri hülgehall
 Ja sind ründamas on suur hall.
 Nõnda hea on mõelda siis,
 Et seal kuskil rannaliiv
 Ja mere ääres väike maja
 Ootamas on mind.

Nii hea, nii hea on mõelda siis,
 Et kuskil rannaliiv
 Ja mere ääres väike maja
 Ootamas on mind.

Seal, kus vana kaev on,
 Kriiksuv aiavärv on.
 Seal kus vana kaev on,
 Kriiksuv aiavärv on, värv on.
 Akna taga õhtu eel
 Vaatad mere poole veel,
 Ja mere ääres väike maja
 Ootamas on mind.

Nii hea, nii hea...

E. Vetemaa (Ü. Vinter)

Kui on tudeng reisi peal, juhhaidi-juhhaida!

Lõbusasti elab seal, juhhaidi-haida!
 Läbi paksust, vedelast,
 Läbi läänest, edelast.

Juhhaidi-ai-juhhaida-juhhaidi-aida.
 Valeri, valera, valerallalala.
 Oh! Juhhaidi-ai-juhhaida-juhhaidi-aida.

Kui ka raha pole tal, juhhaidi-juhhaida!
 Ei ta siiski värinal, juhhaidi-haida!
 Süüa saab ta papi käest,
 Raha vilistlaste käest.

Tudeng läheb kõrtsi ka, juhhaidi-juhhaida!
 Joob seal õlut viina ka, juhhaidi-haida!
 Neiud täis kõik armastust
 Vahtvad nii, et rinnus lust.

Ja kui kõrtsist väljub ta, juhhaidi-juhhaida!
 Ruttab tema tänaval, juhhaidi-haida!
 Kodus magab tema siis,
 Unes näib tal paradiis.

E. Kook (R. Schäffer)

Kui Peetrilinnas oli kustund kära

Ja kõik maailm oli uinunud,
 :: Üks üksik noormees seal trellide taga,
 Tema nuttis oma kadund armastust :::

Kord olin noor ja olin süütu
 Ja armastasin palavalt
 :: Üht neidu, kelle pärast mina
 Pean vangitornis olema :::

See neiu kõndis roosiaias,
 Üks noormees oli temaga,
 :: Siis minus hirmus viha tärkas
 Ja kätte maksta tahtsin ma :::

Siis püstol paukus ja ohver langes
 Ja neiu valjult kiljatas:
 :: “Sina igavene oinas, mis oled sina teinud.
 Sina oled minu venna mõrtsukas!” :::

Siis sandarmid mu kinni võtsid
 Ja heitsid vangitornisse.
 :: Ma ilmast palju õnne lootsin,
 Nüüd olen mina saanud mõrtsukaks :::

Oh kuulge, paksud vanglamüürid,
Oh kuulge, pilved taeva all,
:,: Oh kuulge, vaiksed Neeva jõe lained,
Teilt andeksandmist palun ma :,:

Kui poissmees mina olin ja Tallinnasse tulin

Ja mõtlesin kosida naist.

Seal uulitsal hulkudes, tänaval jõlkudes
Tuli mul vastu üks neid.

Tipsuke tilluke, minu nime Villuke –
Nõnda ma tutvustasin end.

Siis neiu ma võtsin ja kõrtsisse tõt'sin
Ja pummelung algas meil seal.

Seal neid mul musu andis ja kelner laual kandis
Ja klaasides vahutas vein.

Kuid mina kui üks lurjus jõin enese täis purju
Ja kõrtsisse magama jäin.

See tipsuke tilluke, kuradima linnuke,
Politsei kaele mul tõi.

Nüüd istun mina vangis seal kaheksandas kambris
Ja tipsuk'sest näen ma vaid und,

Kuid peagi olen vaba ja katsun tipsu naba
Ja varsti mu naiseks ta saab.

Kui poissmees mina olin ja Tallinnasse tulin
Ja mõtlesin kosida naist...

Kui rõõmus on mu meel,
 Kui märga maitseb keel.
 Suu tunneb õllest magu,
 Keel laulab rõõmulugu
 Kui õlleklaas mul ees
 Ja sent veel tasku sees,
 Siis rõõmsasti hüüab mu keel:
 Tudengi elu on kullane,
 Maailm on lahti temale,
 Vallerii, valleraa – vallerallallaa,
 On lahti temale, valleraa.

Kas ristsetalusse
 Või pulmamajasse
 Tudenge kokku aetaks'
 Ja nendest lugu peetaks',
 Sest ilma nendeta
 On pidu rõõmuta:
 Kõik jäävad magama.
 Kus tudeng lä'eb, seal elu toob,
 Ja nende õlled, viinad joob...

Kui lähen külasse,
 Siis neiud lahkesti
 Kõik vastu mulle tõtt'vad,
 Kätt pigistada võt'vad.
 Mul on ka libe keel,
 Mis soovib nende meel,
 Ja ise hüüan veel:
 Mina olen esimene mees
 Küll mängumurul, tantsu sees...

Eks nemad seda tea
Ja hästi meeles pea:
Kui viisakas ei ole,
Ei tudeng enam tule,
Seal tütar vanaks jääb
Ja ahju nurka poeb
Ning tont teab, mis tast veel saab.
Tudengi elu on kullane,
Maailm on lahti temale...

Kui ükskord suren ma,
Eks kõik mind mäleta:
Ma rännand ilmast ilma,
Ei kartnud sooja, külma.
Ja minu haul teal
Veel Peetrus hüüab seal
Siis nelja hääle peal:
Tudengi elu on kullane,
Ka haud on lahti temale...

Kui saaksin ma kord issandaks –

Mul esimeseks tööks:
Ma oma väe, võimuga
Siis suure vaadi looks,
Mis oleks suur, suur kui maailm,
Kõik mered mahutaks
Ja kuhu iial vaatab silm,
Kuldviin sääl vahutaks.

Oh saaksin ma kord issandaks –
 Mu oleks teiseks tööks:
 Ma oma väe, võimuga
 Siis suure kannu looks,
 Mis oleks kõrge nii kui kuu
 Ja ümarik kui maa.
 Et teaks, kas niiskeks saab t'ast suu,
 Ta huultel' tõstaks ma.

Oh saaksin ma kord issandaks –
 Mul kolmandamaks tööks:
 Ma oma väe, võimuga
 Täis kannu päevas jookks:
 Oi, tore tunne oleks siis,
 Kui karastud mu keha!
 Tõest' õnne oleks elus siis –
 Saaks säärast sõõmu teha!

Ja kui nii mööduks mõni päev
 Ning põhja näitaks vaat,
 Ühtainust piiska, tühi vaev,
 Ei leiaks mina säält,
 Siis heites põlvedele end
 Mul härdalt hüüaks keel:
 "Las' mul, oh jumal, palun sind,
 Kord issand olla veel!"

Kui sirgusin veidi, siis arvas mu taat,
 Et sepp sellest poisist ehk kuidagi saab.
 Nii meistriga ääsi ees kokku lõin käed
 Ja algas mu esmane töömehepäev,
 Oo-oo-oo, see oli nii.

Jaa-jaa-jah, kõll! Ees sädemeist põlenud põll,
 Jaa-jaa-jaa, oi-oi-oi! Minust õpipoiss sai.

Et selliks ma saaksin, siis eksamitöö,
Sepp arvas, et jalust see maha mind lööb.
Mul kirp anti rautada, ole vaid mees
Ja hüppajal parajad rauad sa tee,
Oo-oo-oo, see oli nii.

Jaa-jaa-jah, kõll! Ees sädemeist põlenud põll,
Jaa-jaa-jaa, oi-oi-oi! Kirp rauad sai.

Kord uusaastaööl, kui määratses torm
Mu ees seisis saatan nii sünge ja morn.
Ta kurtis, et sakstel on häärberis ball,
Läeks tantsiks, kuid rauad on kulunud all
Oo-oo-oo, see oli nii.

Jaa-jaa-jah, kõll! Ees sädemeist põlenud põll,
Jaa-jaa-jaa, oi-oi-oi! Saatan rauad sai.

Nüüd lõppegu, poisid, kõik naljad ja jutt,
Meil aega on vähe ja töödega rutt.
Siin vankrile rehvid ja sahale tald,
Seal külvikul taldrikud viltu on all,
Oo-oo-oo, see oli nii.

Jaa-jaa-jah, kõll! Ees sädemeist põlenud põll,
Jaa-jaa-jaa, oi-oi-oi! Tööpõld on lai.

Kui toonekurg mull' poja tõi,

See väikse Villu tõi.
 Kes päevad otsa pilli löi
 Ja järjest pilli löi,
 Siis mõtlesin ma kibedalt:
 Mis teen ma poisiga?
 .;. Kui tuleks mulk kord Mulgimaalt,
 Ma annaks karja ta. .;.

Kui poiss mul kasvas suuremaks
 Ja püksid jalga sai,
 Ei tööst ta hoolind suuremat,
 Vaid ikka pilli löi,
 Siis mõtlesin ma kibedalt:
 Mis teen ma poisiga?
 .;. Kui tuleks mulk kord Mulgimaalt,
 Ma annaks karja ta. .;.

See vaesus kuri kurnaja
 On igal asjal ees.
 Nii Villust saja sendiga
 Saaks kuulus pillimees.
 Kuid nüüd ta kõnnib karjara'al
 Just keset Mulgimaad
 .;. Ja Mulgimaal kesk koidu a'al
 Lööb luttu sarvega. .;.

Kui vanaeit keelab sul joomise,

Siis joo, siis joo.
 Ja keelab sul puskari toomise,
 Siis joo, siis joo.

.,: Sest joomisest ära sa iialgi loobu
 Vaid võta uus eit ja siis jällegi joobu
 Ja joo ja jaura ja joo ja jaura
 Ja joo ja jaura ja joo. .,:

Kui koolmeister koolis sind õpetab,
 Siis joo, siis joo.
 Ja õhtul ta tööpäeva lõpetab,
 Siis joo, siis joo.

.,: Kui päeval ta füüsikat pudrutab
 Ja õhtuti naistega kudrutab,
 Siis joo ja jaura ja joo ja jaura
 Ja joo ja jaura ja joo. .,:

Kui ohvitser lahingus tulistab,
 Siis joo, siis joo.
 Ja telgis ta pudelist kulistab,
 Siis joo, siis joo.

.,: Kui mürsk jälle kaevikus plahvatab,
 Vein pudelis valgemaks kahvatab,
 Siis joo ja jaura ja joo ja jaura
 Ja joo ja jaura ja joo. .,:

Kui õhtu akna taga kakskümmend üks lööb kell

Ei iialgi veel maga ma voodis tunnil sel.
 Siis jätan teaduskrempli ma koju valvele –
 .,: Konventi nagu templi ma tõttan palvele. .,:

Siin kann täis kanget õlut me keskel ringi käib.
 Sest joogist olen võlut', temas püha vaimu näib.
 Kui rüüpan tubli sõõmu, mind miski lendu viib
 .,: Ja kannab keset rõõmu kui taevaingli tiib. .,:

Kui põue pugend nukrus ja kõigest tülpind meel,
 Kui viimne sent sul kukrus ehk järgi jäänud veel.
 Või kui ehk mõni plika su vastu olnud karm,
 :: Siis lunastust toob ikka me õlle õnnis arm. ::

Kui õitseb sirel ja laulab ööbik

Ja uuel elul tärkab ilm
 :: Siis tahan mina naerdes siit surma minna
 Ja naerdes kustuda võib silm ::

Sa naera kallis, Sa naera-naera
 Kuid seda uskuma Sa pead
 :: Et selle mehe, kellel Sina
 Oled truudust vandund surmani ::

Ma võitlusesse nüüd ta kutsun
 Ja lasen ennast haavata
 :: Siis haljal aasal seal põõsa vilus
 Saab minu veri voolama ::

Ja kui mina puhkan oma külmas hauas
 Ja lõpetud saab minu piin
 :: Siis Sina minu kallis kord ahastuses
 Minu haual itked kummuli ::

Kui ärkab kevade üle maa,

Viib jääkatte merelt minema.
 Siis Kihnu ranna rahvas ka rannas räimi püüdemas.
 Eemalt kuulatakse hüidija häält,
 Noota veetakse mere peal.
 Aerud need naksuvad, paadid need kõiguvad.
 Soovid sõudejal südames liiguvad.

∴ Looja võta õnne anda,
Hoia Kihnu mereranda. ∴

Kui tuleb õnnistatud suvike
Ja põldudel valminud viljake.
Siis Kihnu ranna rahvas ka heinamaal ja põllu peal.
Higipisarad palgede pääl,
Töö ja vaev neil kõikidel seal.
Mitmed rändavad tormis ja tuules,
Eemal, kaugemal kodude juurest.

Kui tuleb sügisene vilu ja märg,
Ja lõppenud väliste tööde järg.
Siis Kihnu ranna rahvas ka suisest vaevast puhkamas.
Eemalt tõttavad tagasi,
Kes rändavad kaugemaid radasi.
Lootes ootab emakene poega,
Lootes ootab neiukene peiukest.

Kui tuleb tali toob lund ja jääd.
Kui palkka randa sõudmassa näed.
Siis kompassi noolõ järele üks laev
Seal sõidab merele.
Ankrusi, ketta seatakse, hulga inimesi veetakse.
“Hurra!” rahvad hüüavad
Ja reedrite südamed rõõmustavad.

Kuldne õhtupäike, ilus oled sa,
Kui sa viimse läike saadad üle maa.

Hoia kinni, muidu võid sa uppi lennata,
Minust kinni hoia sa – ha-ha-haa.
Siis võid kartmata mäest alla lennata
Üheskoos täies hoos minuga. Vallera!

Mamma, mamma, see poiss on jälle siin,
Kes mulle suhkruaia tõi ja ise ära sõi!

Ai trika-trika-trika-trika trallalallallaa,
Mu simmikingad kotsata ja taldu pole all.

Välja, välja vabariigi seest,
Kes joovad Eesti viina ja ei räägi eesti keelt!

Ei vabariigi sõdurit ei leina neiu rind,
Vaid teda leinab ainult meie vabariigi pind.

Rõõmuks muudad meele, kui sind näen ma,
Laulma paned keele, õhtu ehala!

Hoia kinni, muidu võid sa...

Une rüppe heidad, päike puhkama!
Hommikul meil' koidad uue iluga!

Hoia kinni, muidu võid sa...

A. Piirikivi (H.G. Nägeli)

∴ Kus pidu ial peetakse,

Seal näha võite meid. ∴

Meil käivad kannud ringi

Ja ülendavad hingi –

Eks juua või ju veel.

Ja ega's pole muud, kui pinguta:

Laul käib üle kõige!

∴ Juheirassa, juheirassa, juheirassasassa!

Poisid, pangem torud hüüdma! ∴

∴ Me laulumehed oleme,
Eks seda kõik ju tea. ∴
Me rändame siin ilmas,
Ei pea me sihti silmas –
Eks rännata ju või.

∴ Kui pidu juba lõppenud
Ja kõigil kurb on meel. ∴
Veel käivad kannud ringi
Ja ülendavad hingi,
Eks laulda või ju veel.

Kuulge sõbrad minu lugu,
Oh mis uss on naiste sugu,
Siin ma seisan teie ees,
Naistest vägistatud mees.

Hoidsin nagu vara-rikkust,
Aina oma neitsilikkust,
Naist ei iial võtnud ma,
Lepsin tütarlastega.

Pidasin siis õhtul plaani,
Kuis võiks minna restoraani,
Ma käin kõrtsis kaemas
Ainult kuus kord' nädalas.

Ja mul oli lauas vilu,
Sest mul puudus lauailu,
Ei ma tahtnud mida muud,
Vaid paar tunniks küljeluud.

Kohendasin oma prille,
Varsti leidsin noore lille,
Küll ta sõi ja küll ta jõi,
Kõik mu raha läbi löi.

Aeg on juba koju minna
Oh mu südame krahvinna
Jäta viinahimu, naps,
Tule mulle tütarlaps.

Peale sarnast armujuttu
Naised sulavad kõik ruttu,
Mõni teeb veel "aih" või "uih",
Teine peost sööb nagu tui.

Läksin teda koju saatma,
Tema seksapiili vaatma,
Pange pahaks, võtke heaks,
Loodan et ka teil nii veaks.

Keset armuöö kulisse,
Äkki keegi tormab sisse,
"Appi, appi, se mu mees",
Karjub naine silmavees.

Mida teeb too hull seepeale,
Hüüab sõbralikul häälel:
"Õnne sulle armas vend,
Et nii pingutasid end."

Mis seal pikalt seletada,
Mees sai lopsti lahutada,
Ja ta pruugit' pesalind
Võttis naksti õnge mind.

Nii mul tehti vaikselt ära,
Ei ma saandki tõsta kära,
Siin ma seisan teie ees,
Naistest vägistatud mees.

Kõik ilm nüüd hurjutab,
Miks tudeng purjutab.
Kui kurk mul umbne oleks,
Ja vaadil auku poleks,
Ja pudel kaelata,
Ja ise kaamel ma –
Ei tilkagi ma jookse.
Kuid ma olen tudeng lust'lik mees,
Mul täied kannud ala ees –
Hallii, halloo, kann tühjaks joo,
Eks kõrtsmik uued täied too!

Küll ema kurjustab,
Miks tudeng musutab.
Kui neiul suukest poleks,
Ja mina karu oleks,
Ei neidu kallistaks
Ei teda suudleks ma,
Vaid käppa imeksin.
Kuid olen tudeng lust'lik mees,
Mul neiu süda lahti ees –
Hallii, halloo, üks ära läks,
Kuid see eest teisi homme kaks!

Kui ükskord suren ma,
 Eks kõik mind mäleta.
 Mu nimi kirjas teal,
 Seal kõrtsi seinte peal,
 Ja numbri rida all
 Ju maani madalal
 Veel kauaks seisma jääb.
 Siin hingab tudeng lust'lik mees,
 Nii kurtvad neiud, silmad vees.
 Ei ta meil musu võlgu jäänd,
 Ehk muidu palju võlgu teind.

Kõik metsaloomad teadsid ammu juba

Et varsti tuleb inimjahi luba.
 Nüüd õige aeg on valmis panna lõksud,
 Küüned, hambad ja veel teised nõksud.

Trofeede võistlus kuulutati välja,
 See loomadele tegi palju nalja.
 Kui stiimul käes, mis siis viga küttida
 Ja inimesi maha nootida.

Hammas hamba vastu, juhhei,
 Küüne vastu küüs sul, juhhei,
 Metsaelu lõbusaks teeb
 Koopaseinal inimluust trofee.

Ka kitsendusi seadus ette nägi:
 Vaos tuleb hoida oma jahivägi.
 Sa ära küti emasid ja lapsi
 Ja mehi kes on veidi võtnud napsi.

Läks hooaeg lahti, metsas pidu käis,
Kõik loomad olid poolteist päeva täis,
Kui ükskord ära vajus kolkund õllevaht
Läks lahti inimesejaht.

Hammas hamba vastu...

Nüüd põlismaa näitus tehti lahti,
Kõik loomad väsind pärast pikka jahti,
Kuid nende silmist paistab rõõmus meel
Ja uhkelt seinal ripuvad trofeed.

Tõi põder uhked sarvekandja sarved
Ja hunt, kel inimsooga vanad arved
Tõi hulga sääreluid, mis puhtaks näritud
Ja vaiguga nii kaunilt lakitud.

Hammas hamba vastu...

Kahejalgne loom, üllas looduse kroon –
Võta endal' teadmiseks see.

Kõik, mida mulle ütlesid to õhtul,
Kui muusika mu hinges kõlab see...
Nüüd, mil muusikat ma kuulma juhtun,
Meenud sina minule.

Üht muinaslugu muusikas ma kuulen,
Ja sina seisad unelmais mu ees.
Ning laulmas iga tund ma leian end,
Sest muusika ja sa, ma mõlemasse armund.

Teeb muusika mind vahel kurvameelseks
 Ja süda on nii tulvil igatsust,
 Et laulmas iga tund ma leian end,
 Sest muusika ja sa, ma teisse armund.

Olla nii ei või, kuigi seda räägivad kõik
 – kas tõesti on siis mõtetu see,
 Kui igatsed sa kuud, mis särab läbi öö?

Muusika ent siiski trööstib mind
 Ja ütleb, et ma varsti kohtan sind.
 Nüüd laulmas iga tund ma leian end,
 Sest muusika ja sa, ma teisse armund

Kõik roosid ma kingiksin sulle

Ja õitega pärjaks su pea,
 Ei ole sust kallimat mulle
 Ja paremat ilmas ei tea.
 Kui sina, kes armastad elu,
 Kes tantsiskled lillede teel,
 Kui sa, kes ei tea, mis on valu,
 Ei tea, mis on murelik meel.

Kuid ometi pole mul anda
 Sull' midagi, mis on su soov,
 Ei suuda sind õnnele kanda,
 Ei sinule päikest ma too.
 Mu elutee okastest rada,
 Kust lillesid võtta ma saan?
 Ma okkaid sull' pakkuda tahan,
 Ei võta neid vastu mult sa...

Ma tean, sa varsti must lähed
 Ja naeratad teisele siis,
 Ma tean, mind armastad vähe,
 On sulle ükskõik minu piin.
 Ei suuda sind keelata minna,
 Hääd õnne sull' eluteel!
 Ei kunagi jõua ma sinna –
 Önn võõras on minule!

Ma üksi saan hulkuma ilmas,
 Kuid mälestus sinust on hea,
 Ja varjates pisarat silmas,
 Sind surmani meeles pean.
 Sa õnne küll kinkisid vähe,
 Kuid ikkagi kauniks ta jääb.
 Kui üksinda nukrana lähen,
 Neid hetki ma unelmais näen

Kõndisin mina neiudega vainul,

∴ Joo joo neidudega vainul ∴
 Seda siinamaani olin teinud poiste seltsis ainult,
 ∴ Joo joo poiste seltsis ainult ∴

Need neiud tahtsid seal mind oma võrku püüda,
 ∴ Joo joo oma võrku püüda ∴
 Ei taibanud ma õigel ajal appi hüüda,
 ∴ Joo joo appi hüüda ∴

Need neiud seal mind nii libedasti kiitsid,
 ∴ Joo joo libedasti kiitsid ∴
 Minu vähest aega nemad seal nii osavasti viitsid,
 ∴ Joo joo osavasti viitsid ∴

Sest ajast saadik mina enam viina ei joo
 ∴ Joo joo viina ei joo ∴

Kõrts tühi on, kõik kuhugi on läinud

Mulati viiul mängib kurba viit.
 Mu partner vaevu-vaevu jalul tuigub,
 Ma teda suudlen, ise mõtlen siis.

Ei mäleta, kes saatis mind siis koju,
 Kas blond, brünett või hoopis punapea.
 Mind auto lennul teadmata viis kuhu
 Vaid mäletan, meid oli tookord kaks.

Mul ütlesid, et olen põhja käinud,
 Kuid selles süüdi oled üksnes sa.
 Ei seda teed ma iial oleks läinud,
 Kui oleksid sa olnud minuga.

Ah, tühja kah, mul polegi sust kahju,
 Maaailmas leidub teisi tuhandeid.
 Kõik mälestused sinust viskan ahju
 Kui polekski mul üldse olnud neid.

Ja rubla eest ma ostan valge roosi
 Ja selle sulle rinda kinnitan,
 Ja teise eest ma ostan pudel viina
 Ning selle sisse mured uputan.

Kõrtsist just välja nüüd tulen ju ma –

Tänav, mis imelist nägu teed sa?
 Paremal, pahemal viltu kõik näis.
 Tänav, ma märkan, sa purjus ju täis!

Kuu, eks ta vinderdi-vänderdi lä'e,
 Üks silm tal viltu ja teine ei näe.
 Purjus ju oled mu silmade ees!
 Häbene ometi, elatand mees!

Laternad, oh sa tont, mis ma küll näen,
 Vaaruvad, taaruvad, kus aga lä'en
 Seisa ei enam nad postide peal.
 Purju end joonud nad kõrtsides seal.

Kõik on ju purjus, küll väike, küll suur.
 Mis teen ma üksi siin, kainuse juur?
 See on ju asjata, tuluta ka,
 Parem lä'en kõrtsi veel tagasi ma.

K. A. Hermann

Käe ulatab noor paadimees nii lahkelt neiule,
 Kes aralt seisab tema ees, et sõita üle vee.

Ah silmad, need silmad ei iial unune,
 Need ilusad sinised silmad mul võitnud südame.

Kui neiu paadis algab sõit, täis õnne kõik maailm,
 Ja neiu palgeil punab koit, tal õnnes särab silm.

Ta kaela neiu langeb siis ja kingib suudluse,
 Silm särab rõõmupisarais, arm tungib südame.

Hulk aastaid läind, kuid Viljandi järv ikka kohiseb,
 Hall paadimees säääl ikka veel neid silmi igatseb.

S. Lipp (A. Vinters)

Käib külas hoogne tants ja trall

kui mängib pillimees.

See Vanja on, kes papli all meil muusikat siin teeb.

Mis kasu oleks suveõöst ja udust heinamaal,

Kui õhtul peale päevatööd me tantsida ei saaks.

Kasatsokki keerutades kiirelt möödub öö,
 Idakaares päev peagi koitma lööb.
 Väsimust ei tunne jalad,
 Vastu peame veel,
 Seni kuni mängib pillimees.
 Veidi veel kulutame kingi,
 Mis meil sest, kui ka pea käib ringi.
 Kasatsokki keerutades kiirelt möödub öö,
 Idakaares peagi koitma lööb.

Siis lõpuks tõuseb Vanja ka ja pilli kokku seab,
 Sest enne koitu kallima veel koju saatma peab.
 Nüüd vaibub kiirelt tants ja trall ning ootab kodutee,
 Kuid homme jälle papli all siin tantsu lööme me.

Kasatsokki keerutades...

K. Kikerpuu (K. Kikerpuu)

Küll paavstil hea on ilma sees, jah ilma sees,
 Tal rohkest' raha kaugastes, jah kaugastes
 Ja kallist viina joob ta ka.
 Küll tahaksin paavst olla ma!

Mis siiski kõik tal aitab see, jah aitab see!
 Tal puudub kena naisuke, jah naisuke,
 Ta magab voodis üksinda.
 Ei taha paavst küll olla ma.

Vaat' sultan on üks õnnemees, jah õnnemees.
 Ta elab toredas palees, ja jah palees,
 Hea hulga tütarlastega...
 Oh võiksin sultan olla ma!

Mis siiski kõik tal aitab see, jah aitab see!
Koraan see keelab kangeste, jah kangeste.
Ei maitsta viina tohi ta.
Ei taha sultan olla ma.

Ei õnne ilmas kummalgi, jah kummalgi,
Ei taha olla kumbagi, jah kumbagi.
Heal meelel aga luban ma
Kord olla paavst, kord sultan ka.

Sest jood'vat viina klaasiga, jah klaasiga,
Et paavst ma oleks, anna sa, jah anna sa
Ja, neiu, suud mull' anna ka,
Et võiks ka sultan olla ma!

Külma, kuuma ei karda iial ma,
Seda arstidki imestavad ka,
Miks ma iial haige pole,
Miks ma ikka tervem olen
Nendest lastest, kes mul tuttavad.

See on sest, et tõusen vara,
Hästi võimlen ma ja harjutusi teen,
Sest et püsivalt iga päev on vaja
Karastada end kraanivees.

Kui ka keerukas õppetöö mul ees,
Ikka täpselt ma selle valmis teen.
Töötan väsimatult aina,
Kui käib võistlus, võidan mina,
Liuglen jääl, ei külmast värise.

Ikka endale valin raske töö,
 Vapralt püüan ja kohkuma ei löö.
 Kõike teen ma rõõmsalt lauldes,
 Minust väsimus on kaugel,
 Tõesti, jah, ma uljalt laulu löön.

M. Lvovski ja K. Krongaus (M. Starokadomski)

Külmadest talvedest isu sai otsa

Ja lõunasse asusin teele.
 Päev päikest täis-kõik kaunis näis.
 Kohtasin tüdrukut, tumedasilmset,
 Ta kõneles võõramaa keeles.
 Kaks sõna vaid mul tuntuks said.

Besame mucho –
 Maailma veetlevaim viis tundus see siis.
 Besame mucho –
 “Suudle, ah suudle mind veel” – tähendab see.

Rännud said otsa ja tagasi olen ma
 Ammugi kodustel teedel.
 Nüüd juba tean – vaid siin on hea.
 Palju läks kaduma aegade rutus,
 Kuid miski on siiani meeles –
 Kaks silma suurt, kaks punahuult.

Laev tõstis purjed üles öises fjordis

Ja särasid veel tuled mustas vees.
 Üks väike tüdruk kaljul õie murdis,
 Kui ratta juurde asus roolimees.

Õis langes alla ranna vahupiiri
 Ja tuulelaulu kustus vaikne nutt.
 Laev uljalt ulgumere poole tüüris
 Ja ookeani jõudis hommikul.

Jäid maha rand ja kaljul väike maja
 Ja sillale viiv alla kitsas tee.
 Veel hõljuks nagu üle fjordi vee
 Siis meremehe nukker laulukaja.

Mees roolis rinna vastu ratast surub,
 On iga laine vaenlane ta ees.
 Silm otsib aga õrna naisekuju
 Ja silmapiiri valge vahu sees.

E. Tammlaan (G. Ernesaks)

Las käia armas peremees

Nüüd kõrgelt õlletaineid.

∴ Sest täna pikk meil öö on ees (3x) ∴

Kuid homme olgem kained ∴ kained. ∴

See mees, kes õllet au ei tee

Ja varakult läeb voodi,

∴ See on kui närtsind lilleke (3x) ∴

Ja lepalehe moodi, ∴ moodi. ∴

See mees, kes enne hommikut

Ei jäta õlletauda,

∴ See elab elu võrratult (3x) ∴

Ja võrratult läeb hauda, ∴ hauda. ∴

See neid, kes poisilt musi saab
 Ja emale läeb kaeb'ma,
 ::See on kui süütu talleke (3x) ::
 Ja süütuna lä'eb taeva, :: taeva. ::

Kuid neid, kes poisilt musi saab
 Ja ise vastu annab,
 :: See on kui õitsev õunapuu (3x) ::
 Ja peagi vilja kannab, :: kannab. ::

See mees, kel nelikümmend täis
 Ja õllekõht teeb liiga,
 :: See jätku õlled rahule (3x) ::
 Ja joogu valget viina, :: viina. ::

See neid, kel nelikümmend täis
 Ja kehakaal teeb liiga,
 :: See jätku koogid rahule (3x) ::
 Ja söögu kohupiima, :: piima. ::

I. Mikiver

Laulge, poisid, laulge, peiud,
 Laulge, naised, laulge, neiud!
 :: Hõissa ja hõissassa! ::

Sööge saia, sööge liha,
 Jätke jonn, jätke viha!
 :: Hõissa ja hõissassa! ::

Siin on neiud noorukesed
 Just kui roosinupukesed!
 :: Hõissa ja hõissassa! ::

Küll on pulmad, küll on saajad,
 Küll on noorel paaril maja!
 ::: Hõissa ja hõissassa :::

Poisid, miks te pill ei hüüa?
 Mina tahan tantsu lüüa!
 ::: Hõissa ja hõissassa! :::

Unustage tööd ja piina!
 Jooge õlut, jooge viina!
 ::: Hõissa ja hõissassa! :::

Laurentius, armas Laurentius sa,
 Mil tuled mind ometi vaatama?
 Esmaspäev!
 Oh et ikka ja alati esmapäev oleks
 Ja mind mu Laurentius vaatama tuleks,
 Laurentius!

Laurentius, armas Laurentius sa,
 Mil tuled mind ometi vaatama?
 Teisipäev!
 Oh et ikka ja alati esmapäev, teisipäev oleks
 Ja mind mu Laurentius vaatama tuleks,
 Laurentius!

Laurentius, armas Laurentius sa...

Leidub toonekurgi Aafrikaski,
 Leidub hambavalu lõualuus,
 Leidub ruunaraibet viini vorstis,
 Kuid südames mul leidud Sina vaid.

Põõnab vaalaskala lainte harjul,
 Põõnab mammatütar Fritzu naal,
 Põõnab põrsapere porilombis,
 Kuid südames mul põõnad Sina vaid.

Tormab põuasitik hunnikule,
 Tormab konventi burš,
 Tormab hädaline teatud ruumi,
 Kuid südames mul tormad Sina vaid.

Laulab tenor vahestki falsetti,
 Laulab koduõlu pudelis,
 Laulab isakass ka jooksuajal,
 Kuid südames mul laulad Sina vaid.

Tantsib ahvipärdik leierkastil,
 Tantsib baaridaam ka laua peal,
 Tantsib joodik seadussilma kaenlas,
 Kuid südames mul tantsid Sina vaid.

Loojangule vastu kappab üksik hobune.

Kuhu viib küll tema tee? Kas tal pole peremeest?
 Kiirest jooksust sasitud on uhke ratsu lakk,
 Tolmune on sile nahk, kauneis silmis valuvahk.

Miks nii on? Sind ei vaja keegi enam nüüd.
 Ja kas on kõiges selles sinul üldse süüd,
 Et meil kõik masinate abil tehtud saab,
 Aga sind inimene varsti unustab?

Koplist pääsnud, aina otsid oma kodu veel,
 Alles jäänud on küll tee, aga maja pole see.
 Põrmitseb sind sajasilmne kivihiiglane,
 Just kui sulle selgeks teeks, et sa oled viimane.

Loojangule vastu kappab üksik hobune.
Kuhu viib küll tema tee? Kas tal pole peremeest?

H. Soop (K. Frenreisz)

Lootus annab rõõmu olla

Usu mind, mu hell ja hea
Neile ongi maailm valla,
Kelle usk on suur

Päevi tõuseb, veereb looja
Pihlapuudes vaibub tuul
Looja annab hingesooja
Uinu palve suul!

Saada kõiki meid sel kaunil maal
Lootus hea ja kindel tasakaal
Tõuse lendu lind, hetkeks riiva mind
Tiiva vari vaid

Saada kõiki meid sel kaunil maal
Lootus hea ja kindel tasakaal
Looja hoiab meid kaitsva varju all
Sellel kaunil maal

Keegi pole liiga väike
Keegi pole liiga suur
Kui vaid teada saaks kus põimub
Hea ja kurja juur

Lootus annab rõõmu olla
Usu mind mu hell ja hea
Neile ongi maailm valla,
Kelle usk on suur

Lossides krahvidel pulmad on hoos,
 Kus mõrsjal on kroonitud pää,
 Seal voolamas šampanja, viin ja šartröös,
 Kuid südamed külmad kui jää.

Siis meeleldi maanteel ma tantsin,
 Kus metsade tormide laul,
 Seda marulist hulguste valssi, –
 Tule minuga, neiu, ahoi!

Tähis on taevas ja kumamas kuu,
 Kui kristallid säravad nad,
 Kuid hulgust ei sugugi segamas see,
 Kui mõrsjaga teed astuvad.

Ei hulguse armastus tooruseks lä'e,
 Tal süda on puhas ja prii.
 Ka tema võib armsamat kallistada
 Ja õnne tal näidatagi.

Üksi rändan siin ringi kui põlat pajats,
 Mul südames kurbuse joon.
 Ma mõrsjaga olen kui ööbiku paar,
 Hüüab elu meil: õnne teil toon!

Siis meeleldi maanteel ma tantsin...

R. Janno / J. A. Tanner

Lossis, nimega Gradesko,
 Kaugemal kui Temesvar
 Istus vahva vürst Bibesko,
 Serbia hall hospodar.

Mida tegi vürst Bibesko,
Serbia hall hospodar,
Lossis nimega Gradesko,
Kaugemal kui Temesvar?

Slivovitši jõi Bibesko,
Serbia hall hospodar,
Lossis nimega Gradesko,
Kuni purjus oli vaar.

Läksin mina, läksin mina läbi külatänava

Neiu pani parajasti kinni õueväravat.

Oh, sa poiss, seda sa ei tea,
Kuidas sinu õnn võib õitseda pea!

Teretasin teda ja siis alustasin juttu,
Küsisin: "Kas peremees ise ka on kottun?"

Neiukene vastas mulle, ise vaatas silma:
"Papi olla eile sõitnud mammiga linna."

Seda kuuldes palusin ma neiukeselt juua:
"Oleks kena kui ta mulle klaasi vett võiks tuua."

"Astuge siis tuppa," lausus mulle kena neiu,
"Küllap joogipoolist ikkagi meil leidub."

Astusime tuppa, kus jõin ohtralt kapakalja,
Pärast seda neiuke ei lasknud enam välja.

Ma ammu tean üht neidu,

Teist sellist vist ei leidu,
 On teda näha nüüd mu ainus soov.
 Niipea kui mõtlen talle,
 Siis kohe tunnen jälle,
 Et südamega korras pole lood.
 Oi-oo! See väike neiu!

Pilved taevast alla kaovad siis, kui teda näen,
 Ümberringi kõikjal päikesest sillerdav päev.
 Oleks hea, kui kogu aeg võiks olla nii.
 Ning ei seda taipa ma, miks küll on teisiti.

Toond külma sügistuuled,
 On lehed langend puudelt,
 Kõik siiski nii, kui olnud ennegi.
 Mis sest, et väljas hanged
 Ning sõrmed külmast kanged,
 Ta akna all tee mind jälle viib.
 Oi-oo! See väike neiu...

K. Kikerpuu (D. Pace ja M. Panzeri)

Ma ei näe, kuidas tuul su juustes puhub,

Eha värv mängib koduranna veel.
 Ma ei näe kuidas und otsid põuasel ööl,
 Sest mu laev on ikka alles teel.

Kui sadam ootab koju vaid ühtainust laeva,
 Siis sada meest seal sada rõõmu leiab eest.
 Kui sadamootab aga kas või sadat laeva,
 Siis ootad sina vaid üht meremeest.

Ma ei näe kuidas peatub sinu põsel
Jaaniöö viimne tõrvatulekeel.
Ma ei näe kuidas torm muudab rahutuks sind,
Sest mu laev on ikka alles teel.

Ma ei näe sind veel laineladvast üle,
Ega saa sind hellitada veel.
Aga kord oled sooldund süles mul sa,
Sest mu laev on juba koduteel.

H. Karmo (A. Oit)

Ma ikka tunnen vahel, et nähtamatu ahel

On linna külge kinnitanud mind.
Siin igal majal number, näod tuhanded mu ümber,
Kuid ikka ihuiksi tunnen end.

Veel kord, veel kord, veel kord, veel kord,
Veel kord heita linnaahelad.
Veel kord, veel kord, veel kord, veel kord,
Veel kord mängida puhtal noorusmaal.

Nii kivised seal põllud, et kivi kivi õlul,
Sealt saadud leib on kõigest magusam.
Nii sinine seal meri, täis päikse valgusteri,
Suur õnn et sellest kõigest osa saan.

Seal pääsukeste tiivad mul une silmist viivad
Ja värskel heintel ärkan koidikul.
Joon külma piima kaevul, kass vaatab, nägu naerul,
Ta silmis helgib kaval kassikuld.

Kuid aastad läevad üha ja lõppu pole näha,
 Ma jalgupidi kinni asfaldis.
 On müürid vihmast märjad ja puud kui leinapärjad
 Ja minu hing kui mõranend karniis.

Ma kaminatoast võtan keebi,
 Rõõmsalt kilkab mu hagijas Tom.
 Jää hüvasti nüüd tütar Mary,
 Sõbrad britlased koos juba on.

Aeg on pakkida püssid ja kohvrid,
 Kutsub metsade vaikuse viis.
 Aeg on valmis nüüd vaadata ohvrid,
 Keda kuninga lauale viin.

Vappub kapjade all murukamar,
 Samm meil läks reipamaks.
 Hurda meel pikast ootusest ogar,
 Neid on kaks – Tom ja Max.

Briti metsade vihaseim karu,
 Keda tabanud on me atakk,
 Viimast korda veel mõirates jalul.
 Kolde ees nüüd ta nahk.

Ma “Kawe” keldris all, kus trellid akendel
 Ja raudsed ukсед ees on riivitud.
 Aeg pikk ja pime on, ma kaugel kallimast
 Ja mitte iialgi ei näe vist sind.

Oli õigus mustlasel, kes ette kuulutas,
 Et trellid tugevad mind ootavad.
 Ära võeti vabadus, jäi järel mälestus
 Ja hinges igatsus vaid kallimast.

Ära nuta, neiuke, elus õnne soovin sul!
Mind taband õnnetus on noorusteel.
Kui leiad teise sa, mind ära unusta –
Kord meie südames oli kevade.

Kui möödus kevade, möödus õnn ja armastus
Ja, süda, sinuga jäi mälestus.
Sul linnu vabadus, ma "Kawe" keldris all,
Kuis siiski ligidal ma sinule.

Ma kõigi kiuste

Kordan veel ja veel:
Kui püsib maa ja rahvas,
Püsib eesti keel!
Ja igal kevadel,
Kui lumi sulab
Ja haljendama hakkab Toome nõlv
Kui Emajões vesi rõõmsalt vulab,
Su sammaste all vastne sugupõlv!
On asjatu Sul kahtleja,
Asjatu kõik kartus.
Veel püsib Alma Mater,
Püsib Alma Mater Tartus.

Ma lõbus õllepruulija

Hõissa ja hõissa.
 Ma pruulin õlut lauluga
 Hõissa ja hõissa.
 Kui õlu vaadis vahutab
 Hõissa ja hõissa.
 Siis tean, et varsti ta valmis saab,
 Siis juua saab, siis juua saab.
 Mind õlu alati kosutab
 Joon kõikide terviseks ma.
 .,: Mina olen Juhan ja sina oled Jaan
 Kõik väravapostid ma pikali aan. .,:

J. Pori (Wiga-Gabriel)

Ma läksõ läbi Sergo küla

Kaits-kolm versta edasi.

Ai kõnna-kõnna, kõssa-kõssa kõnna,
 Kaits-kolm versta edasi.

Mul vastu tullo tumma mets,
 Kus see neiu elasi.

See neiu püksa murra
 Ja palvo jummal!

Oh Esä kõrgõh ülevah,
 Pane minnõ mehele!

Kas sepale või sellile,
 Või vana juudile.

Kui sepp ei võta, siis selli ma ei taha
 Ja juudile ma ei läe!

Sääl tulli ilos seto-poiss,
Tal kaalah hõppõ kell.

Ta tõiõ pika pudela
Ja andsõ jesäle!

Sõs esä rüübäs pudelast
Ja ima limsas kiilt!

Siis ütäl Kata minolõ:
“Noh Ivvo kuis sõs um?”

Ja ku ma Katah mudsahti,
Ta es lausu sõnagi.

Om ilos minno Katjake,
Om ilos nagu tui.

Om ilos minno Katjake,
Om kuri nagu kull!

Ma naisest sugugi lugu ei pea,
Sest seelikukütt pole mina,
Kuid siiski, Emilie, seda sa tea,
Et täna veel petta saad sina.
Mu ümber siin hõljuvad kolm neiukest,
Nad vallatult naeravad, joovad –
Ja õnnelik olen ma täis südamest,
Sest noorustuld kaasa nad toovad.

Üks väike kilk, kuuvalgel kevadööl
Teeb silmapilk mind nooreks eluteel.
O vein, o vein, mind rõõmsaks teeb su mõjuvus!
Prosit noorus, legaalish lootus, kuurish mälestus!

Nüüd olen nii priske, vallatu ma,
 Mistarvis siis täis lõbu säästa.
 Ja veelgi, Emilie, täis olen ma,
 Ei saa siin küll midagi päästa.
 Nüüd minu ees keerleb ja tantsib maailm,
 Ka tähedki langemas taevast.
 Kõik neljakordselt näeb minu silm,
 Ka jalgadel püsin ma vaevalt.

Oh häda, see pudel on tühi mu ees,
 Kõik liikmed nii rasked kui tina,
 Ka jumalik säde pea kustub mu sees.
 Emilie, oh aita nüüd sina.
 Ei aita mu palved, ei aita ka sõõm,
 Mu neiud mind jätavad maha.
 Oh, aita nüüd naisuke, sul on see võim.
 Näe nutangi, nii on mul paha.

Ma saabun salaja, kui laine,
 Mis randa merevaiku viib
 Ja meremaik mu huulte peal on maine,
 Kui rõivas võbeleb kui tiib

Olla võin kui jää või tulikuum,
 Su kõigi unistuste tuum
 Ja valgel ööl ka varjust truum
 Enda nii sulle tõin ma,
 Kuigi tean, et homme võin ma
 Muutuda vaid nimeks sinu suul

Ja muutun samuti kui laine,
 Mis piire millekski ei pea
 Sa oled mees ja mina olen naine,
 Tean mõnda, mida sa ei tea

Ma olen nagu päev, sa öö,
Üks meri teine on kui maa
Kui palju tundeid mahub meie vahele,
Aimata ei suuda keegi
Muutub meri, muutub maagi

Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel
Ja elanud aegu nii halbu kui häid
Nii mõnigi kord pannud voolama vere
Ja röövinud kulda ja päid.
Mu ees värisenud on keisrid ja tsaarid
Ja kuningaid karjana pagend mu eest
Ei miski saand häirida viimset korsaari,
Nii kaua kui üht aaret,
Nii kaua kui aaret, sai nägema mees.
Nii kaua kui aaret sai nägema mees.

Su juustekuld südamerahu ei anna,
Ei puhkust saa leegitsev rind.
Vaid igatsen sellest, kuis kätel sind kannan.
Ka surm pole sinu eest soolane hind.

Kui võidukast madinast tõime kord noosi
Ja sadama kai ääres peatus me laev.
Siis otsemaid kõrtsu me võtsime koosi,
Et väärilt saaks makstud me vaev.
Kui kõrtsuteel vastu mul jalutas neiu,
Kel päikse käes särased juuksed kui kuld.
Ei saanud ma aru mismoodi see juhtus,
Ta rinnus mul õhutas,
Rinnus mul õhutas südametuld.

Ma harjunud kombel tal suud tahtsin anda
 Ja minema viia, kus seisis me laev.
 Kuid kaaslased lasid mind ära sealt kanda,
 Ei aidanud sõim ega raev.
 Kui lõpuks ma kajutist vallale pääsin,
 Uus lahing ja tulemöll ümber mul käis.
 Kui vihane kurat ma sekka seal läksin,
 Kui tühi ja kauge,
 Kui tühi ja kauge see kõik mulle näis.

Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel
 Ja elanud aegu nii halbu kui häid
 Nii mõnigi kord pannud voolama vere
 Ja röövinud kulda ja päid.
 Mu ees värisenud on keisrid ja tsaarid
 Ja kuningaid karjana pagend mu eest
 Kuid enam ma tõmmet sel elul ei tunne,
 Kõik sära minu silmis on kaotanud kuld.
 On mered täis vett küll, kuid sellest ei piisa,
 Et kustutada,
 Et kustutada mu südametuld,
 Et kustutada mu südametuld.

Ma sõbrad, jooksvavalust murtud,

Jõud puudub juua teiega,
 .: Võibolla siinses tühjas ilmas
 Jäänd vähe mul veel elada. .:.

Mind sinna kõrtsi sängitage,
 Kus tihti olin täis kui kaan,
 .: Nii haud te mulle valmistage,
 Et aamist ikka juua saan! .:.

Oh, ärge kelli helistage,
Kui hauda mind te kannate!
:,: Vaid ainult klaase kõlistage –
See kõige armsam minule! :,:

Kuub, püksid, juutidele müüge
Ja viina ostke joodikuil'!
:,: Täis surnutena papid pange –
See piduks minu surnuluil'! :,:

Mu haul sõnu pole vaja,
Kus sündis, kuidas elas siin –
:,: Vaid lihtsalt, lihtsalt nimetage:
Tal kõige kallim oli – viin! :,:

Kui täidate mu viimsed soovid,
Siis õnnelikuks mina saan.
:,: Ja terve aami tublit viina
Teil' teisest ilmast läkitan! :,:

J. Poska

Ma tahaksin kodus olla
Kui õunapuud õitsevad
Ja nende roosakad õied
Mu juukseid ehivad.

Ma tahaksin kodus olla,
Kui rukkipõld kollendab
Ja kollakat-pruunikat vilja
Tuul tasa hällitab.

Ma tahaksin kodus olla,
Kui lumevaip katab maad
Ja kuuskede härmatand oksad
Kuupaistel hiilgavad.

Ma tahaksin kodus olla,
Kui kallim on minuga
Ja temaga üheskoos mina
Võiks rõõmus viibida.

H. Koff

Ma vaatan paadist kiikriga,
Kui kaugel on see Saaremaa.

Ei paremat ole kuskil maal,
Kui suisel ajal Saaremaal.

Seal Saaremaal ei kasva muud,
Kui kadakad ja männipuud.

Mu pruut on valge nagu tui,
Ma nägin teda mullu sui.

Tal mustad juuksed, valge kael
Ja kaela ümber sametpael.

Ma rüüpan merest soolast vett
Ja räägin armsamale tõtt:

Kui tahad naiseks tulla sa,
Pead Saaremaale sõudema!

Ma õnnesoove saan häid ja sooje

Kui räägin kõigile, et armastad sa mind!
Jah õnnesoove on terve koorem,
Sest kogu maailm teab, kui väga vajan sind!

Kas õnn võib olla kestev ei mõistnud seni öelda
Ma teadsin vaid, et seda saab vahest välja mõelda
Kuid nähes sind, ma äkki tundsin elu hinda
Ja jätta sind ma nüüd enam ei saa!

Kord oli mulle vabadus üle kõige kallis.
Ei paistnud päevad olevat üksi üldse hallid.
Kui poleks sind, ma oleks, kes ma olin enne
Ja õiget õnne ei tunneks ma veel!

Maa tuleb täita lastega

Ja täita lastelastega
Ja laste laste lastega
Maa tuleb täita lastega.

Ja laulude ja lastega
Ja kõige vastu võidelda,
Mis võõrastav ja vaenulik,
Mis vaenulik, või valelik,

Ja võidelda, kus võimalik,
Kus võimalik ning vajalik,
Sest elu see on ajalik
Ja lastele jääb tulevik.

Maa tuleb täita lastega
Ja täita lastelastega,
Kui olev tahab olemist ja
Tulevikku tulemist

Maailm see on üks tühi mudel,

Mis ajaratas ümber a'ab.
 Mu meeles seisab õllepudel,
 Kust ikka värsket jõudu saab.
 Kes õlut joob, teeb vähem pattu
 Ja alati tal rõõmus meel.
 Ei tema kiusatusse satu,
 Vaid rõõmsalt laulab tema keel.

Kõik teadus, tarkus, ilmakära,
 Sel ainult õige väärtus siis,
 Kui jood üks pudel õlut ära,
 Ja selle peale väike viin.
 Kurb kohe järel jätab nutu,
 Mis kare elu kaasa toond,
 Ja sõpre seltsis ta siis ruttu
 Küll rõõmsasti ka laulu lööb.
 See raharikkus tühi puru,
 Mis koi ja rooste ära sööb.
 Sest targast' teeb, kes selle puru
 Siin sõpre ringis maha joob.
 Sest noorus, arm, see kaob ruttu,
 Kui lennates meist mööda läeb.
 Ja selle rõõmsa elu tõttu
 Häa mälestus tast järel jääb.

O igavesti, igavesti
 Jää meile elusaatjaks sa –
 Et suudaksime hiljukesti
 Me sammu' läbi elura'a.
 Et meid ei kiusaks kuri saatus,
 Ei auahnus, naise silm
 Sest naine tühi mõtte pettus,
 Ja ainult viinas tõeilm!

Maid ja rahvaid maha jättes,
Röömsalt koju poole tõttes.

Tee peal tahtis pätt mind tappa,
Õnneks jõudsin kõrtsituppa.

Kõrtsitoas oli õhk nii kibe,
Õllest, viinast põrand libe.

Otsiti seal kõnemehi,
Kellest kõrts ka polnud tühi.

Saadi kätte koolipapa,
Tassiti ta rahva ette.

Räägiti seal vanast ajast
Ja ka meie lunastajast.

Ukse vahel paistis pilu,
Kõrvaltoas oli nääriilu.

Mehed jooksid habe ormis
Näärikuuse peale tormi.

Oh sa õnnista ja hoia,
Kes sai koogi, kes sai saia,
Kes sai väikse prääniku.

Marina, Marina, Marina,
Sa päikese endaga tood.
Marina, Marina, Marina,
Kuid valgus ka varjusid loob.

Kui sind koju saadan
 Iga kord ma loodan,
 Ühtainsat sõna ootan,
 Mis jäädavalt seoks meid.
 Aga näib, et sulle
 Meeldib vaba olla.
 Miks muidu vastad mulle
 Sa ikka: ei, ei, ei!

Kas tõesti te ei tunne veel Marinat,
 Ei teagi, kuidas ta mu südant piinab?
 Kõik näevad und, kuid mul on uni läinud –
 Marinast ma mõtlema pean.

Ta juuksed on nii säravad ja pruunid,
 Kui soe ja sume suveõhtu juunis
 Ja kui ta mulle korraks otsa vaatab,
 On selleks korraks tuju jälle hea.

Marina, Marina, Marina,
 Sa päikese endaga tood.
 Marina, Marina, Marina,
 Kuid valgus ka varjusid loob.

Mats alati on tubli mees,

Ta kedagi ei pelga
 Ei kummarda ta saksa ees,
 Ei tõmba küüru selga.

∴ Ja kui see laul meil korda lä'eb,
 Ei meie kimpu jää. ∴

Kord astus oma pambuga
 Ta läbi mõisa õue,
 Saks tuli vastu kärkides
 Kui kõige kurjem kõue:

“Kas sina, tõbras, parunit
 Ei enam tunda taha?
 Või on sul munad mütsi sees,
 Et müts ei võtab maha?”

“Kas tead, ma lasen keppisid
 Su jaoks tallist tuua.
 Ei äita see, siis lasen ma
 Sind kase otsa puua!”

Mats võtab mütsi maha küll,
 Siis seisab müts tal põues
 See sünnib toas, kirikus,
 Kuid mitte mõisa õues.

Mats alati on tubli mees,
 Ta kedagi ei pelga
 Ei kummarda ta saksa ees
 Ei tõmba küüru selga.

A. Reinvald

Me elu jääb mõistmata aktiks vist küll

Näed elu, ent varsti lä'eb valuks see sul!

∴ Ah kui juba mürgel, siis mürgel lõpuni!
 Ah kui juba unustus, siis olgu täielik! ∴

Ju nooruses tormasid ellu sa ka,
 Kulutid jõudu, ent kõik see asjata!

Nüüd pooled su nooruse päivist on läind,
Kuid neis oma õnne sa pole veel näind!

Ka teaduse kõrgusel rühkinud sa,
Kuid suurimad tõed ka säääl sul leidmata!

Ja armastushurma sa tunda ka saand,
Kuid sellest sul valulik mälestus jäänd!

Sest valagem klaasid kõik uuesti täis
Ja joogem nad tühjaks, vast aitab, küll näis!

Me kohal on taevas, me jalge all maa

Siin vahepeal olla on hea.
Võin teha just seda, mis õigemaks pean,
Mind keelata keegi ei saa.

Jaa, jaa, jaa hommik on kaugel,
Joogem ja laulgem!
Igas päevas võiks olla veel teinegi päev
Ja viskiklaas mõlemas käes.

Kui tahan siis lähen, kui tahan siis jään,
See sõltub kus kaetud on laud.
Kui särinaid kuulen ja pudeleid näen
Siis minult on lõõtspill ja laul.

Ei elult ma oodata oskagi muud
Kui pidu ja pillide keelt
Ja natuke päikest ja natuke kuud
Ning tüdruku lahkemat meelt.

Kui hommikul ärkan ja rõõmuga näen,
Et veel mulle antud üks päev,
Siis puhtamad riided ja juba ma läen
Ning roosid ja lõõtspill mul käes.

∴ Me laulumehed oleme,

Eks seda kõik ju tea. ∴
Kus saali täis on rahvast
Ja plaksutataks vahvast,
Laul võidab südame!

Noh, ega's pole muud, kui pinguta:
Laul käib üle kõige!
∴ Juheirassa, juheirassa, juheirassasassa!
Poisid, pangem torud hüüdma! ∴

∴ Kus pidu iial peetakse,
Sääl näha võite meid ∴
Meil käivad kannud ringi
Ja ülendavad hingi –
Eks juua või ju veel.

Noh ega's pole muud...

∴ Kui pidu juba lõppenud
Ja kõigil rõõmus meel. ∴
Siis keerutame valssi
Ja lööme lõpuks tantsu.
Tants võidab südame.

Noh, ega's pole muud, kui uhahhaa,
Tants käib üle kõige!
∴ Juherassa, juheirassa, juheirassasassa!
Poisid, pangem jalad valmis. ∴

Me mõtted on priid

Kes suudaks neid kõita?
 Kes vägev on nii,
 Et vangid neid heita?
 Ka vanglas ja vaevas
 Neil lahti on taevas.

∴: Kõikvõimsad me nii –
 Me mõtted on priid. ∴:

On elada rõõm
 Kesk päikese kulda,
 On harida rõõm
 Maad emakest mulda.
 Ja kannatust kanda
 Ja ohvriks end anda.

Kõik muu meil ükskõik,
 Mis ise me'i taha.
 Meist enestest kõik,
 Kas hea see või paha.
 Me süda ja silmad
 Need loovad maailma.

J. Tätte

Me oleme kaks lõbusamat selli,

Mu sõber Villi ja mina ka.
 Ei meie sarnast teist siin ilmas leidu,
 Kui sõber Villi ja ka ma.

Me õppisime ühte neidu tundma,
 Mu sõber Villi ja mina ka,
 Ning hakkasime teda armastama,
 Mu sõber Villi ja ka ma.

Neiu sinisilmast tõusis meile tuju,
Mu sõbral Villil ja minul ka,
Ja kallistades andis Villil musu
Ja vahel suudles ta mind ka.

See lugu ammu ununenud oli
Mu sõbral Villil ja minul ka,
Kui äkki Villil kiri koju tuli
Ja teise kirja sain ka ma.

Neiu kirjutas, et asjalugu paha
Mu sõbral Villil ja minul ka,
Et armastuse eest peab maksma raha
Mu sõber Villi ja ka ma.

Nüüd kaks sõpra lõövad kohtusaalis pilli,
Mu sõber Villi ja mina ka,
Neist üks näeb välja täpselt nagu Villi
Ja teine punktipealt kui ma.

Me kohtuotsus selline siis oli
Mu sõbral Villil ja minul ka,
Et lapsed jäävad Villi kasvatada,
Aga naist pean toitma ma.

Me teame, mis on hellus, mis on hool,
Meid saatnud armastus on igal pool.
On aastad olnud õnneläikesed,
Kuid meie – me pole enam väikesed!

Las jääda meile ka käimata teid,
 Hulk karme päevi ja armunud öid!
 Las jääda meile veel võitmata vood
 Ja meie laulda kõik laulmata lood,
 Ja meie laulda kõik laulmata lood!

Meid kanti hällist saati käte peal,
 Ei lastud varvast ära lüüa eal.
 Meist hoiti eemale tormid äikesed,
 Kuid meie – me pole enam väikesed!

Me tööd ja mängud võeti vati seest,
 Meid kaitsti kiivalt pettumuste eest,
 Said kätte toodud kuud ja päikesed,
 Kuid meie – me pole enam väikesed!

H. Karmo (A. Oit)

Meil aiaäärne tänavas,
 Kui armas oli see,
 Kus kasteheinas põlvini
 Me lapsed jooksimine.

Kus ehani ma mängisin
 Küll lille, rohuga.
 Kust vanataat käe kõrval mind
 Tõi tuppa magama.

Küll üle aia tahtsin siis
 Ta kombel vaadata.
 “Laps oota,” kostis ta, “See aeg
 On kiir küll tulema!”

Aeg tuli. Maa ja mere peal
Silm mõnda seletas, –
Ei poolt nii armas polnud seal
Kui külatänavas!

Meil merevood on vabad ja võimsalt mühavad.

Ja kodupinna metsad meil vastu kajavad.

Jää vabaks Eesti meri, jää vabaks Eesti pind!
Siis tuisku ega tormi, ei karda eesti rind.

Meil kalur merel noota võib vabalt vedada
Ja rõõmulaulust põllul mets vastu kajada.

Me vabal lainte voodel võib päike särada
Ja musta mulla põuest võib vili võrsuda.

V. Oksvort (V. Oksvort)

Meil sõpruse-sidemed liitumas veel,

Veel armastus, vendlus meil põues.
Kõik ilm meie päralt, sest rõõmus on meel,
Kui tuiskamas tormid ka õues.
Meil võõraks jääb mure ja maailma piin,
Kui sõpruses ühendud oleme siin.
Kui mottoks bibamus veel seadsime me,
Sest vennad, nüüd ergo bibamus,
Confratres, nunc ergo bibamus!

Ja lahkub me vendadest mõni kord siit,
 Siis laulame jälle bibamus.
 Teel kaua veel kõrvu siis kuuleb ta viit:
 Bibamus, nunc ergo bibamus.
 Tal süda ka võõrsil siis rõõmsamaks läeb,
 Kui vendade ühendust vaimus ta näeb.
 Kui alati meeles meil sõpruse hüüd:
 Bibamus nunc ergo bibamus!
 Confratres, nunc ergo bibamus!

Sest vennad kõik rõõmsasti laulame nüüd:
 Confratres, nunc ergo bibamus!
 Ja kaua veel kostku me pidulik hüüd:
 Bibamus, nunc ergo bibamus.
 Ja leiab meid hommik siit üheskoos veel,
 Siis algame uuest', sest ühine meel
 Meid lahku ei luba ja joome siis veel
 Ja laulame jälle bibamus!
 Confratres, nunc ergo bibamus!

Meil vanne antud, leping sõlmitud

Kai otsad lahti päästetud
 Me pagas pardal, purjed heisatud
 Võõr koitu pööratud

Näe, ahtris silmapiiri sisse lä'eb
 Ka viimne kodutorni tipp
 Nii lapsepõlv meist randa maha jääb
 Ja algabki me reis

Kas mõistad, kallid, kõik meil uus on ees
 Nüüd viimas, tuules, päikselõõsa sees
 Me ihu, hing ja meel sellel teel
 Kuuluvad vaid teineteisele

Kui laiub pärani ees avarus
Ükskõik – las laetud rajust see
Me unistused, riskid ühised
Ka lainte keerises

Sul soodiots, mul tüür on peos
Siht ühine meid kokku seob
Üks on alus meil, kesk tuuli neid
Kus ainsana meil hoida teineteist

Merel puhumas on tuuled,
Tuuled need on trotsi täis.
Kas mind suudlesid su huuled
Või ehk tuul neist üle käis?

Ütle meri, mu meri,
Miks sa siia mind tõid?
Ütle meri, mu meri,
Kas ma lahkuda võin?

Mere kohal särab taevas
Taevas see on tähti täis.
Palju tähti alla langes,
Palju rohkem alles jäi.

Mere kaldal liivaluited,
Luited need on jälgi täis.
Kes need jäljed siia jättis,
Kes neid jälgi mööda käis?

Merevetel sõitvad laevad,
Palju laevu merre jäi.
Mere kohal särab taevas,
Taevas see on tähti täis.

A. Uustulnd

Meri siin seisma jäi, keegi peatas ta.

Kallas veest jagu sai kaldast algas maa.
Tasane, kullane, kivine, mullane,
Pilvine, tuuline, ootust täis.

Peagi siin kokku said esimemm ja taat,
Vaevaga kodu lõid, lapsed majja töid.
Oli õnn, oli rõõm, oli naer, oli nutt,
Oli töö, oli vaev sellel maal.

Eestimaa, Eestimaa, oled mu kodumaa,
Oled mu hingele lähedal.
Eestimaa, Eestimaa, oled mu kodumaa
Oled mu südames sügaval.

Tulega, mõõgaga tuli võõras mees.
Häda tõi, valu tõi, võõrast leiba söi.
Langes taat, memmeke, lapseas vennake
Pisaraist märjaks sai kogu maa.

Isameelt, emakeelt hoian sellel maal.
Taadi maa, memme maa endiselt on ta
Tasane, kullane, kivine, mullane,
Pilvine, tuuline, ootust täis.

Eestimaa, Eestimaa...

Mets mühiseb ja kägu kukub ra'al,

Aas haljendab ja lilled õitsvad seal,
.: Mänd kiigutab siin oma võimsat pead,
On meeles tal kõik muistsed õnne a'ad. .:.

Hirv ojal joob ja muretu ta meel,
 Kas aimab ta, kui pikk ta elu veel?
 .,: Või küti kuul ta leida iga tund
 Ja elu läind, kui oleks näinud und. .,:

Nii möödas pea ka minu noorus, õnn,
 Mis rõõmu veel mul elus oota on?
 .,: Mets mühama ja kägu kuk'ma jääb,
 Kuid noorus meil kui uni mööda lä'eb. .,:

S. Lipp (M. Oscheit)

Metsa läksid sa ja metsa läksin ma,
 Ja metsa läksid kaks karujahimeest ka.

.,: Hoiajaa tiralla-la
 Ja metsa läksid kaks karujahimeest ka. .,:

Püssi võtsid sa ja püssi võtsin ma,
 Ja püssi võtsid kaks karujahimeest ka.

Karu nägid sa ja karu nägin ma,
 Ja karu nägid kaks meest korruga.

Karu lasksid sa ja karu lasksin ma,
 Ja karu lasksid kaks meest korruga.

Nahka võtsid sa ja nahka võtsin ma,
 Ja nahka võtsid kaks karujahimeest ka.

Naha müüsid sa ja naha müüsin ma,
 Ja naha müüsid kaks karujahimeest ka.

Raha said sa ja raha sain ma,
 Ja raha said kaks karujahimeest ka.

Kõrtsi läksid sa ja kõrtsi läksin ma,
Ja kõrtsi läksid kaks karujahimeest ka.

Napsu võtsid sa ja napsu võtsin ma,
Ja napsu võtsid kaks karujahimeest ka.

Purju jäid sa ja purju jäin ma,
Ja purju jäid kaks meest korraga.

Koju läksid sa ja koju läksin ma,
Ja koju läksid kaks karujahimeest ka.

Peksa said sa ja peksa sain ma,
Ja peksa said kaks meest korraga.

Milleks mulle üldse süüa vaja anda,
Nagunii ei jõua kaua seda kanda,
Niikuinii kuskilt mulle õllelõhna õhkub.
Jooksen ma nii ruttu tühjendama kõhtu.
Õlle nõuab kõhus hästi palju ruumi,
Õlu armastabki kõhtusid nii suuri.
Sellel, kellel puudub õllevooluluba
Ealeski ei kasva õiget õlleuba.

Oo, selle õlle mina kõhtu viin,
Oo, selle õlle mina õhtul viin,
Oo, selle õlle mina põhku viin,
Selle õlle mina hauda kaasa viin.

Muudest jookidest mul hääl saab kohe kähe,
Lendab pääsuke ja situb mulle pähe,
Selle peale tuleb ruttu õlut uhta,
Uskuge või mitte, peale mitte kusta.
Mind ei kohuta pikad õllesabad,
Paari pudelit ei nuta mina taga.
Seni kuni vesi kraanides veel mulksub,
Alati ka minul liitreid nurgas mulksub.

Oo, selle õlle...

Mis on kodu, kus on kodu,
Kus on kodu koht?
Mis on kodu, kus on kodu,
Kus on kodu koht?

Kodu, see ei ole koda,
Millel aken, uks.
Ilma kodu tundeta
Me jääme kodutuks.
Ilma kodu tundeta
Me jääme kodutuks.

Mis on kodu, kus on kodu...

Kodu lõhn on eriline,
Kodu värv ja maik.
Kodu on nii imeline
Tavaline paik.
Kodu on nii imeline
Tavaline paik.

Mis on kodu, kus on kodu...

Kodus mõni väike asi
Korraga on suur.
Kodu oleme me ise:
Väikene ja suur.
Kodu oleme me ise:
Väikene ja suur.

See on kodu, siin on kodu,
Siin on kodu koht!
See on kodu, siin on kodu,
Siin on kodu koht!

Mis teha meil, kui see madrus on purjus (3x)

Siis, kui hommik koidab.

Hei-jah, meil tuleb tõusta,
Siis, kui hommik koidab.

Nädal aega söödaks talle vett ja leiba
Siis, kui hommik koidab.

Annaks talle nuusutada vandi otsa
Siis, kui hommik koidab.

Pistaks tema tühja õllevaati
Siis, kui hommik koidab.

Paneks tema trümmi turskeks lastiks
Siis, kui hommik koidab.

H. Käo

Mu ellu nüüd on tulnud

Üks väike muudatus.
Mind hoopis teiseks teinud
Su käte puudutus.

Ma ei tea, ma ei tea, ma ei tea,
Ma ei tea, mida ihkab mu hing.
Üht neiukest suudeldes joovastub rind,
Ma laulan: "Oh, kui hea!"

Ja varem oli toidul
Ka hoopis teine mekk.
Nüüd unetult ma koikul,
Ja peal ei püsi tekk.

Oh, kullakallis haldjas,
Kui saaksin sinuga
Kord hämaras lokaalis
Veel rumbat tantsida.

Sa oled minust kaugel,
Nii kaugel otsata.
Ja pisar minu laugel
Ei taha kuivada.

Mu isamaa armas, kus sündinud ma,

∴ Sind armastan ma järjest ja kiidan lauluga! ∴

Ei seedrid, ei palmid ei kasva me maal
∴ Kuid siiski kenad männid ja kuused, kased ka. ∴

Ei hõbedat, kulda ei leidu me maal
∴ Kuid viljakandvat mulda on küllalt igal pool. ∴

Oh õitse veel kaua, mu isade maa!
 :: See maa, kus palju vahvust ja vaimuvara ka! ::

Su hooleks end annan ja truuks sulle jään
 :: Nii kaua, kui kord suren ja oma hauda lä'en! ::

M. Körber

Mu isamaa on minu arm,
 Kel südant annud ma.
 Sull' laulan ma, mu ülem õnn, mu õitsev Eestimaa!
 Su valu südames mul keeb,
 Su õnn ja rõõm mind rõõmsaks teeb,
 :: Mu isamaa! ::

Mu isamaa on minu arm, ei teda jäta ma,
 Ja peaks sada surma ma ta pärast surema!
 Kas laimab võõra kadedus,
 Sa siiski elad südames,
 :: Mu isamaa! ::

Mu isamaa on minu arm, ja tahan puhata,
 Su rüppe heidan unele, mu püha Eestimaa!
 Su linnud und mull' laulavad,
 Mu põrmust lilled õitsetad,
 :: Mu isamaa! ::

L. Koidula (A. Kunileid, G. Ernesaks)

Mu kõige kallim, päike kuulub sulle,
 Sest taevast alla, sinu naer ta tõi.

Sa oled luule, mis kingitud mulle,
 Sa oled luule, mille igatsus löi.

Su pilk täis valgust, töötab rõõmu algust
Ja häälest hõiskab, vastu laululind...

Mu kõige kallim, kui kord pead meil hallid,
Ei miski muutu –
Ikka armastan sind!
Ikka armastan sind!
Ikka armastan sind!

Mu ümber vaikseks jäi

Ja järsku kõik, mis kaunis näis,
Valgus nagu nukrameelsust täis.
Ma sind ei süüdistata,
Vaid soovin, et sul oleks hea.
Ükski valu jäädav pole eal.

Ma loodan, et saan sellest üle,
Et sa mind ei armasta.
Ma loodan, et saan sellest üle
Ja siis jälle kord naeratan.

See algas kõik veetleval kevadkuul
Ja lõppes, kui koltusid lehed puul.

Ma loodan, et saan..

Mul juba sünnist saati tiigri süda sees,

Mul kõik on õed ja vennad kes seal metsa sees,
Mul ema ööbik, isa lõvinahas käib,
Mul terve mets vaid ainult sugulasi täis –
Ise olen tiigrikutsu ja ma ei karda kedagi.

Kord ema laulus kõlas väga kaunis viis
 Ja isa õpetlikud sõnadlausus nii:
 "Sul ainsaks vaenlaseks on loodud inime'!"
 Kuid ma ei suutnud uskuda neid sõnu siis,
 Sest et olen tiigrikutsu ja ma ei karda kedagi.

Ja kord siis seisiski mu vastas jahimees,
 Tal julgelt otsa vaatasin, ei jooksnud eest,
 Sest et olen tiigrikutsu ja ma ei karda kedagi.

Mul haavad paranend, mul tiigrisüda sees,
 Mul kõik on õed ja vennad, kes seal metsa sees,
 Mul terves metsas ainult sugulased need,
 Mul ainsaks vaenlaseks on loodud inime,
 Sest et olen tiigrikutsu ja ma ei karda kedagi.

J. Steinfeldt (J. Steinfeldt)

Mul oli ükskord vahekord

Mis selgitamist nõudis
 Sest kui on kord, siis olgu kord,
 Jutt sinnamaale jõudis
 Et kas on esimene kord see poisiga tal olla
 Ja ise väga lootsin ma, et nõnda see võiks olla
 Kuid hellalt kõrva sosistas siis minule see Ella:

∴ Sa oled mul teine ∴

Mul oli veel üks vahekord,
 Mis viis mind linnast välja
 Kus kohe tekkis olukord

Ja natuke sai nalja
 Ei küsind ma ta'lt midagi, ta ise oli aldis
 Ja ümberringi kedagi ei olnud, hiljem tuldi
 Kuid siiski kuulsin sedagi, sest neiu väga heldis:

∴ Sa oled mul teine ∴

Veel oli mõni vahekord,
 Sest aeg ei peatu (uuuuu)
 Ja öisel ajal mõnikord
 Nii kaunit kumab kuu
 Ja omamoodi iga kord ma püüdsin olla truu
 Kuid siiski kuulsin alati ühtsama neiu suust
 See tõde oli alasti, kuid polnud mulle uus:

∴ Sa oled mul teine ∴

Ma olen neil teine

Mul seitse pruuti on, neid kõiki armastan

Ja iga päev neist üht mina külasthan –

Ikka Emma esmaspäev, Tereese teisipäev,
 Karoliine kolmapäev ja Nette neljapäev
 Ja reede Roosike ja laupäev Liisake
 Ja pühapäeval paks Pauliineke.

Kui ükskord ära suren ma, mind võivad leinata,
 Mu haul käivad nad ja lilli panevad –

Kui taeva lähen ma, et jääda puhkama,
 Mul jälle pruudid ees, ma jälle võidumees –

Mulle ennusta ma niikuinii ei usu,

Kuid need hetked on nii helged.
Oma vaikel häälel vestad, et end
Veidikegi lõdvaks lasta saaks.
Sajateine on mul kaelas
Sajateine, saad sa aru, sajateine.
Oleks asitõendid selged või kui
Süü ma võtaks omaks,
Oleks kogupaugu kaja juba ammu
Haihtund õhku ja mu hindamatud kondid
Oleks ammu juba saanud kodumaaks.

Vaata Špakov juba magab, mis tal viga,
Istub ära oma kümme ja kui koju saab
Toob labida ja raha kaevab välja.
Mõni teine ainult poole eest sest pappist
Istuks kogu perega.
Kuid kui minu saavad kinni siis on krõska
Siis ei aita mingid naljad
Sajateine on mul kaelas, saad sa aru sajateine,
Sajateine aga lõppeb verega.

Aga sina ära sure ole mees
Ja istu ära oma kolmeke.
Olin kuuekümne teisel päris poisike
Kui kolmekese sain.
Hiljem seitsmekümne teisel, siis kui seitse sain
End tahtsin üles puua,
Aga praegu on see köömes
Sajateine on mul kaelas sajateisega
Kuid ialgigi ei tea kas homset päeva näha võib.

Mulle ennustad, et peatselt pärast pühi
Saan amnestiaga välja
Ja et lennujaama puhvetis
Saan tuttavaks ma ladna lesega.
Ja et Leningradi lendame sealt koos
Ja seal kõik möllud mutt teeb välja.
Mul on naha alla aetud seitse pleksiklaasist muna
Ja kes korragi neid proovib olgu laip või olgu leedi
See kas voodis enam kedagi ei seedi
Või siis ainult minuga.

Mulle ennusta ma niikuinii ei usu,
Kuid need hetked on nii helged.
Oma vaiksel häälel vestad, et end
Veidikegi lõdvaks lasta saaks.

Sajateine on mul kaelas
Sajateine, saad sa aru, sajateine.
Oleks asitõendid selged või kui
Süü ma võtaks omaks,
Oleks kogupaugu kaja juba ammu
Haihtund õhku ja mu hindamatud kondid
Oleks ammu juba saanud kodumaaks.

Mullu mina muidu karjas käisin,
Mullu mina karjas käisin.
Hei! Tillukene vellekene, kuldani, kaldani,
Mullu mina karjas käisin.

Tegin mina pilli pajukoorest,
Pilli tegin pajukoorest.
Hei! Tillukene vellekene, kuldani, kaldani,
Pilli tegin pajukoorest.

Istusin siis mättale mängimaie,
 Puhuma siis pillilugu.
 Hei! Tillukene vellekene, kuldani, kaldani,
 Puhuma siis pillilugu.

Salakesi kuulas minu mängu
 Karjapõlve kaunim neiu.
 Hei! Tillukene vellekene, kuldani, kaldani,
 Karjapõlve kaunim neiu.

Mustlased kui mängivad,
 Šampanjerklaasid kõlavad,
 Siis terve ilm unub mul.
 Mind kaks silma võlunud,
 Sest veinist olen joobunud,
 Täna raha näib null.

Hõissa neiu, joo tokaierit,
 Täna pead sa minu vastu armas olema!
 Hõissa neiu, kingi suudlus mul,
 Täna pead sa ainult mulle kuuluma!
 Mängi mustlane, ma palun sind,
 Mängi tšardaš, mis teeb rõõmsaks mind!
 Hõissa neiu, joo tokaierit,
 Täna pead sa ainult mulle kuuluma!

Kui tokaier särab klaasis,
 Siis ma olen kui ekstaasis,
 Joo nüüd minuga sa!
 Kaovad argipäevamured,
 Ununeb, mis homme tuleb,
 Täna lõbutsen ma!

Mäe otsas kaljulossis

Õitses mul üks lilleke,
Lossi herra ainus tütar
Oli minu armuke.

Võtsin õhtul kandle kätte,
Sammusin siis lossi pool'.
Lossi aken seisis lahti,
Minu kallim laulis seal.

Kurvad laulud lõi ta mulle,
Kurvalt kuulsin ma ta häält.
Aasta pärast läksin jälle
Sedasama tut'vat teed.

Lossi aken oli kinni,
Armuke ei laulnud seal.
Surnuaialt kõlas mulle
Tumedalt üks tuttav hääl:

“Olen lahti ilma vaevast,
Tule ka mu juurde nüüd
Teistel armastus on magus,
Meile viha karikas!”

Mängi mulle seda vana viit,
Mis kord laulis emake.
Mõtted kaugele mind viivad siit,
Mälestuste rajale.

Mul meenub päev kraavikaldal,
 Paljajalu ma jooksin,
 Varba veriseks lõin.
 Kaks kääru võileiba sõin,
 Vastlүpstud piima ma jõin.
 Siis püüdsin noodaga kala,
 Järve viskasin lutsu,
 Paadist kaotasin mõla.
 Eemalt kostis karjakella kõla,
 Ikka meeles see päev.

Hällilaulu saatel kiikus kiik,
 Seintel helkis tuhat tuld.
 Laula mulle seda vana viit,
 Mis kord ema laulis meil.

Ta laulus muinasmaa lõi,
 Haldjad tuppa tõi,
 Viis pilved päikese eest,
 Nii kuulas väikene mees
 Pea paistmas patjade seest.
 Legende emake seal
 Laulis kuni ta hääl
 Vaikselt kaugevaks jäi
 Ja poisu väsinud päi
 Kütkes magama jäi.

Siis kui suureks sirgus väikemees
 Meenus ema vaikne laul.
 Meeles mõlkus vana tuttav viis,
 Mis kord ema laulis siis.

Mööda teed, mis on kividega kaetud,

Tulen ma, süda soe.

Minu jaoks on kõik pahandused maetud,

Aga see vist ei loe.

Minna võid oma teed, hoida sind ma ei saa.

Ja kui soovid, siis jäägu see nii.

Pole tülitseda tahtnud ega solvata sind ma...

Kui seda sa ei tea, eks mine siis!

Nagu lill õitsen aianurga rägus

Sinu jaoks iga päev.

Päike suudleb mu juust ja suudleb nägu –

Kink on see sinu käest.

H. Karmo (T. Paxton)

Mürtsub trumm ja pillid hüüavad,

Tudengid nüüd marsivad.

Kõmab maa ja kõlab marsiviis,

Seisma jääb igäüks küll siis.

Raha, rikkust pole tudengil,

Pole roos ta ei ka lill.

Selle eest ta ikka täismees,

Neiud sulavad tal ees.

Mis toob tudengile õppetöö?

Tuubib teadust läbi öö!

Kui on kasuks isamaale see –

Minna võib läbi tule, vee.

Aga kui on laual õllekann,

Tudengil on kadund ramm.

Ootama siis jäägu neiud,

Tal on teha hoopis muud.

::: Naised need viina joovad,

Mina see viina ei joo
 Naised need suitsu teeavad,
 Mina see suitsu ei tee :::

::: Naine, oh naine,
 Oled sa purjus või kaine
 Sinule kuulub minu poissmehe hing
 Naine oh naine mina armastan sind :::

::: Naised need manikööri teeavad,
 Mina see manikööri ei tee
 Naised need pedikööri teeavad
 Mina see pedikööri ei tee :::

Naised on kõik ainult head

Seda ikka meeles pea
 Nõnda õpetas mind
 Üks eluvend.

Ülistagem naisi vaid just selleks
 Et nad ei peaks end tont teab kelleks
 Kiidame puusa, säärt ja rinda,
 Et siis teaksid naised oma hinda.
 Sellepärast flirdi, flirdi, flirdi
 Lagematu arv, et saaks neid kordi
 Kiidame naist, ühte ja teist.

Ükskord õhtul läksin ma
 Toomemäele kõndima,
 Ei petnud mind vaist
 Seal kohtasin naist.

Oh, sa kena lodjapuuke,
Küll sul kena rind ja suuke
Armastan sind
Mu sinilind.

Nüüd on mul kodus jändrik tamm
Lisaks lapsed, kuri ämm
Ühte vaid tean
Kiitma kõiki neid pean.

Need on kauged hallid rajad

Musta muretaeva all –
Rasked katsumuste ajad
Käia karmil võitlejal.

Nii pikk, nii pikk on võitlejal
Tee kauge kodu poole minna,
Kuid musta muretaeva all,
Kui raske ka ei oleks tal,
Ta jõuab, ta jõuab sinna.

Veel ei leidu kuskil varju,
Ümberringi tuulte ulg
Pikki orge, künkaharju
Paiskub vastu surmatuld.

Jäävad mitmed külma hange,
Märga mulda sellel teel,
Siiski mitte kõik ei lange,
Paljud koju saavad veel.

R. Parve (E. Tamberg)

Nii ajaratas ringi käind

Me kaunid päevad mööda läind,
 :: Meil tuleb lahkuda. ::
 Meid lahkumine kurvaks teeb
 Ja süda põues nukralt lööb
 :: Ja hinges raske mul. ::

Nii ajaratas ringi käind

Me kaunid päevad mööda läind,
 :: Meil tuleb lahkuda. ::
 Laul ilule meid kokku tõi
 Ja südamed meil loitma löi
 :: Jää sõbraks laulule! ::

Nii ajaratas ringi käind

Me kaunid päevad mööda läind,
 :: Meil tuleb lahkuda. ::
 Ja edasi meid viib me tee.
 Et õnnerikkalt kulgeks see,
 :: Önn kaasa, sõbrake. ::

T. Vettik (K. Türrpu)

Nii kaua Kaiest külmalt mööda läksin,

Ehk küll ta mind on püüdnud võluda.
 Ning alles eile kõik see muutus äkki,
 Kui uues kleidis tööle tuli ta.

Oi, miniseelik, mini – miniseelik,
 Oi, ülemeelik tänapäeva mood!
 Kai nooruslik on justkui koolieelik –
 Vist sellepärast südames mul kummalised lood.

Ma käisin korda kolm ta laua juures
 Ja korda kolm ma pidin ohkama...
 Kai üllatusest tegi silmad suured,
 Kui kutsusin ta õhtuks kohtama!

Kuid sügisõhtud pole suve moodi,
 Ning põhja poole sihtis tuulelipp...
 Kai koju läjs ja pidi heitma voodi –
 Arst ütleb nüüd, et tal on kõva gripp.

∴ Nii mina, neiuke, sinule laulan,
 Kui oma kullaksele! ∴
 ∴: Kui oleks võimalus, nii nagu tahan,
 Kosiks su enesele! ∴:

∴: Laulaksin ainult ma kallimal' neiul',
 Iialgi mitte muile. ∴:
 ∴: Laulaksin kullaksel' kõlaval keelel,
 Ennem kui metsa puile. ∴:

∴: Üksinda olen, kui taevane lind ma,
 Ei ole minul maja. ∴:
 ∴: Ei ole mul ühte ustavat sõpra,
 Ei ole armastajat. ∴:

Nii uhked on te mütsid ja nii uhked palitud,
 Ja lapsed on tel kah just kui välja valitud.
 No miks siis jälle lift täis on konisid?
 Ja mis moodi saapajäljed lakke ronisid?

Las harjab, korjab ja orjab vanamoor.
 Las kutsu laseb nurka – ta ju alles noor.
 Ei tea kas kolis juurde mõni uus paskaak,
 Või mullusega võrreldes on palju suurem saak.

On treppidele prahti kantud terve meretäis,
 Neil lastele peaks antama üks kõva keretäis.
 Kui perekond ja kodu aina kaitseb malga eest,
 Las tulla kõntsa korjama siis selle palga eest.

Nii mitme snepperlukuga ja silmaga te uks,
 Ja läigib iga ilmaga te uhke superlux.
 Ei tea kus anti neil seda kooliharidust,
 Et trepikojas käivad nagu loomakari just.

Nii vaikseks kõik on jäänud

Su ümber ja su sees.
 Mis oli, see on läinud,
 Mis tuleb, on alles ees.

Päev pole, öö ei ole,
 Silm nagu seletaks,
 Kui kuskil mäe nõlval
 Sa üksi seisataks

Su ümber nagu tuuled
 Su üle juttu aaks –
 Ei mõista, siiski kõigest
 Sa nagu aru saaks.

Ei mõista, vaatad üles
 Ja vaatad tagasi –
 Ja ohkad endamisi,
 Ja ohkad jällegi...

Nii vaikseks kõik on jäänud
 Su ümber ja su sees.
 Mis oli, see on läinud,
 Mis tuleb, alles ees.

Nägin und maast, mis kusagil kaugel,
 See oli päikest täis ja kõneldi seal lauldes.
 Sirged teed viisid apelsinimajja.
 Mulle öeldi, et see maa on Jambalaya.

Jambalay, miks küll ilmsi sind ei leia?
 Kas ehk teed su juurde nõnda raske leida?
 Tahaks tantsida apelsinimajja.
 Önn on see, kui leiad oma Jambalaya.

Seal sambarütmis käis tormakas elu,
 Ei teadnud keegi, mis on mure, mis on valu.
 Mustad särasilmad naeratasid vastu,
 Kui mu jalg suurel teel aralt astus...

Nüüd jäänud oli veel ehk mõni samm seda sihti,
 Kui äkki tuhmus kõik ja olin jälle üksi.
 Nii ei jõudnudki ma apelsinimajja.
 Kuhu kadus ta siis, oo Jambalaya?!

R. Linna (H. Williams)

Nüüd saabunud on sügise
 Ja tudeng algab tööd.
 Nüüd kahvatanud päikene,
 Vaid madalalt käib teed.
 Kuid mis sest hoolin ma,
 Et ilm on sünk kui tina, –
 Kui, päike, väsind sa –
 Jõust hõõgun ikka mina!

Nüüd kurb mu väike kullake
 Mind nähes õppivat:
 Tal hirm, et minust temale
 Nüüd vähem jätkuvat.
 Kuid ole mureta –
 Kui joon su huulte puna,
 Võid väsind olla sa –
 Jõust hõõgun ikka mina!

Koos olles õhtuid sagedaid,
 Kus kannud kerkimas,
 Kus õllesurnuid, tõbeseid
 Rebased märkimas,
 Sääl ikka hüüan ma
 Veel läbi suitsuvina:
 “Confrater, väsind sa –
 Jõust hõõgun ikka mina!”

(K. Utsal)

∴ Oh, punapea Mary, sinu leegitsev juus

On süüdanud leegi minu lihas ja luus ∴

Sind nägin ma suitsuses kohvikus,
 Narsaani seal limpsisid.
 Sind vahtisin kustunud sigaret suus,
 Kuid külmalt sa lahkusid.

Ma teine kord nägin sind trammi peal
 Ja istet sul pakkusin.
 Läks silme eest mustaks, kui keeldusid seal
 Ja külmalt sa lahkusid.

Veel kolmandat korda vist Pihkva rong,
 Kus saatus meid kokku viis.
 Vaid korraks mind müksas su silmade tung
 Ning külmalt siis lahkusid.

∴ Oh, sa vana valgõ jänes. ∴

∴ Oh, sa vana, tsiirai-tsimma,
 Valgõ jänes. ∴
 Kos sa eelä üüse ollit?
 Poksa mõisa talli pääl!
 Kesvä' olli keerulitsõ,
 Kaara katsakandilitsõ.
 Nipse-näpse kõtitävve,
 Lätsi alla juuma.
 Johtu herrä püssägä,
 Katõ paari hurdaga.
 Püss lät's valla, piu-pau,
 Hurda' takkah, hiu-hau,
 Mõtsaladva' liu-lau!
 Är'ä tapi jänesekõsõ
 Innemuistise eläjäkõsõ!
 Saksa latsõ, padakunna
 Söövä lihha, niu-näu,
 Kahvli-väidse, kliu-kläu!
 Olõ terve, tarõtütar,
 Kiä luu' kokko kor'ias,
 Köüdi valgõ räti sisse,
 Veie mõtsa kannu otsa:
 Säält sai jälki jänesekõnõ,
 Innemuistine eläjäkõnõ.

Oh Tartu linn sa lõbumaja,
Kus oli illos elada.

Seal lõhnaõlid, lilled roosid mul
Tegid pea uimaseks.

Nüüd seisan tohtri kabinetis
Ma suure lõikuslaua ees.

Siis tohter riista kätte võttis
Ja murelikult silmitses.

Oh noormees, noormees tõbi raske sul
Sul tuleb välja ravida.

See võtab sinult palju raha ja
Viimaks hauda viib ka sind.

Ma nean, nean naiste sugu,
Kes mulle hauda kaevavad.

Ma vannud, vannun meeste sugu,
Kes mulle halba soovivad.

Oh Tartu linn sa lõbumaja,
Kus olli illos elada.

Oh ära karda kallim, ei sind ma tüliita,
Ei iialgi su armu ma taha kerjata.

Las jääda nii, kuis oli, las jääda nii kuis on,
Las jääda saladuseks, et sind ma armastan.

Võin uhkelt külmal säräl su silmi vaadata.
Võin vaikselt nagu vare sust mööda minna ka.

Kõik laevad ei saa randa, mis merel sõidavad.
Kõik mõtted ei läe täide, mis meeles mõlguvad.

Kui oled elust väsind, siis tule tagasi.
See rind, mis sulle tuksub, see tuksub alati.

Oi külad, oi kõrtsid, mu noorus, mu võlu,
Kus parimad piigad, kus pudeli-õlu,
Kus suveõid kaunistas kiikede kägin,
Kus pille ja pisaraid kuulsin ja nägin.

Oi külad, oi kõrtsid, kust hulkusin läbi,
Kus ühtaegu tunda sain uhkust ja häbi,
Kust maantee viis mööda, kust redel viis lakka,
Kus armastus algas, kus haledus hakkas.

Oi külad, oi kõrtsid, mu noorus, mu võlu,
Kus piimased piigad, kus õhtune õlu,
Kus laulsid ja langesid sõbrad ja velled –
Aeg möödub ja muudab veel kaunimaks selle.

H. Runnel (T. Kõrvits)

Oi õlu sa mees,
Kuis kohised rinna sees.
Mina ja sina sel maal,
Me oleme tõeline paar.
Mina olen mees nagu härg,
Oh õlu sa kesvamärg.
Oi õlu sa hea,
Kuis tekitad minule pea.

Pea nagu isake kuu,
 Tal silmad ja kõrvad ja suu.
 Mu kõht nagu põhjata aam,
 Oh, kann, sa mu sangaga daam.
 Elu kui mädasoo,
 Õlu vaid pidurdab hoo.
 Õllest on märg minu haud
 Ja otsas on õllene laul!

Olen ma kuulsas Itaalias

Või kuulsas meil Eestis nüüd siin,
 Olen ma Tartus või Tallinnas –
 Igal pool naised ja viin.

Naised meil õnnetust toovad,
 Naised on kurjuse juur.
 Siiski nad õnne meil loovad,
 Iial ei unusta meid.

Naine, oh! Naine,
 Olen ma purjus või kaine,
 Sulle tuksub mu poissmehe rind,
 Tule, oh tule, ma ihkan sind!

Olen viin, olen viin

Olen seal, olen siin.
 Voolan lettidelt alla,
 Kõik teed on mul valla.

Olen maailma jumal,
 Kes ei joo, see on rumal.
 Olen viin, olen viin,
 Olen seal, olen siin,
 Terves kehas terve viin.

Võta mind, võta mind,
Ma ju armastan sind.
Ma ei jäta sind maha,
Kuni sul on veel raha.

...terves kehas kaks viina.

Olen hingede kosutus
Ja olen abielulahutus.
Olen saatuslik hurm,
Olen sohvrите surm.

Olen südamevalu,
Olen poiste vanglaelu,
Olen kaklus ja kägistus,
Olen taplus ja vägistus.

...terves kehas kast viina.

Oli kevad siis,

Kui minu juurde saabusid kord sa,
Päevi rõõmurohkeid
Minu jaoks tõid kaasa endaga.
Liialt hilja taipasin
Kui petlik oli siis kõik see:
Ei nüüd aita enam pisaradki,
Hiljaks jäänud need, jäänud need...

Lõppenud on päevad, mil' nii tihti käisid siin,
Hinge sellest hetkest on vaid jäänud nukker piin.
Kuid ei sellepärast meelt ma heida nüüdki veel,
Küllap kohtan teisigi veel kuskil oma teel.
Sa seda tea ja meeles pea,
Et ainus sa ei olla saa.

Andeks võin ju sulle anda
 Kui kord tuled tagasi,
 Kuid kas sel' mõtet,
 Parem on kui jääbki kõik nüüd nii.
 Sõnu kauneid kord mul ütlesid,
 Ma siiski üksi jäin.
 Ilma sinuta nüüd jälle kurvalt
 Kõikjal ringi käin, ringi käin...

Oll' Mäeotsa talu,

Tirallalla!
 Sääl elli tütar Anu.
 Tirallalla!
 Oll' Mäeotsa talu,
 Sääl elli tütar Anu.
 Tirallalla!

Tal oll' üts kuri pini...
 Ja Muri oll' ta nimi...

Ma lätsi Anu poole...
 Ta mo eest kandse hoole...

Siis vana Juhan tuli...
 Tal saivas seljas oli...

Ta üteli: "Muri võta..."
 Kos mina, vaene, tõtta...

Ma kargsi aia ääre...
 Ja Muri puri sääre...

Ma kargsi üle aia...
 Es läpe taade kaia...

Ja pilve katsõ taivast...
Ma es näe murda saivast...

Ma kakse käega kaali...
Ja tõse käega paari...

Ma selle pini tapa...
Aga esi teda ei mata...

On arm meil möödunud ja ees nüüd lahkumine

Kas tõesti loodad sa, et õnn on igavene?
Las meeldiv mälestus meil möödund päevist jääb,
Sest lahkuda ju saab ka sõpradena, armas.

Seepärast naerata nüüd jälle sa,
Naerata, nagu eile, armas.
Pisarad nüüd kuivata, naerata,
Õnn ei ole kaugel.
Kui hinges on üksindus
Ja südames igatsus,
Siis möödund õnne meenuta,
Naerata, naerata.

Kui vahel tunned sa end veidi üksikuna,
Siis tea, et möödub see, taas saad sa rõõmu tunda.
Kuid silmist pisarad kõik pühi ära nad,
Su kaunid silmad on ju naeratuseks loodud.

On elu meil üürike ilmas,

Mis määratud saatuse väel –
Kord läikimas pisar meil silmas,
:,: Kord kannab meid õnn oma käel. :,:

On elus meil võitlusi palju –
Neis karastub mehine meel!
See mees, kes on kindlam kui kalju,
::: Võib meiega liituda veel! :::

Meil vennastus valitseb meeles,
Me hoiame vabadustuld!
Ja kõlavas isamaa keeles
::: Meil rinnus keeb nooruse kuld. :::

On teadused andunud meile,
Et teenida rahvast ja maad.
Meil mõõgad on vastuseks neile,
::: Kes vaenlastest valdab me raad! :::

Me isad on põlvedest põlve
Meil' pühendand laulude väe.
Me laulus on nende eest palve,
::: Kes manalas päikest ei näe! :::

Me laulame noortele õnne,
Kes edasi kannavad tuld,
Mis põleb meil rinnus veel enne,
::: Kui katab meid kodumaa muld. :::

On küünlavalgus hell ja soe,
Süda valsitaktis lööb.
Kõik hurmav, hell me hinge poeb,
Meid köidab kaunis öö.

Me kahekesi tantsime
Parketil käsikäes.
Me viimne tants on täna see,
Mis ei meelest unune.

Ma täna uues valguses
Kogu senist elu näen.
Ja rohkem veel, kui enne veel,
Sind ma armastama jään.

Nüüd viimne küünal kustuta,
Veel suudle mind ja siis,
On saabund aeg meil lahkuda
Hinges viimse valsi viis.

On looja loonud meile tursked kämblad,
Me teeme tööd ja lulli me ei löö,
On looja loonud meile tursked kämblad, KUID
Kui läeb' libedalt Sul kõik,
Kui läeb' libedalt Sul kõik
Keegi teine ära teeb Su töö.
Kui läeb' libedalt, kui läeb' libedalt,
Kui läeb' libedalt, ei tee Sa tööd.

On looja loonud kiusatuseks viina,
 Et näha kas jääb kindlaks meeste meel,
 On looja loonud kiusatuseks viina, KUID
 Kui läeb' libedalt Sul kõik,
 Kui läeb' libedalt Sul kõik
 Saabub kiusatus ja pattu teed.
 Kui läeb' libedalt, kui läeb' libedalt,
 Kui läeb' libedalt, siis pattu teed.

On looja käsk, et ligimest sa aitad,
 Kas olgu laeval, taevas, kuival maal,
 On looja käsk, et ligimest sa aitad, KUID
 Kui läeb' libedalt Sul kõik,
 Kui läeb' libedalt Sul kõik
 Ei Sind tarbe korral leia ta.
 Kui läeb' libedalt, kui läeb' libedalt,
 Kui läeb' libedalt, Sind leia ta.

Eks tule naine selle tarvis võtta,
 Et oleks keegi, kes Su süngi poeks,
 Eks tule naine selle tarvis võtta, KUID
 Kui läeb' libedalt Sul kõik,
 Kui läeb' libedalt Sul kõik
 Naist ei võta Sa, kuid süng on soe.
 Kui läeb' libedalt, kui läeb' libedalt,
 Kui läeb' libedalt, Sul süng on soe.

On lausa patt, kui mees lööb üle aisa,
 Ja tõmbab ringi teiste naistega,
 On lausa patt, kui mees lööb üle aisa, KUID
 Kui läeb' libedalt Sul kõik,
 Kui läeb' libedalt Sul kõik
 Ei Su naine sellest teada saa.
 Kui läeb' libedalt, kui läeb' libedalt,
 Kui läeb' libedalt Sul ilmas kõik.

A. J. Lerner (F. Loewe)

On palju luuletustes öid –

Neis iga hetk on nagu surematu leid.
 Need ööd on avasilmi unistatud ööd,
 Kus tuhas sädelevad kuldsed söed.
 Need ööd on alati kui peod,
 Kus leegiks kuumenevad igatsuste eod...
 On palju luuletustes helisevaid öid –
 Miks elus harva kohtab neid?

Kuid suveöö,
 Mis meile igiomaks sai,
 See suveöö ei loodud luulelennust vaid.
 Siis sulle näis, et lausa lõputa on see,
 Kuid mulle lühikeseks jäi
 Me helgeim suveöö.

On palju luuletustes öid,
 Mis nukrast kaugusest on vaimustanud meid –
 Me nagu karnevalipääsmeid hoiaks käes,
 Kuid ikka keelatud on sinna pääs.
 Need ööd on eksideski head,
 Neist tahaks rääkida, kuid vaikima neist peab.
 On palju luuletustes igavesi öid –
 Miks elus harva kohtab neid?

Oo, millal saaksin ma mustlasena

Maailmas ringi veel rännata?
 Nii vabalt rõõmus ei ole keegi,
 Kui loodusrüpes on mustlane.

Kus elu looduslik ja päiksepaistega,
 Ma olen õnnelik vaid sinuga.
 Ma mustlase kombel maailmas rändan
 Ja otsin õnne, kus asub see.

Sageli metsades hulkudes meenub
 Mul mustlase muretu elu,
 Milles nii palju on võlu
 Ja nii palju romantikat.

Oo, millal saaksin...

(I. Benes)

::: Oot, oot, oot, oot, las mul minna,
 Pruudi juurde Tartu linna. :::

::: Säält mina võtan naise hella,
 Väikese kui taskukella. :::

::: Minu pruut on virk ja kärmas,
 Igat pidi mulle armas. :::

::: Käed ta ümber kaela säeb,
 Silmad põlevad kui söed. :::

::: Oot, oot, oot, oot, las mul minna,
 Pruudi juurde Tartu linna. :::

::: Säält mina omal' naise võtan,
 Teised pruudid maha jätan. :::

::: Oot, oot, oot, oot, tahan minna,
 Pruudi juurde, Tartu linna. :::

::: Ostan talle väikse maja,
 Priimuse ja pudrupaja. :::

Otsi lolli, kes ei kardaks kolli

Kui on kollil rahamaitse suus.
Raha mängib elus põhirolli.
Raha see on õnn ja armastus

Kõrged mõtted see on puhas möga
Pole ilu ilma rahata.
Söö ja maga, sarvevahet süga –
Ega elult muud ei taha ka.

Raha võim on suur ja igavene
Elu lühikene – raha pikk.
Kel on vähe või on natukene
Sellel puudub helge...
Sellel puudub helge tulevik.

Paksus karulaanes metsakurus suures

Kõrge kuuse all
Õhtust läheb lahti ja ei anna mahti
Lõbus mäng ja trall
Kuu see taevast vaatab silmi lahti paotab
Küllap aimab vist
Et on tantsul nimeks mida paned imeks
Rock'n roll või twist

Kriimsilm, karuott ja rebane
Siilipoiss ja jänes karvane
Hüppavad üheskoos
Üksmeelses tantsuhoos
Karulaane jenkat

Mutt ta puhub pilli ninal uued prillid
 Nooti hästi teab
 Trummilööjaks ilves nägu tähtsalt pilves
 Rütmi siiski peab
 Kontrabass on põdral viiul tema sõbral
 Tuttkõrv oraval
 Kõik on väga rahul ükski pole pahur
 Kõrge kuuse all

Palju aastaid läinud mööda sellest a'ast,

Kui veel olemas ei olnud meie maal
 Ronge, autosid, jalgrattaid
 Ega tehtud pikki matkaid
 Nagu tänapäeval kõikjal näha saad.

Uhke postipoiss sõitis kord maanteel,
 Küllast külla, linnast linna viis ta tee.
 Kõikjal uudiseid tõi postipoiss kaugelt –
 Nüüd vaid möödunud ajast mälestus on see,
 On see, on see...

Talvel lumi tuiskas, tormas maantee pääl,
 Juba kaugelt kostis aisakella hääl.
 Soojas kasukas seal sõitis
 Mõni rikas linnakaupmees.
 Sõidust mõnusasti habe härmas tal.

Kirja kallimalt ka postipoiss veel tõi,
 Vahel suudluse ta selle eest siis sai.
 Mitu hõberaha taskus
 Selle vaeva ära tasus,
 Mida teekond pikk tall' kaasa tuua võis.

Postijaam ja küla kõrts need üheskoos.
Soojas kambris oli tuju ikka hoos.
Siis kui jalgu puhkas hobu,
Peeti külmarohust lugu.
Varsti sõit läks lahti jälle täies hoos.

J. Pori (A. Marcs)

Pea õits'vad lilled, pea õits'vad roosid,
Pea õitseb lill – ära unusta mind.

Ma ütlen veel üks kord –
Noorus on ilus aeg,
Noorus ei tule iial tagasi.
Ei tule, tule ta, iial ei tule ta,
Noorus ei tule iial tagasi.

Meil kasvab viinapuu ja sel on marjad,
Neist voolab välja magus viin,

Ma armastan neidu, kes mull' nii armas,
Teda ajaviiteks armastan.

(A. E. Müller)

Peagi saabun tagasi su juurde.
Aastaid möödunud. Teel ma kodu poole.
Tean, et mind sa ootad,
Kohtuda veel loodad –
Lahkudes nii ütlesid mul sa...

Peagi saabun tagasi su juurde.
 Astume koos ellu jälle uude.
 Lakkavad siis ohked,
 Igatsused rohked –
 Õnn jääb meie majja elama.

Ma täna unelen õnnest, mis saabub,
 Ootel on kogu mu meel.
 Homme siis süda las joobub,
 Kohates sind jälle eluteel!

Peagi saabun tagasi su juurde.
 Tervitusi viigu sulle tuuled.
 Õelgu sulle seda, mida tunneb süda –
 Tagasi su juurde saabun ma.

::: Pojad on mul õige naksid :::

::: Pistisid nahka püksitraksid. :::

::: Ise olin noorelt möirat-oitab. :::

::: Kartsid mind kõik külakoerad. :::

::: Kui läksin õhtul pidusse, :::

::: Tõmbasid sabad lidusse. :::

::: Aga tüdrukud, sina helde aeg! :::

::: Olid võõbatud kui planguaed. :::

Edu sul ka nende ilusse –

Usu nende ingli-ilusse

::: Ja häda, kui jäid viinad vilusse! :::

::: Tüdrukud mind maha jätsid, :::

::: Vanad naised üles võtsid. :::

∴ Vötsid nagu võid ja saia, ∴
 ∴ Mis on maha pillan'd maias. ∴

Pojad on mul õige naksid,
 Pojad said mul päris – naksti!
 ∴ Pistsid nahka püksitraksid.∴

∴ Häbi teile olgu küsida, ∴
 ∴ Et kuidas need püksid püsti püsivad? ∴

Puhu tuul ja tõuka paati, aja Kuramaale mind!

Kura ema oma tütre lubas kodukanaks mull'!
 Lubas küll, ei annud aga, nimetas mind joomariks!
 Nimetas, et purjus pääga varsa sõitnud vaeseks ma.
 Kus ma joonud kõrtsi kuivaks?
 Varsa vaevand millise?
 Oma raha eest ma joonud, sõitnud oma varsaga.
 Puhu, tuul, ja tõuka paati, aja Kuramaale mind!
 Kura ema oma tütre lubas kodukanaks mull'!

M. Pukits

Põhjamaa, me sünnimaa,

tuulte ja tuisuööde maa,
 Range maa ja kange maa, virmaliste maa.
 Põhjamaa, me sünnimaa,
 Iidsete kuuselaante maa,
 Kaugeil teil sa kallis meil, sind ei jäta ma.

On lumme uppund metsasalud,
 Vaiksed tali-, taliteed,
 Nii hellad on su aisakellad,
 Lumel laulvad need.

Põhjamaa, me sünnimaa,
 Karmide meeste kallis maa,
 Taplemiste tallermaa, püha kodumaa.
 Põhjamaa, me sünnimaa,
 Hinges sind ikka kannan ma,
 Lainte maa ja rannamaa, sind ei jäta ma.

E. Vetemaa (Ü. Vinter)

Päike lõõmab taevas, varju minna pole aega

Aina annan gaasi, puhtaks pühin tuuleklaasi
 Mõni miil veel jäänud, tühi asi on see
 Juba tuntud käänud, lõppenud on tee

Mul meeles ainult Amarillo
 Seal, kus peidus on kõik rõõmude killud
 Meeles veel vaid Amarillo
 Seal kohtan neide kaunimaid

Värvavas siis vastu avasüli kallim astub
 Majja teda kannan, suudluse ta mulle annab
 Paremat vist selles ilmas olla ei saa
 Kui sul keegi, kellel rõõmu võid kinkida

Päikene paistab ja loodus lokkab –

Kätte on jõudnud suvi.
 Lõokene lõõrib ja õu kõik rõkkab,
 Kätte jõudnud suvi.

Oli karvamütsiaeg juba ammu ilma otsas,
 Higi voolas ojana.
 Saapad olid väiksed ja kindad olid aukus,
 Püksisääred põlvini.
 Sild vajus katki, kui metsas tantsis jänku,
 Üle jõe enam ei saand.
 Kuskil hange all aga Karu-Ott vaid tukkus,
 Ega teadnud kedagi ta.

Päikene paistab...

Mõnikord külmataat meil vingerpussi mängis –
 Ahju taha ajas kõik.
 Uksed pandi kinni ja olime kui vangis –
 Koolitunnid ära jäid.
 Mõni meist jäi grippi, ei aidanud siis miskit,
 Nohu vaevas nädalaid.
 Meelest läksid talverõõmud,
 Nagu polekski neid olnud,
 Kuni tuli kevad, päästis veed.

Päikene paistab...

::: Pühapäeval on kõrtsis lõbus olla,
 Sest et pühapäeval mängib seal bajaan. :::

::: Esmaspäeval ma tööle ei lähe,
 Sest et esmaspäeval valutab mul pea. :::

::: Teisipäeval ma tööle ei lähe,
 Sest et teisipäeval sõber võtab naist. :::

::: Kolmapäeval ma tööle ei lähe,
 Sest et kolmapäeval valutab mul pea. :::

∴ Neljapäeval ma tööle ei lähe,
Sest et neljapäeval kingad kulund mul. ∴

∴ Ja kui reedel siis tööle ma lähen,
Selgub seal, et ei vajatagi mind. ∴

∴ Laupäeval ma tööle ei lähe,
Sest et laupäeval ennast üles poon. ∴

AGA ∴ Pühapäeval on kõrtsis lõbus olla,
Sest et pühapäeval mängib seal bajaan. ∴

Raha paneb rattad käima, kas sa seda ei tea?

Raha eest võid kõike saada, kas sa seda ei tea?
Raha eest võid viina juua, kas sa seda ei tea?
Raha eest võid lõbu luua, kas sa seda ei tea?

Raha paneb rattad käima, kas sa seda ei tea?
Raha paneb naised laulma, kas sa seda ei tea?
Raha eest ei saa sa südant, kas sa seda ei tea?
Raha eest ei saa sa hinge, keda ihaldad!

Võtan endal naise hella, kas sa seda ei tea?
Väikese, kui taskukella, kas sa seda ei tea?
Siidikleidi ostan talle, kas sa seda ei tea?
Siis ta truu on ikka mulle, kas sa seda ei tea?

O. Arro (G. Malmstein)

Rahvahulgad, tulge kokku Emajõe kaldale!

Tahad tunda õiget rõõmu, anna käed minule!
Vaiksel Emajõe kaldal ainult tahan elada,
Ilusamad eluaastad veedan Taara linnas ma.

Meelitagu teised linnad toreduse, iluga,
Lõunamaade haljad aasad, lõuna-ööd, Itaalia:
Vaiksel Emajõe kaldal ainult tahan armasta',
Ilutseva silma sära ütleb: "Siin võid armasta'!"

Otsas kui on elupäevad, otsas kui on ilus arm,
Vaiksel Emajõe kaldal kaevake mul vaikne kalm.
Vaiksel Emajõe kaldal ainult tahan surra ma
Seal, kus õnne jätkub hulgal', seal on ilus puhata!

M. Kuusik (J. Peters)

Robert tööd ei tahtnud teha,

Ütles, lollid teevad tööd,
Naised annavad mul raha,
Nendega ma päeval, ööl.

Kus lauldi ja tralliti,
Sinna veri vedas Roberti.
Kas olgu see siis kõrts või baar
Või lõbus õllesaal.

Varavalgest hilja ööni
Robert päeva varastas.
Meie ruttasime tööle,
Robi pead vaid parandas.
Viinaklaasid, õllekannud
Elurütme määrasid.
Lõbus laul ja kaunid naised
Robi kaissu haarasid.

Lõpuks Robert sai ka palga,
 Nüüd on lõbud lõppenud.
 Kahju küll, kuid ma ei salga –
 Kurvavõitu õppetund.
 Sattus rikka naise küüsi,
 Robi lõõga tõmmati
 Ja siis nõnda pikkamööda
 Robi surnuks joodeti.

(I. Goodman)

Rohelise põõsa vilus istus noormees neiuga.

Neiu nuttis, noormees teda palus, jäta nuttu järele.

∴ Neiu, neiu, sina minu neiu,
 Neiu, sind ma armastan ∴

Küll ma jälle aastakese pärast tulen koju tagasi.
 Aastake see läinud üsna ruttu, noormees tuli tagasi.

Neiul oli ehitatud maja, maja ümber roosiaed.
 Aia sees oli havvakene, havva peal oli ristike.

Risti peal oli kirja kirjutatud sealt võis sõnu lugeda:

Noormees luges seda kirja ja läks kloostri elama.
 Seal ta elas õigemitu aastat kuni surmatunnini.

Rõõmus üliõpilane olen mina alati.

Kui ma rändan mööda ilma, pole muret iialgi.

∴ Rõõmus siin ja rõõmus seal,
 Siin ja seal on meie kodumaa.
 Ubi bene, ibi patria! ∴

Olen mitmes linnas käinud, mitmes ülikoolis ka
Viimaks Tartu linna jõudsin, et siin veidi kolada.

Raamatud ja kõik muu puru jäägu minust eemale,
Rõõm ja lust see ikka olgu alati mu saatija.

Kui mul raha taskus pole, voorimees ei sõida ka,
Ratsutan siis kitsepulka, iseendal voorimees.

Naised mulle väga armsad,
Väga kallid on nad mul',
Olgu tõmp või kreeka nina, suudlen neid ma alati.

Neiukene, ära nuta, ära vala pisaraid.
Tule suudle mind ja naera, laula laule lõbusaid.

Kui ma viimaks järel' mõtlen,
Mis kord saatus minust teeb,
Aasta viie-kuue pärast minust vist minister saab.

F. Otto

Sa magad, chiquito, mu poeg,

Ja piki randa kõnnib öö.
On meri veel ärkvel, ta kohiseb tasa
Ja lainetus kaldale lööb.
Su isal on tilluke paat
Ja valge puri selle peal –
Kuid kahjuks merel on saaki
Nii vähe ja paate
On rohkesti selliseid seal.

Ei põlga ma tormi, vaid võidelda tahan,
 Kui vahustel vetel kaob maa.
 Kuid elus on torme, mis murravad maha,
 Ja ükski neist jagu ei saa.

Sa magad, chiquito, mu poeg.
 Võib-olla unes õnne näed.
 Ning kuigi muret toob hommik,
 Siis ometi kõikjal
 Ei koida ju päikseta päev.

Sa magad, chiquito, mu poeg,
 Ja piki randa kõnnib õõ.
 On meri veel ärkvel, ta kohiseb tasa
 Ja lainetus kaldale lööb.
 Seal lainete taga on saar,
 Ka seal on kõrged palmipuud.
 Ja üle nende on samuti helendav taevas
 Ja kollase sõõrina kuu.

Jamaikal ja Kuubal on ühised tähed,
 On sarnaselt sinised veed...
 Kuid ometi kõrvuti elus ei lähe
 Neil kaluri rajad ja teed...

Sa magad, chiquito, mu poeg.
 Sind ootab tavaline päev.
 Et aga homme võib tänasest ilusam olla,
 Chiquito, sa seda kord näed.

H. Karmo (A. Oit)

Sahvris jooksid hiired, rotid,

Kellel olid suured
Kotid seisid nurgas püsti,
Mölder vaatas, hambad risti.

Vanamees võttis suure tünni,
Pani sinna oma
Mustal kuuel augud sees,
Aukudel olid nõõbid ees.

Trillal-la, trallal-la,
Mis meil viga elada.

Vanaeit võttis mantli varnast,
Tahtis kinni katta
Karvased olid Antsu jalad,
Seda nokkisid kõik kanad.

Külas oli naisi mitu,
Ära sina ääre peale
Sinised olid Tiiu sukad,
Punased olid Manni mokad.

Trillal-la ...

Džunglis tekkis kisa, kära,
Ahv sõi neegri
Munadel olid kõrged hinnad,
Turunaistel suured rinnad.

Tüdrukutel oli palju lilli,
Poisil polnud õiget
Tilgatumaks joodi pudel,
Maha murti lakaredel.

Trillal-la ...

Salam aleikum

Allah heida armu,
 Kui Mustafa seal
 Hoiab kitsekarju.
 .,: Mustafa ja Mustafa. .,:

Kui päike loojub
 Kuu poeb pilve varju
 Siis Mustafa veel
 Hoiab kitsekarju
 .,: Mustafa ja Mustafa. .,:

Kui päike loojund
 Kuu on pilve taga,
 Siis Mustafa seal
 Üldsegi ei maga.
 .,: Mustafa ja Mustafa. .,:

Sauna taga tiigi ääres

Mängis Miku Manniga,
 Püüdsid väikseid konnapoegi
 Lõhkilöödud panniga.

“Kuule, Manni,” ütles Miku,
 “Eks see ole kena konn?
 See vist selle suure konna
 Väike sugulane on?”

“Rumal Miku,” vastas Manni,
 “Ei see ole päris konn:
 Suurel konnal neli jalga,
 Sellel ainult saba on.”

H. J. Schmalz

Seal kaugel-kaugel idas, kus sõda möllamas,

Seal võitleb sõdur veres ja võit on tulemas.
 Mul tulevad meelde need ilusad a'ad,
 Mil su juures, su ligidal ma.
 Sinu ilusate siniste silmade vaat
 Ei iial mul meelest ei läe.

Ahoi, ahoi, eesti neiu, ahoi, ahoi.
 Adjöö, adjöö, väike tüdruk, adjöö, adjöö.

Me peame hävitama selle mõrvarite soo
 Et oleks jääd'valt vaba me kallis kodumaa.
 Ela hästi mu kaunitar, kodumaa neid,
 Ikka sinule tuksub mu rind,
 Ja kui kustubki lootus veel näha kord sind,
 Ole julge ja armasta mind.

Meil tuli on kaares ümber ja mehed langevad,
 Meil kõigil kodu kallis, kuid võitlus seob meid.
 Hõbekristallid säravad allikavees –
 Nõnda puhas mu süda on sees.
 Ikka alati meenud mu südame sees,
 Sa mu igatsev kodumaa neid.

Pea lõpetame sõja siin võõral kaugel maal,
 Kuid teadmata, kas koju saab viimsest heitlusest.
 Veel kord tulevad meelde need ilusad a'ad
 Seal Eestis, kus neiuke mul.
 Ei iial ta siniste silmade vaat
 Mu meelest ei kaduda või.

Seal, kus lõpeb asfalt, sa ootad mind, kallis,

Seal su süda mulle, jah, mulle vaid lööb.
 Kuid me vahel miilid on pikad ja hallid,
 Meie vahel seisavad vaesus ja töö.

Olen sõidus päeval ja tähtede valgel,
 Loojangute lõõsas ja puhkevas aos.
 Seal kus lõpeb asfalt ja vaevaselt algab
 Põhjatute mülgaste lõputu kaos.

Eile sõber läks ja jäigi teele,
 Täna võib see saatus leida mind.
 Tuleta siis hetkeks, kallid, meelde
 Seda, et ma embasin mõttes sind.

Väsimuseuim võtab võimust ja painab,
 Lüheneb nii aeglaselt sõidetud maa.
 Kuid mind hoiab uinumast lootus, mis aimab:
 Seal, kus lõpeb asfalt, seal ootad mind sa

Seal, kus Läänemere lained laksuvad

Seal, kus tuuled, tormid aina mühavad,
 .: Seal on valge majak, valge nagu luik,
 Seal on minu kodu, seal mu sünnipaik. .:.

Mäletan, kui olin alles väikene,
 Mõtlesin, et lähen ära kaugele.
 .: Nüüd on aastad läinud, vanaks olen saand,
 Lapsepõlvekodu meelde ikka jäänd. .:.

Isa ja ema mul puhkavad ammu mulla all,
 Kallim neiu hingab teise rinna naal,
 .: Õed ja vennad on läinud ilma laiali.
 Ainult kask on jäänud truuks mul surmani. .:.

Rändamisest väsind, koju tulen ma,
 Vana kase alla istun puhkama.
 ∴ Vana kase kohin mulle jutustab,
 Ammu möödunud aegu mulle meenutab. ∴

(S. Krannig)

Seal laupäevaõhtuselt lõhnavad kased,
 Kui nendesse vajutad hõõguva näo.
 Ja pühapäev hinges sind uskuda laseb,
 Et õnne vaid kauguses kukuvad käod.

Oh, keeruta, lennuta, linalakk-neidu,
 Kel silmist nii kelmikaid sädemeid lööb!
 ∴ Ei sellist küll maailmas kusagil leidu
 Kui Saaremaa heinamaal juunikuu ööl. ∴

Ning hämaras toomepuu lumena valed
 On sinule hõiskavaid ööbikuid täis.
 Miks muidu su huuled ja õhetav pale
 Nii õunapuu õiele sarnane näib!

Oi, Saaremaa niitude kastesed süled,
 Öövaikuses lauludest helisev nurm!
 On pilvedest helendav taevas su üle
 Ja kirgliku suudluse esmane hurm.

Just sellisel heinamaal peamegi pidu,
 Kus hämarik koidule ulatab käe.
 On kõikide mõtteid ja toiminguid sidund
 See tööde – ning rõõmudeküllane päev.

Oh, keeruta, kudruta kavalat juttu,
 Kuldtärniga nooruke sõjamees sa.
 ∴ Me ööd on nii valged ja kuluvad ruttu,
 Et linalakk-neidu sa püüda ei saa. ∴

D. Vaarandi (R. Valgre)

Seal metsaserval väikses majas,
 Kus elavad mu vanemad.
 Seal metsaserval väikses majas,
 Kus elab minu kauneim neid.

Ai-tših, ai-tšah, ai-tšah, ai-velled,
 Me metsavennad oleme.
 Ai-tših, ai-tšah, ai-tšah, ai-velled,
 Me metsavennad eestlased.

Ja sinu sõstramustad silmad
 Need võitsid minu südame.
 Ja sinu sõstramustad silmad
 Ei iial iial unune

Ja oma lippu sini-musta-valget
 Me ikka au sees hoiaime
 Ning võitluses me selgitame,
 Kes on meist õige eestlane.

Ja meil ei ole senti raha,
 Me peame metsas elama.
 Ja me ei saa, ei või, ei taha,
 Ei taha tüblat teenida.

Mu isa, ema maha lasti
Ja õde viidi Siberi.
Nüüd kõnnin mööda soid ja radu
Ja tapan vene sigasid.

Seal metsaserval väikses majas,
Kus elasid mu vanemad.
Seal metsaserval väikses majas,
On pesa teinud punased.

Seal väikesel Balti merel

Üks väikene Kihnu saar,
Minu igatsus ta järel:
Mil ükskord sinna saan?

Las laintel möllab torm,
Tuul puhub purjesse,
Laev lendab täies vaardis,
Rind vahutab tal ees.

Sina, väikene Kihnu neiu,
Ei ütle mina sul' muud:
Sina ikka minu neiu,
Sind kuumalt armastan.

Kui täna mul puudub raha,
Olen rahul sellega :
Joon vanad püksid maha
Küll homme uued saan.

Seda paati pole tehtud linnuluust,

Kaared ise painutasin tammepuust.
Ei ma pannud pilliroogu mastideks
Ega punapõllekesi purjedeks.

Tugev mootor tuksub nagu süda tal
Lained aga laksu löövad täävi all
Ja ta endas kannab kolme kanget meest,
Kes on läbi käinud mitme mere veest.

Kõige nooremal on üle-valla ramm,
Teine noota sisse laskma osavam,
Kolmas aga väga palju laule teab –
Kalad merest, kuuldes teda, tõstvad pead.

Igäühel noorik randa maha jäi,
Igäühel kallim paadi vastas käib.
Harva aga näen ma oma päiksekiirt,
Sest ta juba kuulus karjabrigadir.

Aga ise on ta nagu kibe sool –
Ütleb mulle: “Merest kehva kala tood.
Rohkem kasu toovad minu kirjakud,
Kui su lahjad tursad, lestad-kõversuud.”

Oot, oot, oot, las tulgu kagutuuled vaid,
Siis toon sulle iludusi-angerjaid!
Sihvakad ja sirged, sabakuubedes,
Tulevad ja kummardavad sinu ees!

Oota, küll sa minu karja näha saad!
Lõhed, laiad laugud otsas säravad,
Uimed helepunasega värvitud,
Küljed hõberahadega kirjatud!

Seda õnne kõik ei aima,
Mis on vanal mehel siis,
Enne surma kui saab õnnistust
Ta veider eluviis
Kuigi maalitud on kolle,
Annab sooja tuli – jaa!
Tean mu elutööd nüüd jätkab poeg,
Mu järeltulija.

Sina jõuad
Kaugemale,
Kuni kord ka ise oled muld.
Üks on tõde.
Mingi vale
Ei saa kustutada igavese tõsielu tuld.

Olen vana mees ja sellepärast
Lihtne on mu jutt.
Peagi lõpetamas olen oma
Elurännakut.
Ära pahanda, kui laul on
Liiga lihtne, õpetlik.
Kuula ära sest me elu
Selles ilmas pole pikk.

Meie eitus, meie jaatus
Liugleb tuules nagu leht.
See mis saadab, ongi saatus,
Ikka õiglane ja eht.
Oma hinge ei või müüa –
Kuri ilm las udutab.
Ainult seda omaks hüüa,
Mis su hinge puudutab.

See kes sündinud on ahviks

Iga päev võib teha tempe
 Mitte keegi meid ei trahvi
 Kui me teeme ahvitempe

Tembud päeval tembud õhtul
 Nalja täis on aastaplaan
 Preemiaks me kõhtu poevad
 Melon, apelsin, banaan

Vigureid me toodame
 Ilmast-ilma tasuta
 Oleksime rumalad
 Kui me neid ei kasutaks
 Tembu-Vembu temp-temp-temp
 Tembu-Vembu temp-temp-temp
 Tembu-Vembu-Tembu-Vembu
 Temp-temp-temp

See oli ennemuistsel aal

Kui heeringas elas kuival maal.

Ta hoidis ennast eemal veest
 Ja teda peeti kassi eest.

Kord kaljas kahe mastiga
 Läks teele soolalastiga.

Sel ajal sool oli kallis kraam
 Ja sada kuldnat maksis aam.

Seal laeval oli heeringas,
 Kes hiiri, rotte hävitas.

See heeringas oli maiasmokk –
Tal maitses väga soolavakk.

Ta näris soola hoolega
Siis mõlema suupoolega.

Ei pannud seda tähele,
Et näris augu laevasse.

Siis kaljas kahe mastiga
Läks põhja soolalastiga.

Siis vana Neptun vihastas
Ja ütles: “Kuule, heeringas,

Et kaljasesse augu sõid
Ja uue laeva põhja tõid,

See karistuseks pead sa
Nüüd merevee sees elama.

Sind merest kinni püüetaks
Ja tünni sisse soolatakse!”

Ja sellest ajast, tõsi see,
On merevesi soolane.

See Vene riigi säädus
On ropp ja roojane.
Ja mõisnike kurjus,
See rõhub rängaste.

Vene keisril maad oli vähe,
Tema sõda alustas,
Sest Hiina riigi maid
Tema kangest' ihaldas.

Japs ütles: "Ära tüki,
Käi siit sa minema!
Kui heaga sa ei lähe,
Siis peksan malgaga."

"Oh japsid, kurat võtku,
Küll teid me nuhtleme
Ja karvamütsidega
Teid merde peksame."

Petropavlovsk uhke laev,
Nii vägev oli ta:
Käis pauk ja mere põhjas
Nüüd lebab korruga.

Port-Artur vägev kindlus,
Ta äravõitmata.
Stössellil raha vähe,
Müüs maha kõigega.

Kuropatkin veinivannis
Teeb nalja naistega
Kui alamvägi väljas,
Seal võitleb näljaga.

Sealt näljas paljajalu
Me jalga lasime,
Meid vendi soldateid
Löödi maha hirmsaste

Seal koeraliha söödi,
Kolm rupla maksis nael.
Seal vene tantsu löödi
Võitu oodati.

Me keiser riideid kannab,
Mis veripunased.
Aumärke neile annab
Kel käed on verised.

Neil rindas Vene ristid
Ja mõegad puusa pääl,
Neil kulda täis on taskud
Kõik meie aga vaev on säääl.

See Vene riigi säädus
On ropp ja roojane.
Ja mõisnikide kurjus,
See rõhub rängaste.

Sel künkal algas imeline aas,
Näis vastu taevasina sünk ja paljas.
Seal hiirekõrvul rohi oli maas,
Nii imevärske ja nii igihaljas.
Sealt künkalt algas imeline aas.

Me kuulsime, kuis puude süda löi
Ja tundsim, kuis mullast võrsus rohi.
Puud hüüdsid hääletult: ei või, ei või
Ja haljas rohi sosistas: ei tohi.
Me kuulsime, kuis puude süda löi.

Kas tõesti kord saab tõde muinasloost,
Et sellest laanest tagasi ei tulda.
Me läksime ja oksad läksid koost
Ja värskes õhus lõhnas sooja mulda.
Kas tõesti kord saab tõde muinasloost?

Ehk küll me ümber kivist linn on taas,
Me kõnnime, kui kõnniks me legendis.
Nüüd õites on me imeline aas,
Kuid kõik ta õied õitsevad meis endis
Ehk küll me ümber kivist linn on taas.

Seljakotid selga, koju jäänud sumadan

Kikilips ja kaap oodaku oma aega veel
Mees ei ohte pelga, naine kodus kamandab
Kodust välja saab harva ju – hea on olla teel.

Paksu metsa vahel vastu tuleb karusid
Seljas mesitarusid, piibutobid suus
Kuskil põõsa vahel libahunte kohata
Võib vaid õndsalt ohata – emotsioon on uus.

Kahekümnes sajand, näkineiud vete pääl,
Kõse kohinas, kandled käes, gaasimaskid peas
Õitsev ühismaja, murueide tütreid säääl
Uutmistuhinas, hangud käes, kungla rahva seas.

Aga pärapõrgus vaamoodi mõtlejaid
Üksikuid on veel, mülkasse nende rada viib.
Kohuta ei kõrgus tulevikku tõtlejaid
Rõõmus meie meel, kolkasse tungib päiksekiir.

Sest aastaid merre vooland on

Kui mind lummas kaunis neid.
 Kirg süütas taeva leeke täis
 Ja meil läitis südameid.
 Mul oli elust tähtsam ta,
 Tema oli sama meelt,
 Kuid mu süda murdus mõttest sest
 Et meil lahku läevad teed.

Siis ma olin jõhker olin julm,
 Ma ei andnud aru eal.
 Seda ilu mis ma hävitan
 Teist ei tule ilma peal.
 Ma pole hingelt timukas,
 Kuid ta nutt mind joovastas,
 Nüüd anun ainsat suudlust talt,
 Mis mind piinas lunastaks.

Nüüd kardan ma, et kaunis neid
 Enam mulle kuulu eal.
 Nii pikal üksinduseööl
 Piinlen nagu risti peal.
 Ja hinges pean ma taluma,
 Mind vaid sõbraks kutsub ta,
 Kuniks suren ja mind maetakse
 Arm ei lõpeminuta,
 Kuniks suren ja mind maetakse
 Minu arm ei lõpe eal.

::: Siidilipp ja hõbepurjed,
 Kuldne laev läks merele, valler! :::

::: Laeval olid noored mehed,
 Keda hüüti madrusteks, valler! :::

::: Laev sai laintest randa aetud,
Ankur lasti meresse, valler! :::

::: Sinna tuli kena neiu
Oma venda otsima, valler! :::

::: “Kuulge kulla, noored mehed
Olete mu venda näind?”, valler! :::

::: “Neiukene, noorukene,
Kuidas vend sul välja näeb?”, valler! :::

::: “Vennal olid sinisilmad,
Lokis juus ja kübar peas.”, valler! :::

::: “Ütle, kena neiukene,
Mida lubad leidijal’?”, valler! :::

::: “Esimesel’ leidijale
Annan siidirätiku, valler! :::

::: Teisele ma leidijale
Annan kulda sõrmuse, valler! :::

::: Kolmandale, kenamale,
Annan iseenese, valler! :::

::: Tahan talle eluaja
Olla purjepesija.”, valler! :::

::: Ja siis noored mehed läksid
Merel’ rõõmsa lauluga, valler! :::

“Silver, kus on sinu kullamäed?”

“Merepõhja vara maha jäi
Koos laevaga.”

“Silver, kus on sinu julged teod?”

“Merepõhja noorus maha jäi
Koos laevaga.”

“Silver, kus on sinu vasak silm?”

“Merepõhja silm maha jäi
Koos laevaga.”

“Silver, kus on sinu röövlisalk?”

“Merepõhja poisid maha jäid
Koos laevaga.”

Üksi ma veel kõrtsulaua taga,
Piigad põlvedel, oma viimseid päevi magan.

“Silver, kus on sinu poisipõnn?”

“Merel sõidab minu poisipõnn
Musta lipu all.”

“Silver, kus on sinu sünnipaik?”

“Laevakajutis mu sünnipaik
Musta lipu all.”

“Silver, kus on sinu õige koht?”

“Laevatekil minu õige koht
Musta lipu all.”

“Silver, kus on sinu röövlisalk?”

“Merepõhja poisid maha jäid
Koos laevaga.”

Üksi ma veel kõrtsulaua taga...

Merel sõidab minu poisipõnn
Ahhoi!

J. Tätte (J. Tätte)

Sina kevadel tuled ja õisi mul tood,
Ärakadunud õnne mul tagasi tood.

Ei takista vallid, ei takista kraav,
Kui kokku tahab saada üks õnnelik paar.

Sina kinkisid mulle üks sinine õis,
Mis ikka ja alati meeldida võib.

Sina oled ju kenadam lillede õis,
Ei iialgi sinust ma lahkuda või.

Aga maalitud lilledel lõhna ei ole,
Ja sunnitud armastus südamel kole.

Sest olemas päike ja tähed ja kuu
Ja küünlad ja latern kui süda on truu.

Veel olemas redelid, purded ja muu,
Ei takista miski kaht südant, mis truud.

Sind ainult palun, isa, ära joo purju ennast
Jälle, kui kord pühad saabuvad!
Too emale sa lilli parem linnast,
Sest pisaraid on valus vaadata.

Seinakell lööb kurbi õhtutunde,
 Osutid nii visalt liiguvad.
 Trepilt veel ei kosta isa samme,
 Akna taga oksad kiiguvad.

Läbi vaadatud sai pildiraamat,
 Jutud loetud, und ei tule veel.
 Läevad tunnid nagu laisad loomad,
 Ema istub tummalt akna all.

Unenäos on jälle kõik nii ilus –
 Isa tuleb, lilli täis on peod.
 Naeratades ema juukseid silub,
 Lähestikku õnnelikud näod.

H. Käo (J. Dennver)

Sinu ilusad sinised silmad,

Üks ainus kord nägin ma neid,
 .: Su kullased läikivad lokid,
 Ei iial neid unusta või. .:.

Ära nõua minult rikkust ei vara,
 Ära nõua mult hiilgavat au,
 .: Vaid nõua üht südant, mis puhas
 Ja sulle on surmani truu. .:.

Sinu ilusad sinised silmad,
 Kui poleks ma mitte neid näind,
 .: Ei oleks mu südame rahu
 Nii otsata kaduma läind. .:.

Sinu ilusad sinised silmad,
 On hingesse põlema läind,
 ∴ Su ilusad kollased juuksed
 Mu ihale võrgu on teind. ∴

Soatsid laevad Saaremaale,
 Pooled laevad Poolamaale

Soakrakadi, hagopennadi,
 Hagopennadi, tilipommadi,
 Määra ja jäära

Suured laevad Saksamaale,
 Väiksed laevad Venemaale

Said sealt naese sõukese,
 Sõukese mõukese

Saba künnab ja händ äestab
 Ja perse künnab pieterida

Nõnda laulvad meite mehed
 Kui need käod kukelevad

Su huultel nii värskelt kui
 Juunis punetab maasikavärv.
 Su juuksed on puravikpruunid,
 Silmad, kui sinine järv –
 Neid värve ma näen,
 Neid värve ma tean,
 Neist laulugi kokku sean.

Kuid, mis värvi on armastus,
Kes seda teab.
Mis värvi on armatus,
Kui teaks, küll oleks hea.
Su aknad maaliksin kohe
Just seda värvi ma,
Et iga päev mu armastust
Siis näeksid sa, siis näeksid sa.

Mürk kollaseks muudab mind ootus,
Sinuta maailm on hall.
Vaid igatsust leevendav lootus,
Särab kui hõbekristall.
Neis värve ma näen,
Neid värve ma tean,
Neist laulugi kokku sean.

Õõ purjetab mustaval laeval,
Tuleb siis päev ja mul näib.
Et roosaka pintsliiga taevast
Koidukiir kuldamas käib.
Neid värve ma näen,
Neid värve ma tean,
Neist laulugi kokku sean.

Su silmade sära ei unune iial

Ja kus küll viibiks ma, ma tuleksin siia.

Sinuga koos nüüd olla võiks, mu kallis.
Sinuta mulle näib: kõik päevad on nii hallid.

Las mööduvad aastad, võib kaduda ilu,
Kuid armastus meile jääb, see on kogu elu.

Ma palun sind veelgi, veelgi, veelgi, veel olla koos.

∴ Sultan on kuningas. ∴

Sultan on Türgi kuningas, ha-ha-ha-ha-ha!
Sultan on kuningas.

Tal seitsesada naist...
Mis teevad naised tal...
Nad lõik'vad tubakat...
Mis saab sest tubakast...
Sest saab üks tore suits...
Mis saab sest suitsust siis...
Sest saab üks Türgi poiss...
Mis saab sest poisist siis...
Sest saab üks kuningas...

Suur päiksesõõr, all taevakaar,

Nii näeme joonistust poisil.
Kõik valmis teeb, siis lihtsalt veel
Alla ta kirjutab read:

Olgu jääv meile päike,
Olgu jääv meile taevas,
Olgu jääv meile ema,
Olgu jääv minu rõõm.

Truu sõber hea, mind usu sa,
Rahvad kõik ihkavad rahu.
On aastaid meil, kolmkümnend viis,
Kindlalt ka kordame siis:

Karm sõdur, taas sul valvsam samm:
Kuskil käib plahvatusmürin.
Veel rahvail maal, poeb silmi hirm,
Ühtne meil põues on hääl:

Ei vaenujõud, ei sõjajõud
Pogadel surma või tuua!
Jääb päikseleek, jääb õnnetee,
See on me kõikide püüd.

Suured koerad, väiksed koerad,
Kutsikatel kellad kaelas.

Löö aga jalga vastu maad,
Küll nemad koju lähevad.

Suurtel koertel hääl on kuri,
Väikstel koertel vaikne urin.

Suurtel koertel suured hambad,
Väikesed ei ole lambad.

Sõbrad meie rõõmsas ringis
Ärgu olgu muret mingit!
Las voolab vein!
Kõik laulgem siin
Ja tühjaks joogem klaasid taas!
Miks ilme teil on tuim ja range,
Miks istume kui teibad kanged?

Las voolab vein!
 Kõik laulgem siin!
 Las voolab vein,
 Kõik laulgem siin!
 Kõik laulgem siin:
 Me pole tummad nagu tursad vees,
 Me pole tummad nagu tursad vees,
 Nüüd koos, nüüd koos,
 Nüüd koos peab rõõmsalt laulma iga mees.
 Kui puuduks armastus ja vein
 Siis elu oleks tühi meil!
 "Vivat, vivat, vivat!"
 Neil hüüdkem koos!

Sõbrad, teiega on hea, aga elu samme seab.

Hakkan minema nüüd oma kitsast rada.
 Aeg vaid üksi seda teab, karmis saladuses peab,
 Kus on peidet minu saabumise sadam.

Ja mu õnn võiks olla suur,
 Kui te ükskord, nähes kuud,
 Mõtleksite siis ei rohkem ega vähem,
 Kui et – kurat teab, mismoodi tal seal läheb.

Uusi sõpru, usun, veel leian tollel võõral teel.
 Aga mäletate, kuidas jõime viina.
 Kuidas rõõmsaks muutus meel, kui kitarre ainus keel
 Võis meid pikaks õhtuks unustusse viia.

Sõidan ma rongiga, Tartu teadust tegema,

Kotid pungil toitu head ja raha taskud täis,
 Sokid puhtad, särgid ka, püksid sirge viigiga,
 Habe aetud ja lips on ees,
 Hea on olla korralik mees.

Siis jälle tuttavat mõminat kuulen...
 Ja mulle meenub see eelnenud trall,
 Kui keegi sõber mu triigitud kuues,
 Jäi magama riivli all.

Õhtu käes, ma rikas mees, kõigil teistel välja teen
 Olen maal, ja midagi, mind segada ei saa,
 Šampust avan pauguga, lasen vahul voolata,
 Röögin siin ja laulan seal,
 Võin käia kätigi peal.

Nädal läind, ma koduteel, kõrvus miski rõhub veel,
 Juuksed salkus, pea on must ja raha – polegi.
 Töotan ma, et iialgi, enam ei joo ma kunagi,
 Õpin hästi, ikka koolis käin
 Ja ei tuigerda purjuspäi.

Siis jälle tuttavat mõminat kuulen...

Sõitsin oma setukaga linna poole traavi,
 Ilm oli ilus nii, et tolmas tee.
 Järsku nägin – tüdruk astus maantee veeres kraavi,
 Tundsin teda kohe – oli Liisa see.

∴ Liisa, päikseline naine,
 Liisa, kaunisilmne naine,
 Liisa, unelmate naine.
 Aga hobu oli väsin ja piip oli kustund. ∴

Võtsin Liisa vankrile ja sõit läks jälle lahti,
 Seal ta mul siis punetas kui ladvaõun.
 Enam ma ei saanud muud, kui ainult Liisat vahti,
 Ohjad läksid meelest, aga rinnas oli kõu.

Liisal olid juuksed nagu viljakõrred kuldsed,
Silmad olid sinised kui potikaas.
Rinnad olid ilusad ja ümarad ja kõrged,
Puusajooksu andis alles vaadata.

Võtsin Liisal ümbert kinni, musu tahtsin võtta,
Liisa oli soe nagu värskel sai.
Aga selles ürituses jäin ma kohe häтта,
Liisa mulle – plaks – vastu kõrvu löi!

Sõlmi juustest lahti pael, heida põrandale see.

Nagu leegi võbin lael veel mu kõrval leba sa.
Ära looda leida und, peagi hommik koitma lööb.
Kingi mulle mõni tund, äita mööda saata öö.

Olen halb või olen hea,
Kohut mõistma sa ei pea.
Võtku homme mind või saatan,
Täna sõpra vajan ma.

Maha jäänud eilne päev, homsed kellad veel ei löö.
Kurb on see kui ükski jään – äita mööda saata öö.

H. Karmo / K. Kristofferson (K. Kristofferson)

Sõnast ainsast võib tulla riid

Kes meist seda küll ei teaks
Kuid kas õige, ta alati
Pikka viha kandma peab

Anna mulle andeks ja küllap ka siis
Andeks sulle anda võin minagi
Tulist tühjust kumbki meist kasu ei saa
Lepime siis kiirelt, miks oodata

Uhkelt mööda käid püstipäi
Sõnagi ei räägi sa
Minul ammu kõik meelest läind
Vastu sulle naeratan

Sääl Abjas Vana-Karistes,
Kord elas ihne peremees.

See perel' halvast' süüa andis,
Ühe silgu laual pandis.

Siis sulane säält vihaga
Nüüd tuli ära tulema.

Ja võeti teine sulane,
Kes kavalam kui endine.

Kui ühe silgu ära sõi
Siis õues kukerpalli löi.

“Pai perenaine, silmapilk
Too aidast veel üks teine silk,

Sest ühel silgul üksinda
On kõhus igav elada.”

Siis perenaine rutuga
Läks aidast silku otsima.

Kui sulane see silgu sõi,
Veel hullemini uppi löi:

“Kaks silku kõhus kaklevad
Ja teineteist säääl kolgivad!

Pai perenaine, luba sa,
Et võiksin saada kolmanda!”

Perenaine aita tõttis,
Kolmandama pütist võttis.

Kui sulane ka selle sõi,
Siis matsti vastu kõhtu lõi.

Nüüd perel hää on elada:
Kolm silku antaks korraga,

Kui kaks neist kõhus kaklevad,
Siis kolmas riidu lepitab.

Süda, soovin, et su valik oleks vali.
Kaalu, keda kallimaks neidudest pead –
Ära tee vaid mõtlematult seda!

Süda, hinda ainult õiget üle kõige –
Neidu rõõmsatujulist, virka ja head,
Et ma võiksin armastada teda.

Kaks korda enam meil õnne on siis,
Kaks korda kenam võib elu tunduda nii.

Süda, hinda ainult õiget üle kõige –
Neidu rõõmsatujulist, virka ja head,
Et ma võiksin armastada teda.

Süida tuksub tuks, tuks, tuks.

Mine lahti uks, uks, uks,
Et me lähme Mallega
Saarde kalu püüdema.
Hopsassa, Mallega
Saarde kalu püüdema!

Oh kui saaksin mina säääl –
Korge mere selja pääl
Malle kõrval souada,
Ootaks vene jouada.
Hopsassa, Mallega
Ootaks vene jouada!

Kui on hüva pärituul,
Lendab vene nii kui kuul,
Siis meil aega Mallega
Salajuttu vestata.
Hopsassa, Mallega
Salajuttu vestata!

Kui on kalad roogitud,
Jutud kokku räägitud,
Siis me lähme Mallega
Maale kalu kauplema.
Hopsassa, Mallega
Maale kala kauplema!

Koju tulles kiiresti
Võtan Malle kaenlasse,
Siis me lähme Lontova
Pulmaehteid osetma.
Hopsassa, Mallega
Pulmaehteid ostema!

Taas kuulen mandoliinide mängu,

Kõlab tuttav viis,
 Taas kõnnin mööda rohtunud paiku,
 Mis meid kokku kord viis.
 Siin on see tee, kus käisime ammu,
 Saatjaks tähed ja kuu,
 Siin tundsimme siirast ning andunud
 Rõõmu, õnnest vaiksed suud.

Ei iial mandoliinid läe meelest,
 Mandoliinid läe meelest.
 Õne kord nad mul tõid
 Seepärast hinge mul jäänd
 See mandoliinide hääl
 Kuuvalgel ööl.

Taas kuulen mandoliinide mängu,
 Kõlab tuttav viis,
 Nüüd mõtteis tuttavat rada ma astun,
 Mis meid lahku kord viis.
 Kuu hellalt paitab mändide latvu
 Ja tuhmilt valgustab teed.
 Vaid kaugelt õrna muusikat kandub,
 Mandoliinid on need

Taat tuli kodu poole, aedupidi käis,

Õlut oli rihmavahe tihedasti täis.
 :,: Eit aga torises, et mine hulgu veel,
 Mina sinust kurivaimust välja ei tee :,:

Teisel õhtul taat tuli, aedupidi käis,
 Sedapuhku peeti oli nahavahe täis.
 :,: Eit aga nähvas, et nii molu mees,
 Teis ei ole leida terve ilma sees :,:

Kolmas õhtu taat tuli, aedupidi käis
Selget valget viina oli silmadeni täis
:,: Eit aga käratas : sa igavene tõhk,
Korja oma kodinat et puhas oleks õhk :,:

Nädal kulus taat tuli, aedupidi käis
Jumal teab mis solki oli pealaeni täis
Karjaaiast kilomeetri okastraati sai
Keris ümber endale ja kodu padavai.

Aedupidi kobades ta kodu kätte sai
Eit seisis ukstelävel, vihane kui hai.
:,: Taat aga mõmises: “olen okastega siil,
Looduskaitse alune ja magan täna siin.” :,:

Tead millal olen rahul,
Pihku kui maailm mahub,
Hoida kinni võin tuult.
Hing mässab tormivahus,
Kui on lahus,
Veel suudlust ootav suu.

Kui hetkel on valus, tahan sulle mõelda vaid,
Muud ei ma siis palu, ka su pilk kõik öelda võib.

Kee merekarpidest sul teen, oma hääle panen,
Sinna laulma üht viit.
Kaugel kui olen ära, ei mu pärast,
Sa hirmu tunne siis.

Kui kaotan su silmist, pärlikee järgi sind püüan,
Hääl laineist või pilvist, juba kaugelt hüüab mind.

Kui olen kurb ja nutan, soovin mu juurde rutta,
 Kee su kaelas on märg.
 Juhtub et mind kui jäta, kee sult võtan,
 Siis tuhmub selle värv.

Tead millal olen rahul, pihku kui maailm mahub,
 Hoida kinni võin tuult.
 Hing mässab tormivahus, kui on lahus,
 Veel suudlust ootav suu.

Kui olen kurb ja nutan, soovin mu juurde rutta,
 Kee su kaelas on märg.
 Juhtub et mind kui jäta, kee sult võtan,
 Siis tuhmub selle värv.

Juhtub et mind kui jäta, kee sult võtan,
 Siis tuhmub selle värv.

Tolmund seintel raamid,

Neis möödunud aastad reas
 Valges kleidis daamid, üks mirdipärg.
 Laekas koltund kirju, kui lehti sügispuul.
 See, kes neid on saanud, on ammu läinud siit

Vana pildiraam kaugeid aegu teab
 neid kes läinud siit luitund raam meeles peab
 vana pildiraam kaugeid aegu teab
 kui kord lähme siit meidki siis meeles peab

Leida möödunud õnne või kordki olla noor
 raamil tuhmund klaasid seal all see kõik.
 Keegi teele poega nii kaugel saatis veel,
 nüüd ka need on läinud, kes saatis neid

::: Transvaal, Transvaal mu kodumaa

Ta põleb tule sees. :::

::: Seal suure puude okste all
Kord istus mõtteis mees. :::

::: Mis üle sina kaebad mees,
Mis üle kurvastad. :::

::: Mul kõigest kümme poega on,
Kolm neist on langenud. :::

::: Ja ilma palveristita
Said maha maetud. :::

::: Ja ülejäänud võitlevad
Veel vabaduse eest. :::

::: Mul kõigist kõige noorem poeg,
Ta palub sõjasse. :::

::: Oh isa, isa luba mind
Sa vaenuväljale. :::

::: Ma poja palvet kuulasin
Ja teda lubasin. :::

::: Ja sama päev läks minuga
Poeg vaenuväljale. :::

::: Ühes hirmsas suures lahingus,
Kus ma tema kaotasin. :::

::: Poeg roomas Inglis' laagrisse,
Tõi meile padroneid. :::

∴ Transvaal, Transvaal mu kodumaa,
Ta põleb tule sees. ∴

∴ Küll jumal õiglust armastab
Ja kurjust karistab. ∴

Tudengite rõõmus meel

Olgu kõigil sihiks eel!
∴ Rõõmu elus püüa sa
Selles suhtes harrasta! ∴

Kui ehk võitlus, sõjatee
Kutsub surmatandrile:
∴ Oma au ja isamaad
Vahvalt nemad kaitsevad! ∴

Tartu üliõpilased
Kõik on suured karsklased:
∴ Viina hävitavad nad,
Muidu Bakhus võtaks maad! ∴

Tudengid kui demonid,
Pikadoorid, treilorid
∴ Naisi taga kiusavad,
Veenust truult teenivad. ∴

Üliõpilasest mees
Rahamehest ikka ees:
∴ Kapitali põlgab ta,
Laseb raha lennata! ∴

Kui üks tudeng peaks ka
Eluaeg tudeerima,
∴ Siiski alma materis
Käib ta aastas korda viis. ∴

Kui maailm kord hukka lä'eb,
 Mis siis meist veel üle jääb!
 .: Taevatähti uuri sa,
 Täht võib gloobust surmata! .:

Tuhanded külad, tuhanded talud

Laiali Eestimaal.
 .: Sündisid ilma kadunud põlved,
 Vanavanemad. .:
 Külvasid vilja, lõikasid vilja
 Vanavanemad.
 .: Tähistaevast jälgisid ilma,
 Lastele saatust ka. .:

Oo, Eestimaa, oo sünnimaa,
 .: Kuni su küla veel elab,
 Elad sina ka. .:

Lapsed kasvasid, sirgusid suureks,
 Pöördusid metsast ja maast,
 .: Rebisid puruks põlised juured,
 Lahkusid kodust nad. .:
 Rändasid ringi, kandsid kingi
 Pastelde asemel nad
 .: Otsisid õnne avali silmi,
 Önn jäi neil leidmata. .:

Oo, Eestimaa, oo sünnimaa...

J. Kask, T. Tasa, M. Zilmer

Tuhat korda kas või alata

Tuhat aastat tõusu mitte luigelend
 Oma rahvust maha salata
 Sama ränk on nagu orjaks müüa end.

Eestlane olen ja eestlaseks jään,
 Kui mind eestlaseks loodi.
 Eestlane olla on uhke ja hää
 Vabalt vaarisa moodi.

Tuhat kõuaehhälset küsijat
 Vaba meri. Põlis talud. Püha muld.
 Tuhat korda tuhat püsijat
 Kõige kiuste elus hoiab püha tuld.

∴ Eestlane olen ja eestlaseks jään... ∴
 Mm... jah, just nõnda vabalt vaarisa moodi.
 Nende mehiste meeste moodi.

Tule kallim, lähme Emajõele sõudma,

Paadi põhja teen sul pehme aseme.
 Ja kui paadivaht meilt tuleb tasu nõudma,
 Siis me kahekesi jalga laseme.

Minu ärklitoas on olemas raudvoodi,
 Hunnik raamatuid ja õlle jaoks üks kann.
 Igal öösel armastan sind isemoodi,
 Nagu Romeo või kirglik Don Juan.

Olen vaene mees ja mul ei ole raha,
 Pintsak narmendab ja krae on tihti must.
 ∴ Siiski anun, kallim, jäta teised maha,
 Luban sulle suurt ja vaba armastust. ∴

Kauneim neid, miks on su mõtteviis nii maine,
Ihkab ahelaid su õrnalt õõtsuv rind.
.: Olla alati truu abielunaine,
Kas see koledus ei kohutagi sind? .:.

Pannid, potid, priimused ja pudrupada,
Diiyan, tugitool ja nurgas kummipuu.
.: Ütle, kallim, on see kõik, mis õnneks vaja
Või ka peale selle olema peab truu? .:.

Tule kohvikusse, ostan sulle mokat
Ja sa istud minu kõrval nagu roos.
.: Seal siis unustame kõik maailma okkad,
Elu seisab ainult armastusest koos. .:.

Tean, et juhtub see vaid ainult mõtteulmas
Ja ei tahagi sul tee peal olla ees.
.: Ainult alandlikult peatäit sinu pulmas
Palub härdalt murtud südamega mees. .:.

“Tule, Mannike, õunapuu alla,
 Sest õunapuu all on nii hea!” –
 “Ei õunapuu alla saa tulla,
 Sest rohi on kastest veel märg.” –
 “Just kaste on see, mis meid hurmab
 Ja meeled nii segaseks teeb.” –
 “Kes vastutust võtab siis kanda,
 Kui midagi juhtuma peaks?” –
 “Eks vastutust võta see kanda,
 Kes ülevalt vaatab meid pealt.”
 Aga karjapoiss istus puu otsas,
 Sõi õuna ja käratas sealt:
 “Ei vastutust võta ma kanda,
 Sest ma pole osa sest saand!”
 Siis karjapoiss tuli puu otsast
 Ja temagi osa sest sai.
 Nüüd vastutust võtab ta kanda,
 Sest tema on osa sest saand.

Tule ääres istun mina,
 Öhus lend'vad sädemed.
 Öösel keegi mind ei sega,
 Kõik on vait ja vagusi.

Hommikul meid koidupuna
 Vara unest äratab,
 Rändama mind sunnid sina
 Mööda laia ilmamaad.

Nüüd, mu kallim, lähen mina,
 Teadmata mu reisitee.
 Mälestuseks seo mull' sina
 Rätik sõlme rinnale.

Tahaks teada, kes küll homme
 Kuuleb minu lauluhäält.
 Ja kes päästab selle sõlme
 Lahti minu rinna päält!

Tulge kokku Eesti pojad, tulge võidupidule,
 Vabaks saanud Eesti rahvas, truiks jääme temale.
 Ainult Eestis tahan olla, ainult Eestis elada,
 :: Kus on vabadus nii kallilt lunastatud verega. ::

Kui ka tuhat iluväge püüaksid mind meelita,
 Siiski sinu kenat loodust tahan üksi ülista.
 Eesti näkineitsid viivad, kätel murul' tantsima,
 :: Ööbik laulab Eesti metsas, kukub kägu lõpmata. ::

Eesti kapakali käärib vahus õlleaamides,
 Vanemuise kandle saatel hõiskab noorus kaasikus.
 Ainult Eesti võidupidu tahan pühitseda ma,
 :: Väsind keha karastada vahu õllekannula. ::

:: Ja kui eland mina ilmas, kosin Eesti neiu ma, ::
 Kelle seltsis hua poole tahan truult sammuda.
 :: Siiski tahan, et mu keha maetaks Eesti pinnale. ::

Tõlla ees meil tormab neli Tori täkku,
 Tagumiku alt meil läbi lendab maa.
 Kabjad löövad meile musta pori näkku,
 Aga tee ei lõpe, otsa sõit ei saa.

Hobused on vahul, ragisevad rangid,
 Mustal taeval sähvib ekslev välgunool.
 Kihutame nagu põgenevad vangid,
 Kelle kanda limpsab verekoera koon.

Selle sõidu lõpust mõelda me ei taha,
 Otse püsti ees on pimeduse sein.
 Sellest sõidust ainult mälestus jääb maha
 Ja me surnud ema ettetuntud lein

Tõuse üles ja läheme ära,
 Kaste langeb ja märjaks saab maa.
 Tõuse üles ja läheme ära,
 Kauem siia me jääda ei saa.

Võta kinni kui tahad veel kaelast.
 Võta sõrmedest, hoia veel käest.
 Aga ehted mis kadusid kaelast,
 Ükskord tagasi küsid mu käest.

Tõuse üles ja läheme ära,
 Kauem siia me jääda ei saa.
 Öö on lühike, hilja või vara,
 Juba enam aru ei saa.

Võta kinni kui tahad veel kaelast.
 Võta sõrmedest hoia veel käest.
 Aga ehted mis kadusid kaelast,
 Ükskord tagasi küsid mu käest.

Tõuse üles ja läheme ära,
 Kaste langeb ja märjaks saab maa.
 Tõuse üles ja läheme ära,
 Kauem siia me jääda ei saa

::: Täna me liigume

Küladesse, korteritesse, :::

::: Kus või ja munaroom

Ja värskelt lüpstud piim :::

::: Ja üks väikene viin. :::

::: Neiu, sull' tuksub mu rind

Aga veel ei võta mina sind. :::

::: Sest oota veel paar kuud,

Siis jälle annan suud :::

::: Ja toon sõrmuse sull' . :::

::: Neiu, su kambrike

Ülal on nii väike, kenake. :::

::: Vast nüüd on aeg sul minna

Ja ennast heita sinna, :::

Sest suvisel a'al

Algab vara ju koit.

Täna õhtul, kallid sõbrad,

Relvavennad, kui üks mees

Löögem kokku käed ja kannud,

Unustagem kõik mis ees.

Esimesest klaasist saagu

Vaikiv, vaikne mälestus.

Matkem maha kallid surnud,

Lein ja hirm ja jälestus.

Teisest klaasist saagu soojus,

Saagu hingelähedus,

Kadugu kõik keelepaelad,

Hääle roostekähedus.

Kolmandamast klaasist saagu
 Südamele väravad,
 Saagu valgus, milles jälle
 Kodurannad säravad.

Aga laul kui pooleks murdub –
 Ingel mõõgaga on ees...
 You are lost and gone forever.
 Dreadful sorry Clementine.

K. Ristikivi

Täna õhtul naudin elu,
 Vallatledes sinuga.
 Täna imetlen su ilu,
 Homme võitlen surmaga.

Kõik maailma uhked roosid,
 Kingin täna sinule.
 Täna hüüan veelkord “proosit”,
 Kallimale neiule!

Sõber, ütle mis on elu,
 Ütle, mis on armastus.
 Elu on vaid vaev ja valu,
 Armastus on unistus!

Tulgu homme torm või maru,
 Vara veel on murda jääd.
 Enne ahastust ja valu,
 Viimsed hetked olgu hääd!

Armastan sind igavesti,
 Armastan sind surmani.
 Mingu juuksed hõbehalliks,
 Armastan sind ikkagi.

Sõbrad täitke veel kord klaasid,
Tervituseks elule,
Ja siis hüüdke veelkord "proosit"
Kallimale neiule.

Uhkel krahvil Monte Kristol

Rippus puusal vägev pistol.
Ta sauna poole tüüris,
Kus noorpaar ennast küüris.

∴ Taaderitt ja tuurita,
Elu käib ilma uurita. ∴

Rinaldo Rinaldini
Pani sauna alla miini.
Kui noorpaar pugest põhku,
Kogu krempel lendas õhku.

Ei mul pole laual uuri,
Mis meenutaks kultuuri.
Ma siiski loomusunnil
Ärkan üles õigel tunnil.

Ei mul pole uuri vaja,
Elan nii oma eluaja.
Ja ükskord õigel tunnil
Lahkun elust loomusunnil.

Mind nurgal ootab Maie,
Kes on tulnud kohtamaie.
Ma ise jandan praegu,
Ei tea ma kellaegu.

Uisk seisis sildas, härjad sees,
Aga kapten praalis kõrtsu ees.

∴ Valle reisu-reisu hopp! ∴
Aga kapten praalis kõrtsu ees.
∴ Valle reisu-reisu hopp! ∴
Aga kapten praalis kõrtsu ees.

Uisu saunas on tal seitse laiska meest,
Kes toitvad täida päeval ööl.

Tõuske üles, pange riidesse,
Sest Uisk läheb kohe Virtsusse.

Uisk suure pika mastiga
Läheb Virtsu härjalastiga.

Kruus-Aadu Uisu rooli peab,
Peedu Andrus signal-lambid seab.

Suur väin, see möllab hirmsasti,
Tema tahab neelda Uisku ää.

Härg oksendab ja peeretab,
Aga Peedu Andrus naeratab.

Juba oli poole päeva aeg,
Kui Virtsu jõudis härjalaev

Ja Virtsu kõrtsi õlut ja viin
Neid mehi jälle ootab siin.

Ei rõemusta mind mootorpaat,
Vaid uisu ahtris õllevaat.

Vahel on nagu tahaksin midagi muud

Mitte seda mis minule antud
Ma ei ütle et tahaksin päikest ja kuud
Tahan kuube mis pole veel kantud.

Tahan naist kes on kuum nagu lõunamaa öö
Tahan kirge mis minu jaoks laetud
Ma ei nõua et oleks tal vooruslik vöö
Tahan hästi et asi saaks aetud.

Tahan rännata sinna kus jalg pole käind
Tahan korrakski ära siit minna
Ma ei mõtle et oleksin kõrbesse läind
Tahaks näha või suuremat linna.

Tahan piiluda vett millel kallast ei näe
Ma ei mõtle et hullaksin laintes
Tahan korraks ta sisse vaid torgata käe
Kas tõesti ta soolaselt maitseb.

Tahan lennata, aga mitte eriti kõrgelt
Tahan lennata, aga näe, kardan kokkupõrget.
Tahan lennata, aga mitte eriti kõrgelt
Tahan lennata – kuigi kindlam on vaadata
Lendamas tuvi või kurge

Tahan proovida jooki mis purju teeb pää
Ma ei mõtle et täis tahaks juua
Tahan tunda kas tõesti see surin on hää
Et sellele ohviks end tuua.

Tahan tunda mis tähendab tõeline torm
Ma ei mõtle et roniksin masti
Võiks puhuda tuul kasvõi mütsi mul peast
Ka see oleks pagana hästi.

Tahan eksida mõnikord tuttavalt teelt
 Tahks kohata musta kassi
 Ma ei mõtle et sohu peaks uppuma teelt
 Aitaks sellest kui ukсед läeks sassi.

Vahel on nagu tahaksin midagi muud
 Mitte seda mis minule antud
 Ma ei ütle et tahaksin päikest ja kuud
 Tahan kuube mis pole veel kantud.

Vahva kindral Windisch Grätz

Ja kõik härrad kindralid.
 Varavalges läksid sõtta,
 Vaenlast julgelt ründasid.
 Varavalges läksid sõtta,
 Hüüdsid kogu karjaga:
 .: "Aidaku meid härra Kristus
 Ja see preili Maarja ka!" .:.

Algas taplus Solferinos,
 Suits käis taevavõlvini.
 Soolikaid seal songiti ja
 Verd seal voolas põlvini.
 Soolikaid seal songiti ja
 Tõusid lihakuhi lad.
 .: Raiusid seal meie poisid
 Hirmsas vihatuhinas. .:.

Meie poisid, ärge kartke.
 Nahka teilt ei koorita.
 Rahavanker sõidab kaasa
 Rügemendi vooriga.
 Rahavanker sõidab kaasa,
 Mitu koormat õgimist.
 ∴ Pole kuskil rügemendis
 Lõbusamat sõdimist. ∴

J. Hašek / R. Lahi

Vaikin igal pool ja nii malbe

Võrgu enda ümber koon
 Mille tagant eal ei keegi mind, välja too
 Ja see ongi hea, nõnda ükski hing minust veel ei tea
 Et nii tihti ennast ma ju peitma pean

Ja siis ma olen nagu sangar seiklusfilmis
 Ohu ees ei sule iial silmi
 Ei ma satu hätta ja ükski neiu jätta
 Mind ei enam saa
 Kui tarvis tähti taevast alla tooma sõidan
 Igas paigas aina kuulsust võidan
 Kasvõi tiigrit paitan ja seegi siin ei aita
 Kõigist julgem ma, kõigist julgem olen ma

Lähem mööda teed, kaunis neiu ruttab minu ees
 Liblikana päevapaistel hõljub ta, ime see
 Kõnnib seal ja kaob, ta ei märka,
 Et ta on kui loodud minu jaoks
 Aga hiljem kodus temast nii kaua veel und ma näen

Vaikne kena kohakene,

Kõige kallim surmani!
Minu isamajakene
Meeles minul alati!

Minu isamajakene,
Linnupesa sarnane
Sest ma nagu linnukene
Igatsen ta järele!

Selge allikas seal jookseb,
Sealt ma lapsepõlves jõin
Kenas koplis paju õitseb,
Sealt ma pajupilli tõin!

Õues sirge kask seal seisab,
Temast magust mahla sain
Aias õunapuuke õitseb,
Sealt ma maitsvat õuna sõin!

Vaikne kena kohakene,
Kõige kallim surmani!
Armas isamajakene
Meeles minul alati!

M. Körber (F. Mühlhausen)

Valged kajakad kisavad rannal

Punapäikese loojangu eel,
Tuulekeerises jõuavad randa
Valged lained, mis murduvad teel.

Meri on, meri jääb, meri olema peab,
 Laine laksudes rannale lööb.
 .: Tihti juhtub ka nii, meri pidu peab siin,
 Lained mürinal randuvad siis. .:.

Sinimeri, su vahusel pinnal
 Näkineide seal tantsimas näen,
 Ja meri on sünge kui hauas,
 Ei tähti seal vilkumas näe.

Näkineiu, sa punud mul pärga
 Merelainete sügavas vees,
 Vesiroosidest punutud paelad
 Minu ümber sa armutult seod.

V. Köster (Järsumäe)

Vangile ei meeldi trelid, karskele ei meeldi viin.

Arstile ei meeldi haiged ja haigele ei meeldi piin.
 President ei kuula rahvast, rahvale ei meeldi vaht.
 Vanale ei meeldi noored ja mulle ei meeldi praht.

Mulle meeldib naer,
 Mulle meeldib armastus
 Mulle meeldib kõik see,
 Mis meie sees on kaunist veel
 Mulle meeldib puutumata loodus
 Meeldib olla noor
 Ja oma rahvaga mul meeldib olla koos.

Mõnele ei meeldi ausus, mõnele ei meeldi kuld
 Mõnele ei meeldi minevk ja mõnele kodune muld..
 Tulijatele kõik on võõras, olijatel kaob kultuur,
 Minejatel muutub mälu ja väikestel pahn suul.

Pankurid ei seedi vaeseid, vaestele ei meeldi võim,
 Preestrile ei meeldi saatan ja saatanale võõras võim
 Targale ei meeldi lollide jutt,
 Koerale ei meeldi rihm.
 Nõmedus ei seedi mõistuse häält
 Ja mulle ei meeldi tugevnev vihm.

Vanu laule hea on laulda,
 Kui on õhtu ja kõik sõbrad lõkke äärde
 Jälle kokku tulnud on.
 Üle puude näen kõrgel tähti
 Ja siis mu juurde astud sa.
 Rohkem õnne sellel õhtul ei vaja ma.

Meil põleb tuli, see annab sooja,
 Kuid ma ei usu, et lõkke lõõm
 Oleks praegu siin mu kõrval su ainus rõõm.

Oo, mu Maria – oo mu Maria –
 Nii kõigi hääled on laulmas sul.
 Ma toon kitarr, ja tasa mängin
 Me iidset laulu.
 Ave Maria, Ave Maria.

Lihtne viis, aga siiski see
 Meie ees muudab kauniks öö.
 Ave Maria ... Oo, mu Maria
 Oo, mu Maria – nii kõigi hääled
 On laulmas sulle.
 Ma toon kitarr ja tasa mängin
 Me iidset laulu: Ave Maria...

Vennad tehkem puhtaks hääled,

Pangem laulud kõlama.
Laskem kõlada kõik keeled,
Noorus peab ju elama!

∴ Kes saab noorust, noorust keelata, keelata
Kui ta tahab, tahab hõisata, hõisata! ∴

Neiud, teile laulud loome,
Nii on tore elada,
Rõõmukarikast me joome
Tuhat sõõmu korraga!

Kevade võib mööda minna,
Sinna parata ei saa.
Aga laul, mis kõlab rinnast,
Peab vabalt voogama!

Elu see võib põrgu minna,
Sinna parata ei saa,
Aga teel, mis viib meid sinna,
Peab viina voolama!

Vihma sajab, kõik ujub,

Lastel paha on tuju,
Ainult krokodill jalutab vees
Silmis lustakas sära.
Ei ta põgene ära –
Lõõtsamäng talle rõõmu ju teeb

Sünnipäev on ükskord aastas,
Kinke mulle kaasa toob.
∴ Vihmapiisa tantsu saatel
Mängin pilliloo ∴

Pilvelt tuleb üks võlur,
 Kino kannab ta õlul,
 Filme vaadata tore on koos.
 Õnne mulle ta soovib,
 Täidab kõik minu soovid:
 Kohe viissada jäätist ta toob.

Vihmana ma sajan, vihmamana ma sajan aeda.

Tuulena ma lendan, tuulena ma lendan ringi
 Vihmana ma sajan, vihmamana ma sajan aeda.
 Tuulena ma lendan, tuulena ma lendan ringi
 Sinu öös...

Olen kuu. Olen kuu. Olen kuu. Olen kuu.

Tulena ma kannan, tulena ma kannan jõudu.
 Kastena ma emban, kastena ma emban jalgu.
 Tulena ma kannan, tulena ma kannan jõudu.
 Kastena ma emban, kastena ma emban jalgu
 Sinu öös...

Järvena ma vaatan, järvena ma vaatan üles.
 Taevana kuulan, taevana kuulan alla.
 Järvena ma vaatan, järvena ma vaatan üles.
 Taevana kuulan, taevana kuulan alla
 Sinu öös...

Mäena ma vaikin, mäena ma vaikin paljust.
 Merena ma randun, merena ma randun õue.
 Mäena ma vaikin, mäena ma vaikin paljust.
 Merena ma randun, merena ma randun õue
 Sinu öös...

Viina joo, kui noor veel oled sa,
Küll vanaduses aega sul karskust pidada.

Ah milleks meile vaja seda ämmamoori maja,
Selle pummeldame maha, lähme metsa elama!

Suitsu tee, kui noor veel oled sa,
Küll vanaduses aega on astmat ravida.

Tantsu löö, kui noor veel oled sa,
Küll vanaduses aega sul jalgu puhata.

Lapsi tee, kui noor veel oled sa,
Küll vanaduses aega neid kokku lugeda.

Võtta võid kõik mu kullatud keed,

Käevõrud heita kaevu
Jäta vaid mulle vaevade teel
Alles mu naer, kuldaväärt naer

Hallitab hõbe ja kahvatub kuld,
Pärlikee mureneb kildhaaval,
Muretut meelt ja südametuld
Kallimaks kuulutan ma

Ei aima me keegi, mis ootab meid veel
Ja meeletul teel heitlik on meel

Rahud ja tuuled merel ja maal
Maailma muuta võivad
Tundeile ikka jääb kullakaal
Pilvede all, pilvede all

Naeratus kandami hinge pealt viib
Leevendab valu ja vaeva
Võta mu vaevad, mure kõik vii
Nüüd üle vaevadevee

Ei aima me keegi, mis ootab meil veel
Ja meeletul teel heitlik on meel
Ei aima me halba, kuid iialgi liiga ei tee
Ka naer, mille valgel näeb veel heledam tee

Väike neid, oota vaid,

Veel on maid, kuhu said
Antud hoiule mu armutõotused,
Kuid kui merelt tulen taas,
Hüüan rõõmsalt hollarii
Ja sul tasku pistan kingiks dollari.

Kui ma laeval olen tööl,
Sulle mõtlen päeval, ööl
Ja su juustest leitud linti kannan vööül,
Kuid kui sadam neelab mind
Ja jalge all on kindel pind,
Ootab mind, ootab mind võõras linn.

Linna tunda pole vaja,
Seal, kus meremeeste maja,
Seal on laulu-naeru kosta taevani,
Siin on mehed, kel on kulda,
Ja kui röövima ei tulda,
Pidu püsida võib varavalgeni.

Liiter viskit peseb maha
Huultelt meresoola vaha,
Piip on suus ja lahkub sealt vaid suudlusteks.
Piigad siin ei ole pahad,
Kui on taskus suured rahad,
Ühe dollari vaid jätan truuduseks.

Igas mereäärses linnas,
Kus on laevatatav pinnas,
Tüki südamest ma jätnud õitsema.
Kuid kui aastaring saab ümber,
Pööran laevaotsa ümber
Ning ma koju sõidan, koju sõidan taas.

Väike neid, oota vaid, veel on maid...

J. Tätte (E. Taube)

Vändra metsas, Pärnumaal

Ju-heidii, ju-heidaa,
Lasti vana karu maha,
Ju-heidii, ju-heidaa.
Vändra metsas, Pärnumaal
Lasti vana karu maha
Ju-heidii ja ju-heidaa,
Ju-heidii-heidaa,
Vallerii, valleraa,
Valleral-lal-lal-lal-la, hei!
Ju-heidii ja ju-heidaa,
Ju-heidii-heidaa.

Pojad jäivad järele
Ju-heidii, ju-heidaa.
Viidi Pärnu laadale
Ju-heidii, ju-heidaa.
Pojad jäivad järele...

Õpetati tantsima,
Ju-heidii, ju-heidaa,
Kahel käpal kõndima,
Ju-heidii, ju-heidaa.
Õpetati tantsima...

Õrn ööbik, kuhu tõttad sa

Nüüd lahkel lehekuul?
Kas mõisa aias hõisata
Sa tahad roosipuul?
Või metsas toorel toomingal
Saab hüüdma sinu suu,
Kui tähed hiilg'vad taeva all
Ja valgust valab kuu?

Ei mõisa aias hõisata
Või laulu minu rind,
Sest vanemate verega
On võietud see pind:
Ka metsas toorel toomingal
Ei laulma saa mu huul,
Vaid talupoja akna all,
Seal pühal pärnapuul.

Kui jõuab õnnis suine öö,
Siis laulan talle ma,
Et unuks meelest päeva töö,
Jääks rahun magama.
Kõik öö siis hääled heljuvad
Ta kauni kambri sees
Ja unenäod ilusad
Tal seisvad silma ees.

Kui aga taevas kumab koit
Ja kaob pime öö,
Siis laulan: tõuseb priiusloit
Ja vajub orja vöö,
Sest idataeva servassa
Ju näha koidutuld
Ja uuel ilul särama
Löönd Eesti muistne muld.

G. Wulff-Õis (K. Ramm)

Ära joo sina viina, mu kallikene,
Ära käi nii tihti kõrtsis sa!
Sa silmnäost jääd inetumaks
Ja mind sa saadad kerjama.

Ära joo sina viina, mu kallikene,
Sest mured mind on vanaks teind!
Sa armastasid mind nii hellalt,
Kuid nüüd su süda mulle külm.

Ära joo sina viina, su poeg on noor veel,
Tahab kasvata' ja koolita',
Ja tütar, see ei austa sind,
Ta ütleb: minu isa joob!

Ei valeta mu ema sõna,
Kui palju kahju viin küll teeb!
Ta mitmed noorelt hauda saadab,
Ja nõnda teeb ka sinuga.

Öö lõhnab, vihma sajab,
On kevad Tartu peal,
On möödas halvad ajad,
On kevad Tartu peal.

Vihm tuli üle Soome,
Nüüd peatub Eesti peal
Vihm peseb puhtaks Toome
Nüüd läheb haljaks seal.

Öö lõhnab, hingan väljas,
Vihm värskeks teeb mu pea,
Linn puhkab unenäljas,
Nüüd uni ka on hea.

Ma hulgun pika aja
Teen tiiru Toome peal,
Mind ärevusse ajab
Too hakikisa seal.

Ma lähen, äkki vajub
Jalg justkui mädasoos,
Siis näen, kuis mäe all vajub
Maapõhja ülikool.

Öö on imesoe ja paistab kuu,
Pimedus on pargiteil.
Suudlust varjab pink või iidne puu,
Oma tuba puudub meil.

Minu südames sa elad, kenas päiksepoelses toas,
minu südames sa elad, suure armastuse loal,
minu südames sa elad, seda keelata ei saa,
Sest mu südamesse sisse oled kirjutatud sa.

Siiski meie õnn on noor ja kuum,
Mured seda käest ei vii.
Leidub kuskil kord ka meile ruum,
Seni trööstin sind ma nii:
(suvi trööstib sind ja mind.)

Peagi punab koit, on kaste maas,
Meile laulab ärkav lind.
Praegu piisab sest, kuid hiljem taas,
Lohutama pean ma sind:

Õö saabund sadama üle,

Laiutab lahtede suus.
Tähtede helkivas süles
Naetatab kullane kuu.
Tean, et mu tüdruk, sa magad,
Tean, et sind suigutab tuul.
Sinust mu akende taga
Jutustab kullane kuu.

Tüdruk, armastan päikest ja tuuli,
Tüdruk, sinust ma unistan vaid.
Oi neid kirsina punavaid huuli!
Tüdruk, ütle mul, kust sa need said!

Kauguste kutset kui kuulen,
 See mind nii rahutuks teeb.
 Selles on meri ja tuuled,
 Selles on sinavad veed.
 Sinul ja tormil ja taeval,
 Midagi ühist on teil.
 Koos mulle meenute laeval
 Pikil ja pimedail öil.

Reelingul naaldun ja lainetes
 Otse su pilku kui näeks.
 Karide kohinas kuulen
 Palvet, su juurde et jääks.
 Sinule andsin kord sõna,
 Usu, ma seda ka pean.
 Sina ja meri ja mina –
 Üks neist on liigne, ma tean.

A. Uustulnd (A. Uustulnd)

Ühel seikleval priuseriütlil

Olgu pistoda alati vöö.
 Või peitku ennast hoopis ta põues,
 Sest nii on kindlamgi veel.

See relv on ka imelik talisman,
 Mis hoiab sind päeval ja ööl.
 Ta löikab läbi kõik kütked, kütked,
 Millesse satud sa teel.

Ta jätab terveks, terveks vaid kütked,
 Mis hoidmas teda sinu vöö.
 Neid kütkeid läbi tema ei löika,
 Sest nii on kindlamgi veel.

Kust on ta sinu kätte jõudnud,
 Seda sa ise ei tea.
 Mis lööke varjab ta ihutud tera,
 Mis plaane varjab ta ehitud pea.
 Mis on küll selle meistri mõttes,
 Kes selliseid riistu taob?
 Mis on tema õige hind
 Ja kas ta jääb või kaob...

P.-E. Rummo (U. Naissoo)

Ühes külas ja ühes talus

Elas seitse vanatüdrukut.
 .: Kui nad hakkasid aru saama,
 Et nad ei saa mehele. .:

Pistsid piigad nõu kokku,
 Kaardi päält aga vaadata.
 .: Vana Mihkel toast välja
 Tuli varsti tuhatnelja. .:

Ajas reele plikavoori,
 Vanaruunal aga andis nõöri,
 .: Kõige vanem võttis ohjad kätte,
 Sõitis nõia Ella ukse ette. .:

Tere armas nõia Ella,
 Pane meile kaarte välja.
 .: Tõsi jah, teil on hea õnn,
 Kõik te saate mehele. .:

Ukselink tegi lika-lõka,
 Sisse astusid sõdurid,
 .: Ohvitserid ja komanderid,
 Untervits oli kõige ees. .:

Tule, poiss, ja võta mind!
 Ma su vastu nagu lind,
 .: Kriimustan ja küünistan,
 Kui aga saan, siis hammustan. .:

Kuhu küüned sisse löön,
 Säält ma tüki välja toon,
 .: Tule mulle, tule mulle,
 Nõia Ella lubas sinu mulle. .:

Tule mull, tule mulle,
 Nõia Ella lubas sinu mulle,
 .: Suur ja suur, suur aitäh,
 Kõik me saime mehele. .:

Ühes Tartu linna koolis

Istus habemega Mooses
 Ja tema kõrval
 .: Naiskorporant. .:
 Oma vanemate vara
 Nemad pummeldasid maha.
 Seda ülikoolis .: nad õppisid. .:

Oo süüta noorus,
 Sinu kire, veresoojus
 Paneb noorel neiul
 .: Vere kihama. .:
 O tempora o mores,
 Küll sa oled alles toores.
 See, mis ülikoolis .: on selge jamps! .:

Mammad jooksvad mööda linna,
 Ots'vad tütardele kingi,
 Mis kenad on ja .: nii nägusad. .:
 Papad jooksvad mööda poodi,
 Taht'vad olla sakste moodi.
 Oo šikk-šarmante.
 .: Kolmveerand nael. .:

Oh häda ja oh hirmu:
 Toonekurg ei andnud armu
 Ja tuli külla .: süüta neiule. .:
 Eesti jahiseltsid suured:
 Hävitage toonekured
 Ja jätke alles .: valged varesed. .:

Ühest mehest see lugu kellest peetakse lugu

Tema nimi on Madis Mäekalle
 Teda igäüks teab naesed tõstavad pead ja siis
 Rõõmsaste viipavad talle
 Madisel on ka üks sõber Immu
 Kes aeg-ajalt viskas ühe vembu
 Naeste rõemuks ta trombooni puhus
 Vahest valesti – see oli juhus

Kas Tallinnas Saares või võrokeste maal
 Kusiganes pidu seal tantsib üks paar
 Olgu Piret või Pille või Malle ikka rõemus on
 Madis Mäekalle

Kui on kurb või on paha või kui puudu on raha
 Madis aitab ja teeb teile nalja
 Et ka Kai räägib lugu haige koha peal puhub
 Kui on tarvis tõmbab noa kõhust välja
 Mõnus mees on see Madis Mäekalle
 Kutsub lustlikult ka hirmu alle
 Hirmu segab üks Madise sõber
 Psühholoog mitte mingine põder

Üks talv oli see jube libe oli tee
 Madis mütakil istuli kukkus
 Aga igav oli maas seltsiks vaid kaevu kaas
 Madis ohkas ja tudile tukkus
 Siis ühmatas Raspeli Priidu
 Kes kunagi ei kiskund riidu
 Sa aja end Madis nüüd püsti
 Ja tunne end pagana hästi

Oli see jõuluööl Madis tuli just töölt
 Kohtas nurga pääl kaht ilget pätti
 Neil mesi oli keelel kuid kurjus oli meelel
 Tahtsid ää võtta talt taskurätti
 Siis kurjustas Serbati Toomas
 Jätke järgi te kurradi loomad
 Palju kasu on Serbati Tommist
 Kes ei salli kui mehed on jommis

Ükskord Madis oli hädas nagu mustlane mädas
 Oli tüdruk kuid see ei võt vedu
 Räägi päiksest või kuust tüdruk istub kui puust
 Laua taga ja limpsab vaid segu
 Hädast aitas aga siis isand Joffe
 Kes teab laule nii noobleid kui roppe
 Laia lõuaga hüüdis jambulaia
 Madis Mäekalle sai pruudi majja

Ühte majja murdsid sisse

Tüse-Ants ja Villi-Pikk,
Laua peale seadsid ritta
Kõik, mis näis neil vajalik.

Seitse patja, neli tekki,
Siidisukad, samovar,
Võid ja mune, toorest pekki,
Lauakell ja vildipaar.

Aga siis nii täis kui tina
Ilmusid kaks majorit.
Kisendasid täiest kõrist,
Et nad kohe vajaksid –

Kannad kokku klõpsatasid,
Mehed raporteerisid,
Et nad sõda armastavad –
Juhi käsul röövisid:

Aga siis seal tuppa tuli
Punaväe üks osadest.
Üllatunult seisma tardus,
Sest et õhus lendasid:

Mürsud. Kildest surma leidsid
Majorid ja sõdurid.
Kes ei teadnud, mis on sõda,
Röövida vaid tahtsid siit:

Majorid ning Ants ja Villi –
Eksemplarid puhtast tõust –
Põrgust tantsisid kadrilli,
Hoides kaenlas kõigest jõust:

E. Vaigur (H. Kõrvits)

Üks mees nägi unes taevalikku õiglust,
 Mis ühendab kõik, kes tema eest võitlevad,
 Üks mees nägi unes taevalikku õiglust
 Ja sellest päevast peale hakkas seda kuulutama.

Kuid ah –
 Lõpuks on kõik ainult enesemüümine,
 Turul me oleme vennad ja õed.
 Päevhaaval, tundhaaval,
 Tükkaaval, jupphaaval
 Üksteisele müüme
 Omad usud ja tõed...

Üks naine nägi unes taevalikku armastust,
 Mis lunastab kõik, kes temasse usuvad,
 Üks naine nägi unes taevalikku armastust
 Ja sellest päevast hakkas seda kuulutama.

Üks noormees ja neiu
 Kord seisid metsateel.
 Seal linnud laulsid puiel
 Ja päike säras veel.
 Siis korraga grupp sääski
 Neid hammustamas käis.
 Neid piiras kari lehmi –
 No kurat, küll tegi hinge täis!

Aga neidudel meeldib see väga,
 See on neidude südamesoov.
 Igal õhtul, kui voodisse läevad,
 Ainult poissmeestest näevad nad und.

Poiss ostis neiul püksid
Ja siidine glizee.
Ise küsis: Kallis Kati,
Kus on sinu kambrike?
Kui poiss siis kambri jõudis,
Tal tee peal seisis äi.
Mis ütles poisis süda?
No küll kurat tegi hinge täis.

Siis noormes jättis neiu,
Ja sirged, puiesteed,
Sest äialt saadud muhud
Tal kipitasid veel.
Kes tuleb veel nüüd kosja,
Neid poisist ilma jäi.
Mis ütleb äia süda?
No küll kurat teeb hinge täis.

Üks paigake siin ilmas on,
Kus varjul truudus, arm ja õnn
Kõik, mis nii harv siin ilma pääl,
On pelgupaiga leidnud sääl.

Kas ema südant tunned sa?
Nii õrn, nii kindel, muutmata,
Ta sinu rõõmust rõõmu näeb,
Su õnnetusest osa saab!

Kui inimeste liikuvat
Au, kiitust, soprust tunda saad,
Kui kõik sind polgvad, vihkavad,
Kui usk ja arm sust langevad –

Siis ema süda ilmsiks lä'eb,
 Siis veel üks paik sull' üle jääb,
 Kus nutta julged igal a'al –
 Truu, kindla ema rinna na'al.

Mõnd' kallist südant kaot'in,
 Mis järel nuttes leinasin,
 Aeg andis teised tagasi:
 Ei emasüdant – iialgi!

Üks tudeng oli suremas
 Ja hing tal välja minemas.
 So-oh, või suremas
 Ja hing tal välja minemas.

Tudeng see sai hauda pandud,
 Värvitekkel kaasa antud.
 So-oh, või hauda pandud,
 Värvitekkel kaasa antud.

Hing see lendas hauast välja
 Otse taeva luugi alla.
 So-oh, või hauast välja
 Otse taeva luugi alla.

Peetrus seisis luugi peal
 Ja andis talle vastu pead.
 So-oh, või luugi peal
 Ja andis talle vastu pead.

“Sina tõbras, sina lurjus,
 Tuled taeva ja oled purjus!”
 So-oh, või sina lurjus,
 Tuled taeva ja oled purjus.

Hing see kukkus taevast alla
Otse põrgu naiskonventi.
So-oh, või taevast alla
Otse põrgu naiskonventi.

Seal ta tantsis tontidega,
Põrgu naisstudentidega.
So-oh, või tontidega,
Põrgu naisstudentidega.

Üks vanamees raius üht jämedat puud

Ja ohkas: “Mul valusad kondid ja luud.
Kui peremees paremat süüa ei anna,
Ei jaksa ma vaevale vastu küll panna.”

Üks vanamees raius üht jämedat puud
Ja ohkas ja vahtis küll tähti, küll kuud.
“Oh oleks mul raha, oh oleks mul vara,
Ma võtaksin naise ja kallistaks teda.”

Üks vanamees raius üht jämedat puud
Ja ohkas ja muigutas mõnuga suud.
“Oh oleks mul naine, kes järjest mind musiks
Ja muside andmisest iial ei väsiks.”

Üks vanamees raius üht jämedat puud
Ja ohkas: “Kus on küll need peenemad puud?
See puu on nii jäme ja kirves on nüri.
Siin toksi ja toksi kui viimane ori.”

Üks veski seisab vete pääl,
Kuid veskitööd ei tehta säääl,
Sest veskimees on väsinud
Ja veskikivid kulunud.

Oh, tule, noor ja tugev mees,
 Ja vaata ringi veski sees.
 Sa otsi riistad ülesse
 Ja raiu sooned kivisse.

Tee veskikivi teravaks,
 Löö aknad puhtaks, säravaks,
 Küll tuleb rahvas rõõmuga
 Siis kõrge veskikoormaga.

Kui koorma otsas istub taat,
 Hääd õnne eluks ajaks saad.
 Kui koorma kõrval kõnnib neid,
 Siis küsi, kas toob linnaseid.

Kas on tal pulmad tulemas,
 Kas on tal armas olemas.
 Kui pole tal, siis juttu tee,
 Ehk jääb ta sinna veskisse.

See veski seisab vete pääl
 Ja palju tööd võiks teha säääl,
 Kuid veskimees on väsinud
 Ja veskikivid kulunud.

Üle kõige on maailmal vaja üht vaba last,
 Kes midagi pole kuulnud heast ega kurjast.
 Üle kõige on maailmal vaja üht vaba last –
 Ükskõikse huviga vaatab see oma ja võõrast.
 Üle kõige on maailmal vaja üht vaba last –
 Paraja pilguga mõõdab see luuravat sundust
 Ega viitsi mõeldagi püüdjate paelust –
 Aga neil püüdjail on vaja just vaba last.

Põgene, vaba laps –
 See on ainus võimalus.
 Põgene, vaba laps –
 Vii peitu kõik maailma vabadus.
 Kuni veel sa vähegi suudad,
 Kuni veel sa vähegi loodad, vähegi hoolid –
 Põgene, vaba laps!

Vägivald armastab vabadust,
 Tahab ta võita ja vallutada.
 Vägivald armastab vabadust,
 Tahab ta endale allutada.
 Vägivald igatseb vabadust
 Enda najale kallutada.
 Vägivald armastab vabadust –
 Põgene, vaba laps!

Põgene, vaba laps...
 Üle kõige on kõigil vaja sind, vaba laps!

P.-E. Rummo (U. Naissoo)

Üles, vaimud vahvamad,
 Kes Pärnu piirilt Peipsini, kes terves Eestis elamas,
 Sest veel on Eestis vaimustust,
 Mis valmis kaitsma kodupinna vabadust!
 Ja kuni särab meile tähte hele läik,
 Meeles kõigil Riia võidukäik.
 Sest vahvad vaimud ärgake,
 Taas eesti lippu lehvitage võidule!

Välgu nüüd, mõõk!
 Värise, vaenlane!
 Paukuge, püssid, vastu rõhujatele!
 Surma ei karda eesti maleva!
 Ei iial Eestit orjastada lase ta!

Pojad rahva vahvama,
 Kes Pihkva, Jamburi ja
 Võnnu väljadele külvand surma,
 Veel võib Eesti võidelda,
 Veel vaenulise verega võib värvi maa!
 Kuulsuse täht toob hiilgust meie teile,
 Suur on me siht ja surmgi allub meile.
 Kõik koos tulle tormake!
 Me vabaduse kindlustuse tee on see!

Iial ei me isamaa
 Kui me elus, võõrale end ikke alla ei või anda:
 Ei pea keegi ütlemata,
 Et eesti mehed andnud ära isamaa!
 Mõõk juhi meest nüüd teile veriseile!
 Surm kodu eest toob elu kestva meile.
 Käi, töö, väsimatus väes!
 Nüüd on me tund ja lõikuseks ju aeg on käes!

Ütle, millal tuled sa?

Ütle, quando, quando, quando?
 Tuled siis, kui lumi maas,
 Või kui kevad ärkab taas?

Ütle, millal on see päev?
 Ütle, quando, quando, quando?
 Kas sind suvepäikse käes
 Või siis sügiskullas näen?

Mind nii õnnetuks teed,
 Kui ei vasta mull' sa.
 Sinu hääles on naer –
 Tulen siis, kui selleks aeg!

Ütle, millal – ole hea!
Ütle, quando, quando, quando?
Sa ei tea, kuid mina tean:
Küllap tuled õige pea.

JÕULULAULUD

Läbi lume sahiseva sõidab saanike,

∴ Aisakell lööb tilla-talla üliarmsasti. ∴

Kena jõuluehte saanud iga metsapuu.

∴ Seda ilu vaatab kõrgelt mõnus jõulukuu. ∴

Sõida ruttu, saanikene, koju kirikust,

∴ Läbi luha, üle kingu, mööda männikust. ∴

Kodus pannil jõuluvorstid särisevad ju,

∴ Kodus ootvad kingitused, ootab jõulupuu. ∴

Me kolmekesi tuleme

Präänikutemaalt,

Meil jalas püksid magusad,

Kuub on magus ka!

Nüüd näärikuusel ripume

Kolmekesi reas,

Meil silmadeks on rosinad,

Mütsid viltu peas.

Me usume, et kindlasti

Rõõmustame teid,

Kuid piparkoogist kitsekest

Pole kaasas meil.

Ei viitsinud veel tõusta ta
Ahjuplaadi pealt,
Kuid tervitusi palavaid
Saadab teile sealt.

Me kolmekesi tuleme
Präänikutemaalt,
Meil jalas püksid magusad,
Kuub on magus ka!

Nüüd unistan ma taas jõulust,
Just nagu lapsepõlve a'al,
Jõulukuuse särast ja saanikellast
Ja valgest lumevaibast maas.

Nüüd unistan ma taas jõulust,
Ja saadan tervitusi teil'.
Palju rõõmukilkeid ja naeru,
Valgeid jõulupühi ikka teil'!

Taas sajab valget lund väljas
Ja toas on ehted haljal puul,
Kumab küünlavalgus ja rõõmu algus
Saab peagi lauluks laste suul.

On pilvisse end kuu peitnud,
Ei tähti puista taevakaar.
Kuid kui lapsed öös näevad und,
Sajab väljas ikka valget lund.

Oh, kuusepuu, oh, kuusepuu,
Kui haljad on su oksad!
Ei mitte üksi suisel a'al,
Vaid talvel ka siin külmal maal.
Oh, kuusepuu, oh, kuusepuu,
Kui haljad on su oksad!

Oh, kuusepuu, oh, kuusepuu,
Sa oled mulle armas!
Sind jõuluks metsast tuuakse
Ja küünlad külge pannakse.
Oh, kuusepuu, oh, kuusepuu,
Sa oled mulle armas!

Oh, jõulupuu, oh, jõulupuu!
Siit igaüks saab rõõmu.
Su juures lapsed laulavad
Ja rõõmsalt kinke ootavad.
Oh, jõulupuu, oh, jõulupuu!
Siit igaüks saab rõõmu.

Oh, jõulupuu, oh, jõulupuu,
Su valgus on nii hiilgav!
Veel kirkam valgus sellel ees,
Kes taeva leiab Jeesuses.
Oh, jõulupuu, oh, jõulupuu,
Su valgus on nii hiilgav!

Oh sa õnnistav, oh sa rõõmustav
Püha, kallis jõluaeg!
Ilm oli hukas, Kristus on sündind,
Ristirahvas, ristirahvas, rõõmusta!

Oh sa õnnistav, oh sa rõõmustav
Püha inglite lauluaeg!
Petlemma väljal kuuldakse nüüd häält:
Ristirahvas, ristirahvas, rõõmusta!

Oh sa õnnistav, oh sa rõõmustav
Kõige ilma õnneaeg.
Kristus on tulnud, meid lunastanud!
Ristirahvas, ristirahvas, rõõmusta!

Püha öö, õnnistud öö!

Kõik on maas rahu sees.
Joosep valvab ja Marial sääal
Hingab lapsuke põlvede pääl.
Maga, patuste rõõm!
Maga, patuste rõõm!

Püha öö, õnnistud öö!
Ingli hääl välja pääl
Laulab rõõmustes: Halleluuja!
Annab teada nüüd karjastel' ka:
Kristus sündinud teil!
Kristus sündinud teil!

Püha öö, õnnistud öö!
Kes Sa meil' ilmutand
Isa armu, mis õnnistust toob,
Rahupõlve maailmale loob.
Laulgem Halleluuja,
laulgem halleluuja!

Tasa, tasa jõulukellad kajavad

Üle terve ilmamaa
Kajab laul nüüd rõõmuga:
Jõulud tulnud ju!

Tasa, tasa jõulukellad kajavad
Taeva võlvil sädeleb
Tähekese valgushelk:
Jõulud tulnud ju!

Tasa, tasa jõulukellad kajavad
Kuusk see särab küünaldes,
Rõõm on kõigil südames:
Jõulud tulnud ju!

Tasa, tasa jõulukellad kajavad
Kõlab laste lauluhääl
Rõõmurikkal helinal:
Jõulud tulnud ju!

Üle laia lageda, lumivalge, uinund maa

Sõidab linna jõulumees, kristalses täheõös.
Kaugelt, kaugelt Põhjamaalt, täna ruttab siia ta,
Põhjapõdrad, kaelas kuljused, on iidse saani ees.

∴ Aisakell, aisakell!
Kella kauge hüüd.
Härmas valge jõulusaan
Tuhatnelja tormab nüüd. ∴

Täna jõulukuuse all, laste pilgud säravad,
Õhtutund on ukse ees, – kuhu jääb küll jõulumees?
Igas väikses käharpeas, juba salmid ammu reas,
Küllap tarvis läheb kohe neid, kui kuulda kuljuseid.

VÖÖRKEELSE LAULUD

Helky laulu Auran rantain,
Silmä kirkas salamoi!
Kaiu maine kauas kantain,
Minkä kunto kansan loi!
Täällä Suomen synnyinmuistot,
Täällä työn ja tiedon puistot
Virttä vapauden soi,
Virttä vapauden soi.
Helky laulu, kaiu maine,
Virttä vapauden soi!

Auran rantamilla tähti
Syttyi päälle Suomenmaan,
Auran rantamilta lähti
Onni maahan ihanaan:
Kristinuskon, tiedon valta
Nosti heimot kaikkialta
Turvaks' armaan synnyinmaan,
Turvaks' armaan synnyinmaan
Helky laulu, kaiu maine,
Virttä vapauden soi!

Puhkes uudet tertut tuomeen,
 Aika aatteet uudet toi,
 Auran rantamilta Suomeen
 Koitti kirkas huomenkoi.
 Täällä Suomen synnyinmuistot,
 Täällä työn ja tiedon puistot
 Virttä vapauden soi,
 Virttä vapauden soi.
 Helky laulu, kiau maine,
 Virttä vapauden soi!

Jos eukkosi kieltää sua juomasta,

Niin juo, niin juo.
 Jos kieltää sua viinoja tuomasta,
 Niin tuo, niin tuo.
 Mutt' juomasta älä sinä milloinkaan lakkaa,
 Vaan hanki sinä itselles parempi akka
 Ja juo ja laula, ja juo ja laula,
 Ja juo ja laula, ja juo ja laula.

Upseerit sodissa taistelee,
 Ja juo, ja juo,
 Ja välillä pullosta maistelee,
 Ja juo, ja juo.
 Kun taistelun melskeissä pyssyt ne paukkaa,
 Niin upseerit välillä pullosta naukkaa,
 Ja juo ja laulaa, ...

Lehtorit koulussa opettaa,
 Ja juo, ja juo,
 Ja illalla tuntinsa lopettaa,
 Ja juo, ja juo.
 Kun päivällä hissaa ja matikkaa jauhaa,
 Niin illalla raitilla RÄYHÄÄ JA PAUHAA
 Ja juo ja laulaa, ...

Kun nuoren miehen ujoimman

Näin pöydässä pienen kahvilan,
Niin syystä, jota tiedä en,
Sain hältä suklaasydämen.

Suklaasydän, tinakuoret,
Aina murtuu sulaen.
Niitä tarjoo miehet nuoret,
Aitoja vain saa mä en.

Hän ulkona mua kuljettaa
Ja ostaa minkä irti saa,
Mut pohjimmiltaan, kuka ties
On hänkin oikein kelpo mies.

Suklaasydän sisällensä
Kätkee halvan sormuksen,
Kerron hänen isällensä,
Aitoa jos saa mä en.

Hän silmiin kyllä katsoo mua
Ja joskus saattaa innostua,
Mut jäljennös on arvoton,
Jos suklaata vain sydän on.

Suklaasydän, kaunis päältä,
Tuskin paljon lohduttaa.
Suudelmatkin tuntuu jäältä,
Aitoja kun en mä saa.

Kun aikamme näin kuljettiin,
Jo vihdoin viimein kävi niin,
Hän että antoi rakkauden
Ja sormuksen ja sydämen.

Suklaasydän, tinakuoret
 Nyt jo murtui sulaen.
 Niitä tarjoo miehet nuoret
 Aitoja vain saanut en.

Lisää viinaa mun lasiin,
 Lisää laseja pöydälle,
 Lisää pöytiä näihin juhliin,
 Lisää juhlia kansalle.

Lisää kansaa Suomeen,
 Lisää Suomea päälle maan,
 Lisää maata Suomeen,
 Marssitaan Karjalaan, Karjalaan, Karjalaan!

Monta päivää juotuaan
 Pessimisti tuskissaan
 Päätti: jo on jukoliste
 Saavutettu päätepiste!
 – Narunpätka kourassaan
 Nurkkaan hiipi kuolemaan.

Mutta toiset nähtyään
 Yhden poissa pöydästään
 Sydämessään suuri häta
 Alkoi etsiskellä tätä.
 – Löytyi poika nuorastaan
 Vainajana suorastaan.

Mutta!
 Saatuansa spriitä
 Virkistyi hän siitä:
 Kohottaen lasiaan
 Virkkoi: “Veljet – asiaan !”

Oi, Suomi, katso, sinun päiväs' koittaa,

Yön uhka karkoitettu on jo pois,
 Ja aamun kiuru kirkkaudessa soittaa,
 Kuin itse taivahan kansi sois'.
 Yön vallat aamun valkeus jo voittaa,
 Sun päiväs' koittaa, oi synnyinmaa.

Oi, nouse, Suomi, nosta korkealle,
 Pääs' seppelöimä suurten muistojen.
 Oi, nouse, Suomi, näytit maailmalle,
 Sa että karkoitit orjuuden,
 Ja ettet taipunut sa sorron alle,
 On aamus' alkanut, synnyinmaa.

Tänään otetaan, tänään otetaan,

Helvetin paljon viinaa!
 Huomenna on, huomenna on
 Helvetin kova krapula!

I dag ska vi ta, i dag ska vi ta,
 Helvetes mycket brännvin!
 I morgon ska vi ha, i morgon ska vi ha,
 Helvetin kova krapula!

Täna võtame, täna võtame,
 Kuradima palju viina!
 Homme meil on, homme meil on
 Kuradima kõva pohmakas!

En liten fågel satt en gång

Och sjöng i furuskog.
 Han hade sjungit dagen lång,
 Men dock ej sjungit nog.

Nå, vad sjöng den lilla fågeln då?
Jo!

Helan går,
Sjung hoppfaderallallallej!
Helan går,
Sjung hoppfaderallallallej.
Den som inte helan tar,
Han ej heller halvan får.
Helan går!
Sjung hoppfaderallallej!

Helan går sjung hopp faderallallallej
Helan går sjung hopp faderallallej,
Och den som inte helan tar
Han ej heller halvan får
Helan går sjung hopp faderallallej

Så väva vi vallman,
Så taga vi halvan.
Väva vallman och taga halvan
Och låta suparna gå, gå.
Fjärran han dräjer ur tärstiga strupar,
Redan vi tagit två modiga supar.
Ack lilla tersen, ack lille hjärtevänner,
Kommer du ej snart? Jo, jag kommer strax.
Imbelupna glaset står på bräcklig fot,
Kalla pilsnerflaskor luta sig där mot.
Men därefter miserere, uti magem märk och svart,
Sitter djävulen och väntar på en kvart!

Livet är härligt.

Tavarits, vårt liv är härligt.
Vi alla våra små bekymmer glömmar,
När vi har fått en tår på tanden, skål!

Ta dig en vodka.
Tavarits, en liten vodka.
Glasen i botten vi tillsammans tömmer.
Det kommer mera efter handen, hej!

Mera brännvin i glasen,

Mera glas på vårt bord,
Mera bord på kalasen,
Mer kalas på vår jord.

Mera jordar med måne,
Mera månar i mars,
Mera marscher till Skåne,
Mera Skåne, bevars, bevars, bevars!

Punschen kommer

Punschen kommer,
Punschen kommer
Ljuv och sval.
Röster stimma,
Glasen imma
I vår sal.
Skål för glada minnen!
Skål för varje vår!
Inga sorger finnes mer,
När punsch vi får.

Die Gedanken sind frei,

Wer kann sie erraten,
Sie fliehen vorbei, Wie nächtliche Schatten.
Kein Mensch kann sie wissen,
Kein Jäger erschießen
Mit Pulver und Blei. Die Gedanken sind frei!

Ich denke was ich will
Und was mich beglückt,
Doch alles in der Still', Und wie es sich schicket.
Mein Wunsch, mein Begehren
Kann niemand verwehren,
Es bleibet dabei: die Gedanken sind frei!

Ich liebe den Wein,
Mein Mädchen vor allen.
Sie tut mir allein am besten gefallen.
Ich bin nicht alleine
Bei meinem Glas Weine.
Mein Mädchen dabei: die Gedanken sind frei.

Und sperrt man mich ein
In finsternen Kerker,
Ich spotte der Pein Und menschlicher Werke.
Denn meine Gedanken
Zerreißen die Schranken
Und Mauern entzwei, die Gedanken sind frei!

Drum will ich auf immer
Den Sorgen entsagen
Und will dich auch nimmer Mit Willen verklagen.
Man kann ja im Herzen
Stets lachen und scherzen
Und denken dabei: die Gedanken sind frei!

Dort Saaleck, hier die Rudelsburg,

Und unten tief im Tale
Da rauschet zwischen Felsen durch
Die alte liebe Saale
Und Berge hier und Berge dort
Zur Rechten und zur Linken –
:: Die Rudelsburg, das ist ein Ort
Zum Schwärmen und zum Trinken ::

Das wissen die Studenten auch
In Jena und in Halle
Und trinken dort nach altem Brauch
Im Hof und auf dem Walle.
Umringt von moosigem Gestein,
Wie klingen da die Lieder!
:: Die Saale rauscht so freudig drein,
Die Berge hallen wider ::

O Vaterland, wie bist du schön
Mit deinen Saatenfeldern,
Mit deinen Talern, deinen Höhn
Und all den stolzen Wäldern!
O Vaterland, drum wollen wir
Dir unsre Lieder singen,
:: Zu deinem Preise sollen hier
Laut Herz und Becher klingen. ::

Wie tönet das ins Tal hinein
Vom Felsen hoch hernieder, –
Die Saale rauscht so freudig drein,
Die Berge hallen wider
Und Berge hier und Berg dort
Zur Rechten und zur Linken –
:: Die Rudelsburg, das ist ein Ort
Zum Schwärmen und zum Trinken ::

O alte Burschenherrlichkeit

Wohin bist du entschwunden?
Nie kehrst du wieder, goldne Zeit,
So froh, so ungebunden!
Vergebens spähe ich umher,
Ich finde deine Spur nicht mehr.

O jerum, jerum, jerum!
O quae mutatio rerum!

Den Burschenhut bedeck der Staub,
Es sank der Flaus in Trümmer,
Der Schläger ward des Roster Raub,
Erblichen ist sein Schimmer;
Verklungen der Commersgesang,
Verhallt Rapier – und Sporenklang.

Wo sind sie, die vom breiten Stein
Nicht wankten und nicht wichen,
Die ohne Moos bei Scherz und Wein
Den Herrn der Erde glichen?
Sie zogen mit gesenktem Blick
In das Philisterland zurück.

Da schreibt mit finstrem Amtsgesicht
Der eine Relationen,
Der Andre seufzt beim Unterricht,
Und der macht Rezensionen;
Der schild die sünd'ge Seele aus,
Und der flickt iht verfall'nes Haus.

Allein das rechte Burschenherz
 Kann nimmermehr erkalten;
 Im Ernste wird, wie hier im Scherz,
 Der rechte Sinn stets walten;
 Die alte Schale nur ist fern,
 Geblieben ist uns doch der Kern,
 :: Und den laßt fest uns halten! ::

Drum, Freunde, reichet euch die Hand,
 Damit es sich erneue,
 Der alten Freundschaft heil'ges Band,
 Das alte Band der Treue.
 Klingt an und hebt die Gläser hoch,
 Die alten Burschen leben noch,
 :: Noch lebt die alte Treue! ::

Student sein, wenn die Veilchen blühen,

Das erste Lied die Lerche singt,
 Der Maiensonne junges Glühen
 Triebweckend in die Erde dringt.
 Student sein, wenn die weißen Schleier
 Vom blauen Himmel grüßend weh'n:
 Das ist des Daseins schönste Feier!
 Herr, laß sie nie zu Ende geh'n!
 Das ist des Daseins schönste Feier!
 Herr, laß sie nie zu Ende geh'n!

Student sein, wenn die Humpen kreisen,
 In lieberschloss'nem Freundesbund
 Von alter Treue bei den Weisen
 Der Väter jauchzt der junge Mund.
 Student sein, wenn die Herzen freier
 Auf der Begeisterung Höhe steh'n:
 :: Das ist des Lebens schönste Feier!
 Herr, laß sie nie zu Ende geh'n! ::

Student sein, wenn zwei Augen locken,
Ein süßer Mund verschwiegen küßt,
Daß jählings alle Pulse stocken,
Als ob im Rausch man sterben müßt'.
Student sein, in der Liebe Morgen,
Wenn jeder Wunsch ein frommes Fleh'n:
Das ist das Leben ohne Sorgen!
Herr, laß es nie vorübergeh'n!

Student sein, wenn die Hiebe fallen
Im scharfen Gang, der selbstgewählt,
Im blut'gen Aneinanderprallen
Der Mut sich für das Leben stählt.
Student sein, wenn dein einzig Sorgen,
Ob fest und tapfer du wirst steh'n:
An deines Leben Wagemorgen,
Herr laß die Zeiten nie vergeh'n!

Student sein, wenn im Abendschatten
Dein Weg sich sacht schon niederneigt,
Von West die Schar der Wolkenschatten
Schon vor das Blau des Tages steigt.
Student sein, wenn der Sang verklungen,
der deinem Lenz einst Flügel lieh
Und jung du trotzdem mit den Jungen,
Dann war es recht, dann stirbst du nie.

Otto Lob, Josef Buchhorn

Trink, trink, Brüderlein, trink,

Lass doch die Sorgen zu Haus!
 Trink, trink, Brüderlein, trink,
 Leere dein Glas mit mir aus!
 :: Meide den Kummer und meide den Schmerz,
 Dann ist das Leben ein Schertz. ::

Trink, trink, Schwesterlein, trink

Lass doch die Sorgen zu Haus!
 Trink, trink, Schwesterlein, trink
 Leere dein Glas mit mir aus!
 :: Heirat in Sommer, und Scheide im März,
 Dann ist das Leben ein Schertz. ::

Trink, trink, Brüderlein, trink,

Lass doch die Sorgen zu Haus!
 Trink, trink, Brüderlein, trink,
 Leere dein Glas mit mir aus!
 :: Meide die Weiber und meide das Bier,
 Dann wird ein Sportsmann aus dir! ::

Vor der Kaserne, vor dem grossen Tor

Stand eine Laterne und steht sich noch davor.
 So woll'n wir uns da wiedersehen,
 Bei der Laterne woll'n wir stehen,
 :: Wie einst, Lili Marlen. ::

Uns're beide Schatten sah'n wie einer aus,
 Dass wir so lieb uns hatten, das sah man gleich daraus,
 Uns alle Leute soll'n es sehen,
 Wenn wir bei der Laterne stehen,
 :: Wie einst, Lili Marlen. ::

Schon rief der Posten, sie bliesen Zapfenstreich,
 Es kann drei Tage kosten, Kamerad, ich komm ja gleich.
 Da sagten wir auf Wiedersehen,
 Wie gerne möcht´ ich mit dir gehen –
 :: Mit dir, Lili Marlen. ::

Deine Schritte kennt sie, deinen zieren Gang,
 Alle Abend brennt sie, doch mich vergass sie lang,
 Und sollte mir ein Leid geschehen,
 Wer wird bei der Laterne stehen
 :: Mit dir, Lili Marlen. ::

Aus dem stillen Raume, aus der Erdegrund
 Küsst mich im Träume dein verliebter Mund.
 Wenn sich die späten Nebel drehen,
 Werd´ ich bei der Laterne stehen,
 :: Wie einst, Lili Marlen. ::

Was die Welt morgen bringt,

Ob sie mir Sorgen bringt,
 Leid oder Freud?
 Komme, was kommen mag,
 Sonnenschein, Wetterschlag,
 Morgen ist auch ein Tag,
 Heute ist heut!
 Morgen ist auch ein Tag,
 Heute ist heut!

Wenn's dem Geschick gefällt,
 Sind wir in alle Welt
 Morgen zerstreut!
 Drum laßt uns lustig sein!
 Wirt, roll' das Faß herein!
 :: Mädels, schenk ein, schenk ein!
 Heute ist heut! ::

Ob ihren Rosenmund
 Morgen schön Hildegund
 Anderen beut –
 Darnach ich nimmer frag,
 Das schafft mir keinen Plag,
 Wenn sie mich heut nur mag –
 Heute ist heut!

Klingklang, stoßt an und singt!
 Morgen vielleicht erklingt
 Sterbegeläut!
 Wer weiß, ob nicht die Welt
 Morgen in Schutt zerfällt!
 Wenn sie nur heut noch hält!
 Heute ist heut!

Dębowo-laurowy ma wieniec za znamię,
 Czi bronić gotowy i ufny w swe ramię.
 Jak dawny Rzymianin rycerski ma duch,
 To Respublikanin, korporant to zuch.

Fiolet z czerwienią i srebrem z nich wstęgi,
 Jak w tęczy się mienia, są godłem potęgi.
 To srebro w miłości do wiedzy wieść prym,
 Fiolet godności swej karze strzec im.

Za honor krwi żąda, krew jego obroną,
 Więc z dumą spogląda na barwę czerwoną.
 A kiedy Ojczyzna zawoła też nań,
 Z krwi swojej w ofierze nieść gotów Jej dań

Barwy swe godnie noś.
 Zawsze ich broń.

Hej, tam gdzie znad Czarnej Wody

Siada na koń Kozak młody,
 Czule żegna się z dziewczyną,
 Jeszcze czulej z Ukrainą.

Hej, hej, hej sokoły
 Omijajcie góry, lasy, doły,
 Dzwoń, dzwoń, dzwoń dzwoneczku,
 Mój stepowy skowroneczku.
 Hej, hej, hej sokoły
 Omijajcie góry, lasy, doły,
 Dzwoń, dzwoń, dzwoń dzwoneczku,
 Mój stepowy dzwoń.

Ona jedna tam została,
 Jaskółeczka moja mała,
 A ja tutaj w obcej stronie
 Dniem i nocą tęsknię do niej.

Wina, wina, wina dajcie,
 A jak umrę – pochowajcie
 Na dalekiej Ukrainie,
 Przy kochanej mej dziewczynie.

Pije Kuba do Jakuba, Jakub do Michała,

Pijesz ty, pijesz ja, Kompanija cała.

A kto nie wypije, Tego we dwa kije,
 .: Łupu cupu, łupu cupu, Niech po polsku żyje, .:.

W dawnym stanie, choć w zupanie,
 Szlachcic złoto dźwiga,
 Dzisiaj wpięto, kuso, wcięto, A w kieszeni figa.

Kto za modą Tego we dwa kije,
.: Łupu Cupu. łupu cupu, Niech modnie nie żyje. .:.

Koroneczki, perełeczki, Miała pani sama,
Dziś szynkarka i kucharka Stroi się jak dama.

Kto nad stan swój żyje: Tego we dwa kije,
.: Łupu cupu, łupu cupu, Niech nad stan nie żyje. .:.

Indyk z sosem, zraz z bigosem, Jadły dawniej pany,
Dziś śiimaki i robaki Jedzą jak bociany.

Kto zabami żyje, Tego we dwa kije,
.: Łupu cupu, łupu cupu, Niech gadem nie żyje. .:.

Tyś Polakiem i ja takim, W tym jest nasza chwała,
Wiwat ty, wiwat ja, Kompanija cała.

A kto nie wypije, Tego we dwa kije,
.: Łupu cupu, łupu cupu, Niech po polsku żyje. .:.

Pili nasi pradziadowie, Każdy wypił czarę,
Jednak głowy nie tracili, Bo pijali w miarę.

Kto nad miarę pije, Tego we dwa kije,
.: Łupu cupu, łupu cupu Niech po polsku żyje. .:.

Pili nasi pradziadowie, Nie byli pijacy,
Byli mężni, pracowici, Bądźmy i my tacy.

A kto nie wypije, Tego we dwa kije,
.: Łupu cupu, łupu cupu, Niech po polsku żyje. .:.

Zanim złoty słońca zajdzie blask,
 Znowu pójdę w krwawy bój,
 W glorii chwały jutro wrócę Tu,
 Lub padnę tam (bis)

Jeśli ręka śmierci dotknie mnie,
 Jutro martwym będę już,
 Moi bracia trafią na mój grób,
 Nim przyjdzie zmierzch (bis)

Na mogile mej zakwitnie kwiat,
 Dumny szkarłat w słońcu lśni,
 Nędzny żołdak dufnie zdepcze go,
 Na grobie mym (bis)

Nie zwyciężysz podły żołdaku,
 Kwiaty znów rozwiną się
 Moja Pani wkrótce przyjdzie tu,
 Najdroższa ma (bis)

Ak, vecā buršu greznība!
 Kam aizsteidzies tik drīzi?!
 Jau aizgājusi jaunība,
 Tik ātri un tik īsi!
 Par velti apkārt lūkojos,
 Par pagājušo atceros.
 O, ierum, ierum, ierum,
 O, quae mutatio rerum!

Jau putekļi klāj cepuri
Un vakaros viss klusu
Jau rūsa apklāj rapieri –
Drīz jāiet būs uz dusu
Un komeršdziesmas jautrajās
Uz visiem laikiem zudušas.
O, ierum, ierum, ierum,
O, quae mutatio rerum!

Tik vienu sirds vēl cieņā tur,
Līdz kamēr beigs tā pukstēt:
Tas goda prāts lai ir visur,
Kas mūsu garu valda.
Tik čaumala vien zudusi
Vēl atlicis mums kodols dārgs:
Lai cieši kopā turam,
Lai cieši kopā turam.

Pulcējaties, latvju dēli,

Pulcējaties Gaujmalā
Pinat kroņus, ozoldēli,
Svētozolu trijotnē!
Gaujas malā gribu dzīvot,
Vēlētos būt piedzimis
Tur, kur saule miežus zeltī,
Tur, kur zaļo apīnis.
Tur, kur saule miežus zeltī,
Tur, kur zaļo apīnis.

Tūkstošiem lai skaistas acis
Manu sirdi saistīt steidz,
Tūkstošiem lai sārtas lūpas
Manim mīļus vārdus teic,
Tikai Gaujas malā gribu
Meklēt daiļu līgavu,
Tikai Gaujmalā tai stāstīt,
Cik to karsti mīlēju.
Tikai Gaujmalā tai stāstīt,
Cik to karsti mīlēju.

Lai ar svešas zemes saule
Audzē vīnus gardākos,
Lai ar sveštautiešu dziesmas
Jūsnu pilnas slavē tos, –
Man tik Gaujmalā tīk pildīt
Kausā saldo miestīpu.
Saukt, lai notrīc kalni, lejas:
“Dievs lai svētī Latviju!”
Saukt, lai notrīc kalni, lejas:
“Dievs lai svētī Latviju!”

Un kad reizi laiks man pienāks
Acis slēgt uz mūžību,
Atstāt Gauju, gaujmalieti,
Tukšot kausu pēdējo,
Tad tik Gaujas malā mani
Vieglās smiltīs guldiniet,
Pilnu kausu saldā alus
Kapā līdz gremdējiet.
Pilnu kausu saldā alus
Kapā līdz gremdējiet.

Šis alutiņš, kas mūsu pašu,
 Ko brūvējuši Latvijā.
 Tamdēļ, ja naudas nav ne graša,
 Mēs varam dzert uz rēķina.
 Jo apiņi aug griezdamies
 Un mieži veldrē spiezdami –
 Krabam – bam – bambuli,
 Krabambuli.

Visvarenais, kas miežus audzē,
 Tas žēlīgs tēvs, kas debesīs.
 Par to tev pateiks tava draudze,
 Uz vaiga krītot grāvmalā.
 Visvarenais, ja iespēji,
 Tad gāz no gaisa bairīti –
 Krabam – bam – bambuli,
 Krabambuli.

Par to tev celsim slavas torņus
 No glāzēm un no pudelēm.
 No tējnicām mēs krogus celsim
 Un arī lepnas viesnīcas.
 Un tevi, salda alutiņ,
 Mēs mīlēsīm kā meitiņu –
 Krabam – bam – bambuli,
 Krabambuli.

Some things in life are bad,
 They can really make you mad.
 Other things just make you swear and curse.
 When you're chewing on life's gristle,
 Don't grumble, give a whistle!
 And this'll help things turn out for the best...
 And...

Always look on the bright side of life
Always look on the light side of life

If life seems jolly rotten,
There's something you've forgotten,
And that's to laugh and smile and dance and sing.

When you're feeling in the dumps,
Don't be silly chumps.
Just purse your lips and whistle. That's the thing.
And...

Always look on the bright side of life.
Always look on the right side of life,

For life is quite absurd
And death's the final word.
You must always face the curtain with a bow.
Forget about your sin.
Give the audience a grin.
Enjoy it. It's your last chance, anyhow.
So,...

Always look on the bright side of death,
Just before you draw your terminal breath.

Life's a piece of shit,
When you look at it.
Life's a laugh and death's a joke. It's true.
You'll see it's all a show.
Keep 'em laughing as you go.
Just remember that the last laugh is on you.
And...

Always look on the bright side of life.
Always look on the right side of life.
Always look on the bright side of life!

Пусть бегут неуклюже

Пешеходы по лужам,
А вода – по асфальту рекой
И неясно проходим
В этот день непогожий,
Почему я веселый такой.

Я играю на гармошке
У прохожих на виду...
К сожаленью, день рожденья –
Только раз в году.

Прилетит вдруг волшебник
В голубом вертолете
И бесплатно покажет кино.
И, наверно, оставит
Мне в подарок пятьсот “эскимо”.

KORPORATSIION ROTALIA

Korporatsioon Rotalia asutati 10. novembril 1913. aastal Peterburis. Asutajateks olid 10 Peterburi Eesti Üliõpilaste Abiandmise Seltsist (PEÜAS) lahkulõõnud eestlasest tudengit: Florian Eriks, Mihkel Luht, Paul Mägi, Leo Mägi, Daniel Tikks, Robert Treikelder, Jüri Uluots, Otto Tief, Johannes Reindorf, Johannes Masik.

Korporatsiooni nimeks valiti Eesti mandriosa kõige läänepoolsema piirkonna vana ladinakeelsest nimetusest tuletatud "Rotalia", et seega sümboliseerida vastolusid idaga ning alla rõhutada katkematud sidet kodumaaga ja kainet rahvuslikku meelsust.

Tegevust valiti juhtima presiidium ning tüüriti ka kahetoaline korter Vassili saarel, mis jäi konvendi korterina püsima kuni Rotalia Peterburi ajajärgu lõpuni. 29. novembril oli pidulik koosolek, kus iga asutajaliige andis pühaliku töötuse ja sai värvid kandmiseks. Enne seda olid nad lihtliikme õigustes.

Nüüd sai võimalikuks pühenduda rahulikule sisemisele tööle kooskõlas püstitatud eesmärkidega ja põhimõtetega. Peeti referaaditunde, seati sisse raamatukogu ning arendati lauluoskusi. 1. märtsil peeti esimene kommerss, mis möödus hoogsalt ja ülevas meeleolus.

1915. aastal osales Rotalia Eesti Korporatsioonide Liidu (EKL) asutamises. 1914. aastal puhkenud Maailmasõda ei jätnud oma mõju avaldamata ka Rotalia tegevusele. 1917. aastaks oli sõjavägi rahuliku töö juurest ära kiskunud 19 liiget 26-st ning 12. juulil langes lahingus rotalus Mihkel Mats. Sellele vaatamata ei katkestanud Rotalia oma tegevust. Alles enamlik riigipööre tõi järsu pöörde konvendi ellu. Konvendi korter ühes varandusega võeti 1917. aastal üle ja 1918. aasta alguses olid rotalused laiali paisatud üle kääriva Venemaa.

1918. aastal taastus Rotalia tegevus Tallinnas kodumaale koondunud liikmete hulgas ning 18. juuli peeti esimene konvendi koosolek ja 10. novembril kommerss Tallinnas. 1921. a. lõpul hakkas konvendi elu Tallinnas raugema. Rotalia kutsuti uuesti ellu Berliinis 26. juulil 1923. aastal.

23. mail 1924. aastal alustas korp! Rotalia tegevust Tartus. Esimeseks oldermaniks valiti arstiteadust õppiv Fred Tomingas, kes oli oma rebase ja noore tegevliikme aja kaasa elanud Peterburi konvendis ning seega osutus kõige sobivamaks Rotalia mentaliteedi edasiandjaks kujuneva konvendi liikmeskonnale.

31. mail ja 1. juunil 1924 aastal peeti Tartu hotellis Livonia esimene kommerss, millele eelnenud erakorralisel koosolekul otsustati korporatsioon Rotalia Tartu konvendi loomine ning valiti esimesed ametnikud. Esmakordselt lehvits sinine-must-roheline lipp Eesti ülikoolilinnas – ajaloolises Tartus! Kõige aktiivsemaks muutuski Rotalia tegevus Tartus, kus liikmeskond asus kohe jõudsalt kasvama.

1924 a 1. oktoobril koliti uude konvendikorterisse Lille tn. 3, mis oli Rotalia koduks kaheksaks edukaks aastaks.

Samal aastal taastati ka oma koht EKL-s, kuna oli kadunud ainuke väljaarvamise põhjus – Tartu konvendi puudumine. 1931. aastal inkorporeeris Rotalia korp! Vicinia ja 1935. aastal korp! Kaljola. Viimane suurendas tunduvalt inseneriteaduskonna üliõpilaste arvu, mille tõttu kasvas konvendi tegevus eriti Tallinnas, kuhu asutati 1936. aastal eraldi osakond.

Kuna liikmeskonna hoogne kasv muutis Lille tänaval asunud ruumid kitsaks, siis kolis Rotalia 1. juulil 1932. aastal balti-saksa korp! Estonialt üüritud majja Tähe tänaval, mis osteti jõukuse kasvades päriseks 1936. a.

1940.a. tuli korp!korp! ametlik tegevus Eestis lõpetada. Algas Rotalia põrandaalune tegevus Eestis ning pagulasaastad võõrsil.

Ametlikud sõprussuhted on Rotalial kahe üliõpilasorganisatsiooniga Soomes: Varsinaissuomalainen Osakunta Helsingis ja Turun Varsinaissuomalainen Osakunta. Lisaks on sõlmitud sõpruslepingud läti korp! Lettgallia ja Poolas tegutseva korp! Respublica'ga

Rotalia registreeriti Tartu Riikliku Ülikooli juures 30. detsembril 1988. Mõned päevad hiljem kinnitati ka Tallinna osakond TPI ja TpedI-i juures. 26. aprillil 1989. aastal anti esmakordselt pärast 50 aastast vaheaega kodumaal noortele üliõpilastele Rotalia värve kanda.

EESTI KORPORATSIOONIDE LIIT

E!K!L! asutati 28. märtsil 1915 a. korp!korp! Vironia, Fraternitas Estica, Sakala, Ugala ja Rotalia eestvedamisel Tartus. Otsustati püüelda omavahelise tihedama läbikäimise ja vaimse kasvatusetõhustamise poole, samuti peeti oluliseks Eesti ajaloo, keele ja kirjanduse paremat tundmaõppimist. Sarnastest põhimõtetest juhitud korporatsioonid ka tänasel päeval.

Peale asutamist on EKL-ga erinevatel aegadel liitunud korp!korp! Revelia, Fraternitas Liviensis, Fraternitas Tartuensis, Tehnola, Leola, Wäinola ja Fraternitas Ucuensis. Nende seast 10 esimest osalesid ka okupatsioonijärgsel EKL-i taasutamisel 1990 aastal Tartus.

Tänapäeval peetakse E!K!L! ühiseid kommersse ja arendatakse sidemeid teiste maade korporantidega.

Korp! Vironia

Värvid: violett-must-valge
Lipukiri: "Ühisus, kindlus, ausus"
Liige: vironus

Korp! Vironia asutati **26. novembril 1900. aastal** 25 Riia Polütehnikumi tudengi poolt. 1915. a. osaleti EKL-i asutamisel. Novembris 1918.a. otsustas Vironia astuda täies koosseisus loodavasse Eesti sõjaväkke. 1920. a. alustati tegevust Tartus. Paksu verd tekitasid teistes eesti korporatsioonides Vironia juba Riia aegadest pärinenud head suhted EÜSiga ja sõpruslepingu sõlmimine Tartu saksa Chargierten Convent'iga.

1936. a. loodi korp! Vironia Tallinna koondis. Sõpruslepingud on Vironial sõlmitud läti korporatsioonide Selonia ja Talavia'ga ning Poola korporatsiooni Velesia'ga. Peale sõda jätkus Vironia tegevus aktiivselt paguluses.

23. veebruaril 1989.a. kinnitas Tallinna Linna RSN TK korp! Vironia põhikirja, pidulik lipu pühitsemine ja avalik taasasutamine toimus Tallinnas 13. mail 1989. a. 6. oktoobril 1989.a. registreeriti korp! Vironia Tartu koondis.

Konvendikorterid:
Lai 30, Tartu
Toom-kooli 13, Tallinn

Korp! Fraternitas Estica

Värvid: sinine-roheline-valge
 Lipukiri: "Teos õiglane ja vahvas
 ustav Sulle, Eesti rahvas"
 Liige: frater esticus

Frat! Estica asutati **Tartus 26. aprillil 1907. aastal** EÜSist välja astunud üliõpilaste ja vilistlaste poolt. Seltskondliku tunnustuse saavutamise osutus uuele korporatsioonile esialgu vaevaliseks. Aja jooksul siiski harjuti tõsiasjaga, et EÜS ei esinda enam kogu eesti üliõpilaskonda.

Varakult loodi head suhted poola korporatsiooniga Polonia ja läti korporatsiooniga Lettonia. Viimasega sõlmiti kartell-leping juba 1908.a. mais. Et eesti korporatsioone tekkis aja jooksul juurde, toetas Fraternitas Estica mõtet asutada Eesti Korporatsioonide Liit (EKL), mis 1915.a. ka teoks sai.

25. aprillil 1912 toimunud koosolekul heideti korporatsioonist välja nooremad ja käremeelsemad "rahvuslased", süüdistatuna organisatsiooni lõhestamises. Nõukogude okupatsioon tabas rängalt kõiki üliõpilasorganisatsioone. Ka korp! Fraternitas Estica konvent ja vilistlaskogu saadeti laiali, maja natsionaliseeriti ning suurem osa varadest läks uute võimukandjate kätte. Frat! Estica taasasutati 6. mail 1989. aastal.

Konvendikorter:
 Vanemuise 54, Tartu

Korp! Sakala

Värvid: sinine-violett-valge
Lipukiri: "Üks kõigi eest, kõik ühe eest"
Liige: sakalanus

Asutatud **14. novembril 1909. aastal Tartus**, Eesti Üliõpilaste Seltsist lahkunud liikmete poolt.

Konvendihoone Veski tänaval valmis 1911. aastal Armas Lindgren'i projekti järgi. Sakala osales ka EKL-i asutamisel ja 1918. aastal mindi in corpore Vabadussõtta.

Korp! Sakala tegeles aktiivselt välissuhtlusega – sõlmiti sõpruslepped 1929 a. Hämäläis-Osakuntaga ja 1939 a. ainsa eesti üliõpilasteorganisatsioonina Rootsi üliõpilastega. 1940 a. suvel peatus korp! Sakala tegevus Eestis aastakümneteks. Tegevust jätkati aga paguluses. Rootsis, Saksamaal, USA-s, Kanadas, Inglismaal ja Austraalias asutati Sakala koondised.

Olude muutumisega sai uuesti võimalikuks tegutsemine Eesti pinnal. 12. mail 1989 a. taasavati Sakala jälle Tartus. Ligi 450 liiget (2003. a. seisuga).

Konvendikorterid:
Veski 69, Tartu
Müürivahe 11, Tallinn

Korp! Ugala

Värvid: must-sinine-valge
 Lipukiri: "Isamaa, sõprus, ausus"
 Liige: ugalensis

Ugala on **1913. aastal Tartus** asutatud meeskorporatsioon. 1912. a. heideti lahkkelide tõttu "Fraternitas Esticist" välja 10 nõndanimetatud isamaalist suunda esindanud kaasvõitlejat, kes moodustasid hiljem suurema osa korp! Ugala alusepanijatest.

Algselt oli Ugala karske organistasioon, alkohol lubati majja alles 1921. aastal. 1918. a. astus Ugala in corpore Vabadussõtta. 1919. aastal registreeriti korporatsioon eestikeelse Tartu Ülikooli juures ja 1937. aastal loodi Tallinna osakond Tallinna Tehnikainstituudi juures.

1939. aastaks valmis korp! Ugala maja Kuperjanovi tänavas, mille projekteeris Ugala liige Arnold Matteus. 1940. a. korporatsioon Eestis likvideeriti. Paguluses jätkati tegevust Saksamaal, Austraalias, Kanadas, USA-s ja Rootsis. Ugala taasasutati 1988. aastal Tartu Ülikooli juures ja 1994. a. tagastati konvendihooned.

Konvendikorter:
 Kuperjanovi 16, Tartu

Korp! Rotalia

Värvid: sinine-must-roheline

Lipukiri: "Eestimaa mu isamaa"

Deviis: Ausus, Kindlus, Iseteadvus, Ühistunne

Liige: rootalus

Asutatud 10. novembril 1913. aastal St. Peterburis.

Ajalugu vaata lk. 295.

Konvendikorterid:

Tähe 3, Tartu

Lossi plats 4, Tallinn

Korp! Fraternitas Liviensis

Värvid: violett-roheline-valge
Lipukiri: "Vendlus, ausus, hoolsus!"
Liige: frater liviensis

Fraternitas Liviensis asutati **28. jaanuaril 1918. aastal Tartus** rohuteadlaste korporatsioonina. Alates 1925. aastast võimaldati ka teiste erialade üliõpilastel korp! Fraternitas Liviensisisse astuda.

1930. aastal võeti Frat! Liviensis Eesti korporatsioonide Liidu liikmeks. 1935. aastal sõlmiti sõprusleping Keski-Suomalainen Osakunta'ga.

1936. aastal loodi konvent Tallinna Tehnikaülikooli juures. Sõpruslepingud on sõlmitud veel Läti korp! Fraternitas Livonica (1993) ja korp! Ventonia-ga (1995). 1940. aastal likvideeriti korporatsiooni ametlik tegevus Eestis, kuid tegevus jätkus võõrsil. Koondised tekkisid Kanadas, Rootsis, Austraalias ja USA-s.

Konvendikorterid:
Tähtvere 4, Tartu
A. Weizenbergi 10-6, Tallinn

Korp! Revelia

Värvid: roheline-must-valge
Lipukiri: "Üks kõigi eest, kõik ühe eest"
Liige: revelus

Revelia on asutatud **19. septembril 1920. aastal Tartus** peamiselt Sakalast välja astunud üliõpilaste poolt. Nimi Revelia valiti ülikooli keeleteadlastest õppejõudude soovitusel ja see tähistas Eesti vanemas ajaloos Tallinna ümbruskonda.

Algul ei osaletud aktiivselt üliõpilaskonna tegevuses, sest pearõhk pandi siseelu väljakujundamisele. 27. märtsil 1928. a. võeti Revelia vastu EKL!-i täieõiguslikuks liikmeks. Kahekümnendail aastail alustas tegevust ka Tallinna Koondis.

1930. a. kirjutati Tartus alla sõprusleping Helsingi Ülikooli vanima organisatsiooni Viipurilainen Osakuntaga. 1934. a. avaldas soovi Reveliaga liituda Tallinna korp! Frat! Justitia, kelle liikmeid kolm võeti 1935. a. esimesel poolaastal vastu vilistlasteks ning 13 lihtliigeteks.

1940. aastal likvideeriti korporatsioon okupatsiooni-võimude poolt ning konfiskeeriti arhiiv, raamatukogu, protokoll- ja arveraamatud. 31. märtsil 1989. a. registreeritigi taasloodud korp! Revelia Tartus.

Konvendikorter:
Veski 35, Tartu

Korp! Leola

Värvid: violett-kollane-valge
Deviis: "Age quod agis"
Liige: leolanus

Asutatud **16. oktoobril 1920. aastal Tallinnas**. Korporatsiooni nimi valiti muistse Eesti vabadusvõitleja Lembitu linnuse nime järgi. Korporatsiooni värvideks valiti violett, kollane ja valge, mis vastavalt sümboliseerivad truudust, tublidust ning ausust.

Nagu korporatsioon Leola sündis ja õitses koos Eesti riikliku iseseisvusega, jagas ta ka Eesti saatust järgnevail vägivald aastail. 1940 Eesti pinnal ametlikult likvideeritud Leola tegutses edasi Rootsis, Kanadas, Ameerikas ja mujal. Kodumaalgi peeti okupatsiooniaastatel salajasi koosolekuid.

Alates 20. veebruarist 1989. taasalustati tegevust Tallinnas. Korp! Leola on ainus hetkel tegutsev Eesti korporatsioon, mis kogu oma tegevusaja vältel on tegutsenud ainult Tallinnas.

Konvendikorter:
Vabaduse pst. 160a, Tallinn

Korp! Tehnola

Värvid: must-roheline-valge

Liige: tehnolus

Korporatsioon Tehnola ajalugu algab aastast **1921. aasta 23. oktoobril**, kui kinnitati **Tallinna** Tehnikumi juhatuse poolt korp! Tehnola põhikiri. Korporatsiooni nimeks otsustati võtta Tehnola, kuna see oli asutatud peamiselt tehnikaüliõpilaste poolt. Välisteks tunnusteks valiti must-roheline-valge, mis sümboliseerivad kohusetruudust, noorust ja lakkamatut püüet edu poole.

Murrangu korp! Tehnola ellu tõi 13. aastapäeva peakoosolek – tegevust otsustati jätkata Tartus. 24. mail 1935 kinnitas Tartu Ülikooli Valitsus korp! Tehnola! Põhikirja. Kuid katse ühendada tehnika- ja humanitaarülikooli osutus ebaotstarbekaks ning koos E.V. Tallinna Tehnikainstituudi asutamisega lõpetas Tehnola! oma tegevuse Tartus. 14. oktoobril 1936 registreeriti Tehnola taas tema sünnilinnas Tallinna Tehnikainstituudi juures.

Korp! Tehnola tähtsamateks üritusteks on sügis- ja kevadkommerss. Osa võetakse vabariigi aastapäeva rongkäigust, volbriöö seiklustest Tartus. Uhkelt peetakse jõulusid. Aktiivselt tegeletakse saalibändiga ning aegaajalt istutakse piduliku õllelaua taha

Konvendikorter:
Pikk 29a, Tallinn

Korp! Fraternitas Tartuensis

Värvid: roheline-valge-violett
 Lipukiri: "Pidevas töös tõe valguses
 elurõõmsalt tulevikku!"
 Liige: frater tartuensis

Korp! Fraternitas Tartuensis registreeriti **Tartu**
 Ülikooli juures **27. märtsil 1929. aastal**.
 1933. aastast, mil hakati vastu võtma ka teiste
 teaduskondade üliõpilasi, lõppes organisatsiooni
 "veterinaaria-ajastu".

1936. a. sõlmiti sõprusleping Helsingi ülikooli
 juures tegutseva Kymenlaakson Osakunta'ga,
 1937.a. võeti korp! Fraternitas Tartuensis vastu
 EKL-i kaheksandaks liikmeks.

1940.a. suvel likvideeriti punavõimude käsul ka
 korp! Fraternitas Tartuensis. Läände suundunud
 fraterid Tartuensised jätkasid pärast sõda tegevust
 paguluses, kus moodustati korp! Fraternitas
 Tartuensise Rootsi (Euroopa), Põhja-Ameerika ja
 Austraalia koondised.
 1965 sõlmiti sõprusleping läti korp! Fraternitas
 Lettica'ga.

Korp! Fraternitas Tartuensis taasasutati 3. Märtsil
 1989.

Konvendikorter:
 Vallikraavi 19, Tartu

Nimi	Värvid	Asutamine	Liige
Eesti Korporatsioonide Liit			
Vironia	violett-must-valge	26.11.1900 (Riia)	vironus
Fraternitas Estica	sinine-roheline-valge	09.05.1907 (Tartu)	frater esticus
Sakala	sinine-violett-valge	14.11.1908 (Tartu)	sakalanus
Ugala	must-sinine-valge	30.10.1913 (Tartu)	ugalensis
Rotalia	sinine-must-roheline	10.11.1913 (St.Peterburg)	rotalus
Fraternitas Liviensis	violett-roheline-valge	28.01.1918 (Tartu)	frater liviensis
Leola	violett-kollane-valge	16.10.1920 (Tallinn)	leolensis
Revelia	roheline-must-valge	03.12.1920 (Tartu)	revelus
Tehnola	must-roheline-valge	23.10.1921 (Tallinn)	tehnolus
Fraternitas Tartuensis	roheline-valge-violett	27.03.1929 (Tartu)	frater tartuensis
Rotalia Sõpruslepinglased			
Varsinaissuomalainen Osakunta	kollane-punane-roheline	01.07.1906 (Helsingi)	
Turun Yliopiston			
Varsinaissuomalainen Osakunta	kollane-punane	17.02.1928 (Turu)	
Korp! Letgallia	roheline-must-valge	08.09.1899 (Tartu)	
Korp! Respublica	violetne-hõbedane-punane	25.01.1922 (Varssav)	

Nimi	Värvid	Asutamine	Liige
Teised meeskorporatsioonid			
Arminia Dorpatensis	must-valge-vanakuldne	27.11.1859 (Tartu)	arminus
Ave	tibukollne-must-valge	29.10.1987 (Tallinn)	avensis
Naiskorporatsioonid			
Fililae Patriae	valge-punane-roheline	27.10.1920 (Tartu)	filia
Indla	kirsipruun-valge-roheline	07.03.1924 (Tartu)	indlaensa
Lembela	helebeež-roheline-violett	24.10.1924 (Tartu)	lembelensa
Amicitia	sirelililla-tumeroheline-kuldne	21.11.1924 (Tartu)	amica
Üliõpilasseltsid			
Eesti Üliõpilaste Selts	sinine-must-valge	07.04.1870 (Tartu)	seltsivend
Üliõpilasselts Liivika	tumesinine-hõbehall	21.04.1909 (Tartu)	liiviklane
Üliõpilaste Selts Raimla	helesinine-valge	22.09.1922 (Tartu)	raimlane
Segaüliõpilasseltsid			
Eesti Üliõpilaste Selts Põhjala		13.11.1884 (St.Peterburg)	põhjalane
Eesti Üliõpilaste Selts Veljesto		24.02.1920 (Tartu)	sõsar, veli
Üliõpilasühendus Fraternitas Fennica	kuldne-must-valge	22.10.1926 (Tartu)	fennicus
Naisüliõpilasseltsid			
Eesti Naisüliõpilaste Selts		14.11.1911 (Tartu)	

SISUKORD

HÜMNID	5
Eesti	5
Soome	6
Rootsi	6
Poola	7
Läti	7
Saksamaa	8
Inglismaa	9
Prantsusmaa	9
AMETLIKUD LAULUD	10
Sinine on meie kodumaa taevast	10
Gaudeamus igitur	10
Eestimaa, mu isamaa	12
Oo burši hiilgus endine	12
Vaigistage kõne võimu	14
On vendadest üks lahkunud siit ilmast	16
Kiituseks sisseandmise laul	16
Laituseks sisseandmise laul	16
IGAPÄEVASED LAULUD	17
Aeg annab kõik ja kõik ta võtab ka	17
Aeg kaob kiirelt, ligemale liigub	17
Aeg kaob, rõõmud jäävad	18
Aga neidudel meeldib see väga	261
Ah kui juba mürgele	140
Aias vaikne kõik, puud ei kahise	19
Alice	47
Amarillo	189

Ambroosius on ladna mees	19
Anna mulle andeks.....	221
Anna, poiss, karikas mulle.....	21
Annaks Jumal, et pääseksin erru	22
Ants oli aus saunamees	22
Armastus	23
Armsad juudi vennad võtke kätte relvad.....	23
Armsad sõbrad, võtkem kuulda	23
Besame mucho.....	117
Eestlane olen ja eestlaseks jään.....	231
Ei me ette tea	92
Ei meelest läe mul iial.....	24
Ei mul pole mõisa, mul pole valda.....	24
Ei ole kellelgi nii uhket ülikonda.	25
Ei ole ma veel selles eas	26
Ei otse koju läe.....	27
Ei saa mitte vaiki olla.....	28
Ei seda aga oleks uskund miä	28
Ei takista vallid, ei takista kraav	213
Ei talumees tüdrukult tahtnudki muud	29
Ei tee mind kurvaks see	30
Eidekene ketrab, heietab lõnga	30
Elas ja oli kord üks pisikene neiu	31
Elasin ärklitoas üheskoos ämmaga	30
Elu, armastan sind.....	32
Elus pole alati kõik nali	33
Enne veel, kui kustub eha	34
Erika.....	66
Esimene tüürimees ei raatsi iial juua.....	34
Esmaspäev on selleks loodud.....	35
Haanja miis vidi lubjakivve	36
Heeringas	205
Hei, poisid, kas olete valmis?	36
Hele täht, sa vaikselt vilgud	38
Hellad vennad, astkem kokku	39
Helmi, mulle õpeta.....	40

Hoia jumal, Eestit, meie kodumaad	40
Hommik on kaugel.....	141
Hulkuri valss.....	123
Iga kord, kui öö on võimul.....	41
Iga mees on oma saatuse sepp	41
Iga nädal, mis mööda end veab.....	42
Ilus naabrineiuke.....	43
Imeline aas	208
Inimese loomakene sündind ilma sabata.....	44
Inimestel elu igav.....	45
Isamaa hiilgava pinnala paistab	45
Isamaa, õitse sa!.....	46
Istsõ maailma veerökõsõ pääle	47
Istun aknal, loojumas päev.....	47
Ivani palve	159
Jaanipäevaks kõrgeks kasvab rohi	48
Jahitrofeed.....	109
Jambalay	170
Juhtub, et täbar on tudengi tervis	48
Jõekaldal istub kalamees.....	49
Jää jumalaga Mann	34
Kaardi pealt oma maad	50
Kaelakee hääl.....	226
Ka-ka-ka-Kati, minu armas Kati.....	50
Kaks silma on mu elu rikkun'd.....	51
Kas meenub vana armastus.....	52
Kas sa Tihemetsa Tiinat tead?	54
Kas tunned maad, mis Peipsi rannalt	53
Kasarmu ees tänaval, öisel kõnniteel	55
Kasatsokki keerutades.....	114
Kaua sa kannatad kurbade naeru.....	56
Kaugel idas paksus metsas.....	57
Kaugel, kaugel, kus on minu kodu.....	57
Kauneim linn on Eestis Tartu	58
Kaunimad laulud pühendan sull'	59
Kaunistagem Eesti kojad	60

Kawe kelder	127
Kel teist süda armul põleb	60
Kena näokene, ilus suukene	61
Kes on rikas	62
Kes see köitis kaks vaest peni	63
Kevadkuul metsas lõokene lõõris ju	64
Klaas kokku, Taaralinn elagu	65
Kodukülla maha jäi mu neiu	66
Konn astus usinasti mööda teed	66
Kord Capri saarel ma südame kaot' sin	67
Kord elas mölder veski peal	68
Kord ennustas arst mulle kadu	69
Kord kõndisin ma halja aasa peal	70
Kord läksid kolm sõpra	70
Kord mina pargis tukkusin	71
Kord mõtetes istus üks emake nii	72
Kord oli mul naine ja natuke raha	73
Kord olid niidud rohelust täis	73
Kord olin ma röövlite päälük	74
Kord olin maal ma seakarjus	75
Kord Sofi kõndis tänaval	76
Kord võitles lõuna Venemaal	77
Korporandi rõõmus meel	78
Korraks vaid	79
Krambambuli	79
Kriimsilm, karuott ja rebane	184
Kui aega saate, tulge minu juurest läbi	81
Kui ehapunal tuld helkis meri	82
Kui ilma sünnib inime'	82
Kui kallist kodust läksin	84
Kui kevad astub üle maa	85
Kui Kungla rahvas kuldsel a'al	85
Kui kõik maailma järved	86
Kui lapsena lustilla luhal	87
Kui Lohmi saarel käisin ma	87
Kui läeb' libedalt	180

Kui ma alles noor veel olin, unistasin ma	88
Kui mina alles noor veel olin	88
Kui mina alles, umpa, umpa	89
Kui mul mure kipub	91
Kui olin väike tütarlaps	92
Kui on jõudnud sügise	92
Kui on meri hülgehall	93
Kui on tudeng reisi peal	94
Kui Peetrilinnas oli kustund kära	95
Kui poisimees mina olin ja Tallinnasse tulin...	96
Kui rõõmus on mu meel	97
Kui saaksin ma kord issandaks	98
Kui sirusin veidi	99
Kui toonekurg mull' poja tõi	101
Kui vanaeit keelab sul joomise	101
Kui õhtu akna taga	102
Kui õitseb sirel ja laulab ööbik	103
Kui ärkab kevade üle maa	103
Kuldne õhtupäike, ilus oled sa	104
Kus lauldi ja tralliti	192
Kus pidu iial peetakse	105
Kuu	247
Kuulge sõbrad minu lugu	106
Kuusteist kannu	27
Kõik ilm nüüd hurjutab	108
Kõik maailma uhked roosid	237
Kõik metsaloomad teadsid ammu juba	109
Kõik roosid ma kingisin sulle	111
Kõik, mida mulle ütlesid to õhtul	110
Kõndisin mina neiudega vainul	112
Kõrts tühi on, kõik kuhugi on läinud	113
Kõrtsist just välja nüüd tulen ju ma	113
Käe ulatab noor paadimees	114
Käib külas hoogne tants ja trall	114
Küll paavstil hea on ilma sees	115
Külma, kuuma ei karda iial ma	116

Külmadest talvedest isu sai otsa	117
Laev tõstis purjed üles öises fjordis	117
Las jääda nii, kuidas oli	173
Las käia armas peremees	118
Laul ennekuulmatust lahkusest	81
Laulle ilmas on mitu tükki	54
Laulge, poisid, laulge, peid	119
Laurentius, armas Laurentius sa	120
Leidub toonekurgi Aafrikaski	120
Liisa	220
Lili Marleen	55
Loojangule vastu kappab üksik hobune	121
Lootus annab rõõmu olla	122
Lossides krahvidel pulmad on hoos	123
Lossis, nimega Gradesko	123
Lõppenud on päevad	176
Läksin mina, läksin mina läbi külatänava	124
Läänemere lained	199
Ma "Kawe" keldris all, kus trellid akendel	127
Ma ammu tean üht neidu	125
Ma ei näe, kuidas tuul su juustes puhub.....	125
Ma ikka tunnen vahel.....	126
Ma kaminatoast võtan keebi	127
Ma kõigi kiuste	128
Ma lõbus õllepruulija	129
Ma läksõ läbi Sergo küla	129
Ma naisest sugugi lugu ei pea	130
Ma saabun salaja, kui laine	131
Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel	132
Ma sõbrad, jooksvavalust murtud	133
Ma tahaksin kodus olla	134
Ma vaatan paadist kiikriga	135
Ma võtan viina	33
Ma õnnesoove saan häid ja sooje.....	136
Maa tuleb täita lastega	136
Maailm see on üks tühi mudel	137

Madis Mäekalle	258
Maid ja rahvaid maha jättes	138
Mandoliinid.....	225
Marina, Marina, Marina.....	138
Matkalaul	209
Mats alati on tubli mees	139
Me elu jääb mõistmata aktiks vist küll.....	140
Me kohal on taevas, me jalge all maa	141
Me laulumehed oleme.....	142
Me mõtted on priid	143
Me oleme kaks lõbusamat selli.....	143
Me teame, mis on hellus, mis on hool.....	144
Meil aiaäärne tänavas.....	145
Meil merevood on vabad	146
Meil sõpruse-sidemed liitumas veel.....	146
Meil vanne antud, leping sõlmitud.....	147
Merel puhumas on tuuled	148
Meri on, meri jääb.....	243
Meri siin seisma jäi, keegi peatas ta.....	149
Metsa mähiseb ja kägu kukub ra'al	149
Metsa läksid sa ja metsa läksin ma	150
Milleks mulle üldse süüa vaja anda	151
Mis on kodu, kus on kodu.....	152
Mis teha meil, kui see madrus on purjus.....	153
Mis värvi on armastus.....	215
Mu ellu nüüd on tulnud.....	154
Mu isamaa armas, kus sündinud ma	154
Mu isamaa on minu arm	155
Mu kõige kallim, päike kuulub sulle.....	155
Mu südamesse sisse oled kirjutatud sa.....	253
Mu ümber vaikseks jäi	156
Muinaslugu muusikas	110
Mul juba sünnist saati tiigri süda sees.....	156
Mul oli ükskord vahekord.....	157
Mul seitse pruuti on, neid kõiki armastan	158
Mulle ennusta ma niikuinii ei usu	159

Mullu mina muidu karjas käisin	160
Mustlased kui mängivad	161
Mäe otsas kaljulossis	162
Mängi mulle seda vana viit	162
Mööda teed, mis on kividega kaetud	164
Mürtsub trumm ja pillid hüüavad	164
Naerata	178
Naised need viina joovad	165
Naised on kõik ainult head	165
Need on kauged hallid rajad	166
Neiu, neiu, sina minu neiu	193
Nii ajaratas ringi käind	167
Nii kaua Kaiest külmalt mööda läksin	167
Nii mina, neiuke, sinule laulan	168
Nii uhked on te mütsid ja nii uhked palitud ...	168
Nii vaikseks kõik on jäänud	169
Noorus on ilus aeg	186
Nõia elu	45
Nägin und maast, mis kusagil kaugel	170
Nüüd elan Mustamäel	30
Nüüd saabunud on sügise	170
Oh sa poiss, seda sa ei tea	124
Oh Tarto linn sa lõbumaja	173
Oh ära karda kallim, ei sind ma tülita	173
Oh, punapea Mary, sinu leegitsev juus	171
Oh, sa vana valgõ jänes	172
Oi külad, oi kõrtsid	174
Oi õlu sa mees	174
Olen ma kuulsas Itaalias	175
Olen viin, olen viin	175
Olgu jääv meile päike	217
Olgu sirel see, roos või orhidee	85
Oli kevad siis	176
Oll' Mäeotsa talu	177
Olla võin kui jää või tulikuum	131
On arm meil möödunud	178

On elu meil üürike ilmas.....	178
On küünlavalgus hell ja soe	18079
On looja loonud meile tursked kämblad	180
On palju luuletustes öid	182
Oo süüta noorus	257
Oo, Eestimaa.....	230
Oo, millal saaksin ma mustlasena	182
Oot, oot, oot, oot, las mul minna.....	183
Otsi lolli, kes ei kardaks kolli	184
Paksus karulaanes metsakurus suures	184
Palju aastaid läinud mööda sellest a'ast.....	185
Pea õits'vad lilled, pea õits'vad roosid	186
Peagi saabun tagasi su juurde	186
Pojad on mul õige naksid.....	187
Postipoiss	185
Puhu tuul ja tõuka paati	188
Põgene vaba laps.....	265
Põhjamaa, me sünnimaa	188
Päike lõõmab taevas.....	189
Päikene paistab ja loodus lokkab	189
Pühapäeval on kõrtsis lõbus olla.....	190
Quando, quando, quando	267
Raha paneb rattad käima	191
Rahvahulgad, tulge kokku Emajõe kaldale....	191
Robert tööd ei tahtnud teha	192
Rohelise põõsa vilus.	193
Rõõmus üliõpilane olen mina alati	193
Sa magad, chiquito, mu poeg.....	194
Sa oled mul teine	157
Saaremaa valss	200
Sahvris jooksid hiired, rotid.....	196
Salam aleikum	197
Sangar	242
Sauna taga tiigi ääres	197
Seal kaugel-kaugel idas	198
Seal laupäevaõhtuselt lõhnavad kased	200

Seal metsaserval väikses majas.....	201
Seal väikesel Balti merel.....	202
Seal, kus lõpeb asfalt	198
Seal, kus Läänemere lained laksuvad	199
Seda paati pole tehtud linnuluust	202
Seda õnne kõik ei aima	204
See kes sündinud on ahviks	205
See oli ennemuistsel aal	205
See Vene riigi säädus.....	206
Sel künkal algas imeline aas	208
Seljakotid selga.....	209
Sest aastaid merre vooland on.....	210
Siidilipp ja hõbepurjed.....	210
Silver, kus on sinu kullamäed?	212
Sina kevadel tuled ja õisi mul tood	213
Sind ainult palun, isa, ära joo purju ennast	213
Sinu ilusad sinised silmad	214
Sinu süda on kui emajõgi.....	84
Soatsid laevad Saaremaale.....	215
Su huultel nii värskelt kui	215
Su silmade sära ei unune iial.....	216
Sultan on kuningas.....	217
Suur päiksesõõr, all taevakaar.....	217
Suured koerad, väiksed koerad	218
Suveöö	182
Sõber Villi.....	143
Sõbrad meie rõõmsas ringis	218
Sõbrad, teiega on hea	219
Sõidan ma rongiga, Tartu teadust tegema	219
Sõidulaul	234
Sõitsin oma setukaga linna poole traavi.....	220
Sõlmi juustest lahti pael	221
Sõnast ainsast võib tulla riid	221
Sõprade laul	219
Sääl Abjas Vana-Karistes	222
Süda tuksub tuks, tuks, tuks.....	224

Süda, soovin, et su valik oleks vali	223
Taas kuulen mandoliinide mängu	225
Taat tuli kodu poole, aedupidi käis	225
Tahan lennata	240
Tead millal olen rahul	226
Tiigrikutsu	156
Tolmund seintel raamid	227
Transvaal, Transvaal mu kodumaa	228
Tudengite rõõmus meel	229
Tuhanded külad, tuhanded talud	230
Tuhat korda kas või alata	231
Tule kallim, lähme Emajõe sõudma	231
Tule ääres istun mina	233
Tule, Mannike, õunapuu alla	233
Tulge kokku Eesti pojad	234
Tõlla ees meil tormab neli Tori tätku	234
Tõuse üles ja läheme ära	235
Täna me liigume	236
Täna õhtul naudin elu	237
Täna õhtul, kallid sõbrad	236
Tüdruk	254
Tüse-Ants ja Villi-Pikk	260
Uhkel krahvil Monte Kristol	238
Uisk seisis sildas, härjad sees	239
Una paloma blanca	41
Vaga vesi, sügav põhi	25
Vahel on nagu tahaksin midagi muud	240
Vahva kindral Windisch Grätz	241
Vaikin igal pool ja nii malbe	242
Vaikne kena kohakene	243
Valged kajakad kisavad rannal	243
Valgeid roose	30
Vana pildiraam	227
Vangile ei meeldi trellid	244
Vanu laule hea on laulda	245
Veel kord	126

Vennad tehkem puhtaks hääled	246
Vihma sajab, kõik ujub	246
Vihmana ma sajan.....	247
Viina joo, kui noor veel oled sa	248
Viljandi paadimees	114
Võtta võid kõik mu kullatud keed.....	248
Väike neid, oota vaid	249
Väike neiu	125
Vändra metsas, Pärnumaal.....	250
Õhtud Moskva lähistel	19
Õllepruulija	129
Õrn ööbik, kuhu tõttad sa.....	251
Ämmamoori maja	248
Ära joo sina viina, mu kallikene	252
Õö lõhnab, vihma sajab	253
Õö on imesoe ja paistab kuu	253
Õö saabund sadama üle.....	254
Ühel seikleval priiuserüütlil	255
Ühes külas ja ühes talus	256
Ühes Tartu linna koolis.....	257
Ühest mehest see lugu kellest peetakse lugu .	258
Ühte majja murdsid sisse	260
Üks mees nägi unes taevalikku õiglust	261
Üks noormees ja neiu.....	261
Üks paigake siin ilmas on	262
Üks tudeng oli suremas	263
Üks vanamees raius üht jämedat puud	264
Üks veski seisab vete pääl	264
Üle kõige on maailmal vaja üht vaba last	265
Üles, vaimud vahvamad.....	266
Ütle meri, mu meri.....	148
Ütle, millal tuled sa?	267

JÕULULAULUD.....	269
Aisakell	273
Läbi lume sahiseva sõidab saanike	269
Me kolmekesi tuleme.....	269
Nüüd unistan ma taas jõulust	270
Oh sa õnnistav, oh sa rõõmustav.....	271
Oh, kuusepuu, oh, kuusepuu	271
Püha öö, õnnistud öö!	272
Tasa, tasa jõulukellad kajavad	273
Valged jõulud.....	270
Üle laia lageda	273
VÕORKEELSE LAULUD.....	274
Ak, vecā buršu greznība!	291
Always look on the bright side of life	294
Dębowo-laurowy ma wieniec za znamię	288
Die Gedanken sind frei	281
Dort Saaleck, hier die Rudelsburg	282
Eino Leinon juomalaulu.....	277
En liten fågel satt en gång.....	278
Hej, tam gdzieś znad Czarnej Wody.....	289
Helan går sjung hopp faderallalalalej	279
Helky laulu Auran rantain.....	274
Heute ist heut	287
Jos eukkosi kieltää sua juomasta.....	275
Kun nuoren miehen ujoimman.....	276
Lili Marlen	286
Lisää viinaa mun lasiin	277
Livet är härligt.	280
Mera brännvin i glasen	280
Monta päivää juotuaan.....	277
O alte Burschenherrlichkeit	283
Oi, Suomi, katso, sinun päiväs' koittaa.....	278
Pije Kuba do Jakuba, Jakub do Michała	289

Pulcējaties, latvju dēli	292
Punschen kommer	280
Rudelsburg	282
Šis alutiņš, kas mūsu pašu	294
Some things in life are bad	294
Student sein, wenn die Veilchen blühen	284
Suklaasydän	276
Trink, trink, Brüderlein, trink	286
Tänään otetaan, tänään otetaan	278
Was die Welt morgen bringt	287
Vor der Kaserne, vor dem grossen Tor	286
Zanim złoty słońca zajdzie blask	291
Пусть бегут неуклюже	296

KORPORATSIOON ROTALIA..... 297

EESTI KORPORATSIOONIDE LIIT..... 301

Korp! Vironia	302
Korp! Fraternitas Estica	303
Korp! Sakala	304
Korp! Ugala	305
Korp! Rotalia	306
Korp! Fraternitas Liviensis	307
Korp! Revelia	308
Korp! Leola	309
Korp! Tehnola	310
Korp! Fraternitas Tartuensis	311
Organisatsioonide tabel	312

SISUKORD 314

